Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

Δικαία ἀπορία

— Εἴσθε βέβαιος πὼς εἶνε τὸ καινούργιο ἡμερολόγιο; Βλέπω τοὺς ἴδιους ἁγίους ποὺ εἶχε καὶ τὸ περσινό!...

□□□

Λόγια μεγάλων γυναικῶν

— Φλυαρεῖτε!... Φλυαρεῖτε!... Πάντοτε κάτι μένει ἀπὸ μία φλυαρία!...

ΛΙΛΗ ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ
Ποιήτρια

□□□

— Ἐγὼ καὶ ἡ Γκρέττα Γκάρμπο!... Ὢ! ἀχώριστη καὶ ἀξέχαστη φιλία!...

ΙΡΙΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ
Φίλη ἀστέρων

□□□

— Ἂς εὐγνωμονοῦμε τὸν ἐφευρέτη τῶν βαρούλκων!...

ΣΟΦΙΑ ΣΠΑΝΟΥΔΗ
Πρωταθλήτρια... βαρέων βαρῶν!...

□□□

— Ὢ! Μόζαρτ!... Ὢ! μεγάλε συνθέτη! Κι' ἂς μὴν καταλαβαίνω γρῦ ἀπὸ μουσική!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΛΑΛΑΟΥΝΗ
Μουσικοκριτικὸς

□□□

— Δώδεκα ἔργα ἔπαιξα κατὰ σειρὰν στὸ «Βασιλικό». Κι' ὅμως δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη. Τί ἄλλο θέλω λοιπόν; Μήπως ξέρω;

ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ
Πρωταγωνίστρια τοῦ «Βασιλικοῦ»

□□□

— Ὢ! Ἂς μποροῦσε νὰ μεταφερθῇ ἡ Αἴγινα κοντὰ στὴν Αἴγυπτο, καὶ θά 'βλεπες, κύριε Μουσούρη!...

ΑΛΙΚΗ
Πρώτη ἐπιλαχοῦσα εἰς τὴν αὐτοκτονίαν

□□□

Μοντέρνες καμαριέρες

Δύο δουλικὰ «τῆς ἐποχῆς» συζητοῦν:
— Καὶ τί δῶρο σοῦ ἔκανε ἡ κυρία σου;
— Τίποτα. Μοῦ ἐχάρισε τὴν μπλὲ-σὰξ τουαλέττα της.
— Καὶ τὸ λὲς «τίποτα» αὐτό;
— Βέβαια «τίποτα»! Αὐτὴ τὴν τουαλέττα, τὴν εἶχα φορέσει τόσες φορές, κρυφά!

□□□

— Ἄς τα, καϋμένη. Ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέω! Ὁ κύριος, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἔφερε γιὰ δῶρο τῆς κυρίας, μιὰ ὡραία τσάντα...
— Λοιπόν;
— Ἡ κυρία, ἔλειπε ἐκείνη τὴν ὥρα, καὶ ὁ κύριος ἐχάρισε τὴν τσάντα σ' ἐμένα!...

□□□

— Μαρία... στὸ ταγιέρ μου τὸ γκρῖζο ἔχει πέσει μία λαδιά...
— Ἂν ἡ κυρία μὲ ὑποπτεύεται, ἔχει ἄδικο. Ἐγώ, ὅποτε φοράω τὸ γκρῖζο ταγιέρ, προσέχω πολύ!...

Μαγειρική

Πῶς μαγειρεύεται ὁ ἄνδρας

Ἀγαπητὲς κυρίες μου,
Ναὶ μέν, ὁμολογῶ,
Πὼς πάντα ἡ μαγειρικὴ ἔχει ὀλίγους κόπους
Ἀλλ' ὅμως μὲ τὶς συνταγὲς ποὺ θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ
Θὰ διδαχθῆτε φυσικά,
Πὼς μὲ διάφορα ὑλικά,
Ὁ ἄνδρας μαγειρεύεται... κατὰ ποικίλους τρόπους!...
ΑΝΔΡΑΣ ΨΗΤΟΣ. Σᾶς συνιστῶ, αὐτὸ τὸ φαγητό.
Νὰ προτιμᾶτε πάντοτε τὸν ἄνδρα σας... ψητό!
Ἐν πρώτοις, θὰ τὸν σφάξετε μὲ μία σας ματιά,
Καὶ ὕστερα, τὸν ψήνετε, σὲ σιγανὴ φωτιά!...
Ὁ ἄνδρας, πάντα, ὡς ψητό, ἔχει πολλὴ οὐσία,
Καὶ γεῦσι ἐξαισία.
Μὴν τὸ περνᾶτε τὸ ψητό, ἀπ' τὰ φαγιά σας τ' ἄσημα,
Οἱ ἄνδρες πάντα ὡς «ψητὸ» εἰν' εὔκολοι στὸ μάσσημα
Καὶ ὅσο κι' ἂν θυμώνουνε τάχα καὶ δαιμονίζονται
Νὰ ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι... ξεκοκκαλίζονται!...
ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΣΟΥΒΛΑΣ. Φαγητό, ποὺ πράγματι ἀξίζει.
Πρέπει ἡ γυναῖκα ποῦ καὶ ποῦ, τὸν ἄνδρα νὰ σουβλίζῃ.
Κι' ἂν μᾶς περνᾶνε γιὰ κουτές, καὶ ἂν μᾶς λένε τοῦβλα,
Θὰ πρέπει πάντα πρόχειρη νὰ ἔχωμε μιὰ σοῦβλα!
Κι' ἀλήθεια! Ὁ ἄνδρας σουβλιστὸς πολὺ σπουδαῖος γίνεται
Καὶ δή, σὰν τὸν ἀφήνομε σιγὰ νὰ ξεροψήνεται!...
ΑΝΔΡΑΣ ΒΡΑΣΤΟΣ. Κοινότατος, καὶ δὲν τὸν συνιστῶ.
Συνήθως πιά, τὸν ἔχομε τὸν ἄνδρα μας βραστό,
Καὶ μάλιστα «νερόβραστον» χωρὶς καμμία σάλτσα!
Μὰ μιὰ γυναῖκα φυσικά, πού 'ναι διαβόλου κάλτσα,
Ἀντὶ νά 'χῃ νερόβραστον, τὸν ἄνδρα της, στὰ γεύματα,
Μπορεῖ νὰ βρίσκῃ εὔκολα, ἀλλοῦ τὰ... καρυκεύματα!...
ΑΝΔΡΑΣ ΣΤΙΦΑΔΟ. Ἂν συχνὰ γυρεύῃ παιγνιδάκια
Μὲ ἄλλα, ξένα θηλυκά,
Στιφάδο νὰ τὸν κάνετε ἢ μὲ... «τὰ κρεμμυδάκια»
Ὁπότε ἀναγκαστικά,
Γίνεται νοστιμώτατος καὶ σταματᾶ τὰ φάλτσα του
Κι' ἔτσι δικός σας γίνεται, μαζὶ μὲ κάθε σάλτσα του!...
Μὲ «κρεμμυδάκια» γίνεται ἀφοῦ καλὰ τὸν δείρετε
Καὶ ὅπως κι' ἂν τὸν θέλετε, κατόπιν σᾶς σερβίρεται!...
ΑΝΔΡΑΣ ΚΙΜΑΣ. Ἐὰν τυχόν, καμμιά, τὸν προτιμᾶ,
Τὸν κάνει εὐκολώτατα τὸν ἄνδρα της... κιμᾶ!
Καὶ νὰ σᾶς πῶ, χρειάζεται καμμιὰ φορὰ κι' αὐτό!...
Εἶνε βαρὺ ὡς φαγητό,
Κι' ἔχει καὶ... συνεπείας.
Ἀλλὰ μὴν ἀμφιβάλλετε,
Ὅτι μᾶς ἐπιβάλλεται
Σὲ περιπτώσεις βέβαια σπανίας, τὰς ὁποίας
Καμμιὰ γυναῖκα βέβαια, ποτέ της, δὲν προβλέπει!...
Εἶνε λιγάκι δύσπεπτο τὸ φαγητό, μὰ πρέπει
Νὰ γίνεται καμμιὰ φορὰ ἐξ ὑπολογισμοῦ,
Χάριν... σωφρονισμοῦ!...
Ἔτσι, αὐτὸ τὸ φαγητό,
Διὰ νὰ ποῦμε τὸ σωστό,
Ποὺ ἂν δὲν τὸ ἀνέφερα, θὰ ἦτανε παράλειψις
Εἶναι τῆς Κάστρου τῆς γνωστῆς, βεβαίως ἀνακάλυψις!..
ΑΝΔΡΑΣ ΜΕ ΛΑΔΟΡΙΓΑΝΗ. Τὸ ἔμαθα ἐσχάτως,
Πὼς εἶνε νοστιμώτατος ὁ ἄνδρας... ριγανᾶτος!...
Αὐτό, γιὰ τὰ ἐλαφρότερα, βεβαίως, σφάλματά του
Κι' ὅταν δὲν κόβῃ μόνος του τὰ ἐλαττώματά του,
Χωρὶς κἂν νὰ θυμώνετε, μὲ τρόπον ὁμαλό,
Ἁπλῶς... βάλ'τε του ρίγανη... κι' ἂς πάῃ στὸ καλό!...
Ὁ ἄνδρας — τί γυρεύετε; —
Ἔχει ποικίλες συνταγὲς διὰ νὰ μαγειρεύεται.
Ὅμως ἀπ' ὅλες πιὸ καλή, καὶ σᾶς τὴν συνιστῶ
Κυττᾶξτε νὰ τὸν κάνετε τὸν ἄντρα σας... παστό!...
Παστὸ στὸ ξύλο δηλαδὴ καὶ μὲ πολὺ ἁλάτι,
Μὲ ἄλλους λόγους: τοῦ ἁλατιοῦ!... Καὶ θὰ σᾶς πῆ: σπολλάτη!...

Η ΤΡΕΛΛΟΚΑΤΕΡΙΝΑ Μαγείρισσα.
Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν, ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Γυναικεῖο ἐλάττωμα

— Αὐτὸ τὸ ψάρι δὲν μοῦ λέει μεγάλα πράγματα.
— Πῶς νὰ «λέῃ»; Δὲν εἶνε θηλυκὸ ψάρι γιὰ νὰ φλυαρῇ!...

□□□

Σοφὰ λόγια

— Ὁ ἄνδρας ἂν μᾶς πολεμᾶ,
Γυναῖκες, ἑνωθῆτε!...
Εἶνε κοινὸς ὁ κίνδυνος
Καὶ μοναχὰ σκεφθῆτε,
Πώς, ἀπ' τὰ δηλητήρια
Τὸ πλέον δραστικό,
Πρᾶγμα, θαρρῶ, γνωστότατον:
Εἶνε τὸ ἀρσενικό!...

□□□

— Εἶνε τόσο ἐγωϊσταὶ οἱ ἄνδρες, ποὺ καὶ τὰ δῶρα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἄνδρα ἅγιο, ἔβαλαν νὰ τὰ μοιράζῃ!...

□□□

Ἀπὸ τὰ φαιδρά

Σ' ἕνα χορό:
— Μπράβο σας, κύριε!... Ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι μπορεῖτε νὰ μὲ φιλήσετε;
— Οὔ!... Ὅλοι οἱ φίλοι μου!...

□□□

— Ἄ! δεσποινίς... ὅλα σας τὰ μέλη...
— Τί κάνουν;
— Εἶνε... μέλι!...
— Τί σᾶς μέλλει;

□□□

Ἀπὸ τὴ διάλεξι μιᾶς φανατικῆς φεμινιστρίας:
— Μάλιστα, κυρίες μου! Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ πᾶν στὸν κόσμο! Καὶ σᾶς ἐρωτῶ: Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Εὕα, θὰ ὑπῆρχαν σήμερα ἄνδρες;

□□□

Ἡ Ἀλληλογραφία τῆς Σουφραζέττας

Κυρίαν Ἀργυρὼ Χαιροπούλου, Ἐνταῦθα.— Καὶ πάλι μοῦ παραπονεῖσθε γιατὶ ὁ ἄντρας σας εἶνε πολὺ ψηλός. Τί θέλατε νὰ εἶνε; Ἄψιλος;

Κυρίαν Ἄλκην Θρῦλον, συγγραφέα, Ἐνταῦθα.— Πολὺ καλὰ κάνετε καὶ ζητᾶτε ἀμοιβὴν γι' αὐτὰ ποὺ γράφετε. Ἔχετε τόσα ἔξοδα. Καὶ τὸ μελάνι κοστίζει καὶ τὸ χαρτί!

Δεσποινίδα Μαρίκαν Φραντζῆ, Ἐνταῦθα.— Ὄχι δὲν ἔχετε δίκαιο. Οἱ ἄντρες δὲν εἶνε κοττόπουλα. Τὸ κοττόπουλα, πρῶτα τὰ σφάζετε κι' ὕστερα τὰ μαδᾶτε. Ἐνῷ τοὺς ἄντρες, πρέπει νὰ τοὺς μαδᾶτε μόνον κι' ὕστερα... ἀφῆστε τους νὰ κόψουνε τὸν λαιμό τους!...

Δεσποινίδα Λίλιαν Χάρβεϋ, Βερολῖνον.— Ὄχι. Ἐκάματε λάθος. Ὁ κ. Δόξας στὸ τελευταῖο του βιβλίο «Γυρῖστε τὸν διακόπτη» δὲν ἐννοεῖ ἐσᾶς, ἀλλὰ τὴν συνάδελφό σας Μάρλεν Ντῆτριχ, μὲ τὴν ὁποία ὁ σύνδεσμός του εἶναι ἀρκετὰ γνωστός.

Κυρίαν Καλιρρόην Παρρέν, Ἐνταῦθα.— Ἀκόμη φυλᾶτε τὴν ἀνθοδέσμη ποὺ σᾶς προσέφερεν ὁ Τοὺτ-Ἀν-Χαμών; Μπράβο σας. Ἔτσι, τοὐλάχιστον, ζῆτε μὲ ἀναμνήσεις!

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Υ. Γ.— Ἡ Σουφραζέττα, ἀπαντᾶ εἰς ὅσας ἐπιστολὰς λαμβάνει.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Π 9

Ἡ γυναῖκα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΗΧΩ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
7
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1938
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 60

Γραφεῖα: Πατησίων 8

Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία Δραχ. 175
Ἑξάμηνος
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία 1 Λ. Ἀγγλίας

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Τὰ δῶρα

Διάλογος μεταξὺ τῆς ΚΙΚΗΣ καὶ τῆς ΡΙΡΗΣ

ΚΙΚΗ.— Πάει, πέρασαν καὶ οἱ γιορτές.

ΡΙΡΗ.— Κάθε γιορτὴ ποὺ περνάει δὲν σοῦ ἀφίνει καὶ κάποια μελαγχολία στὴν ψυχή σου;

ΚΙΚΗ.— Ἂς περιμένουμε τώρα τὶς ἀποκρηὲς γιὰ νἄχουμε πάλι γλέντι καὶ πανηγύρι.

ΡΙΡΗ.— Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή, μερικὲς γιορτές, μερικὲς εὐτυχίες προσωρινὲς καὶ στὸ μεταξὺ ἀνία, πλῆξις καὶ μελαγχολία.

ΚΙΚΗ.— Δὲν ἔλαβες τοὐλάχιστον γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο ἀρκετὰ καὶ ὡραῖα δῶρα γιὰ νὰ περνᾶς μ' αὐτὰ τὴν μελαγχολία σου;

ΡΙΡΗ.— Ἔλαβα μὰ καὶ ἔδωσα ἀρκετά, τόσο ποὺ ξεπαραδιάστηκα...

ΚΙΚΗ.— Καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖο βέβαια, αὐξάνει τὴν μελαγχολία σου...

ΡΙΡΗ.— Ὄχι δά, καϋμένη, γιατὶ ἔχω τὴν ἱκανοποίησι πὼς μὲ τὰ δῶρα μου, ἔκανα μερικοὺς ἀνθρώπους εὐτυχισμένους, ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμές.

ΚΙΚΗ.— Μέσα στὰ τόσα δῶρα ποὺ ἔλαβες, δὲ βρέθηκε καὶ κάτι ποὺ νὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη;

ΡΙΡΗ.— Ἄ, ναί, μέσα στὰ πλούσια δῶρα ποὺ ἔλαβα, τὸ πιὸ φτηνό, τὸ πιὸ ἀσήμαντο, μ' εὐχαρίστησε περισσότερο ἀπ' ὅλα καὶ μ' ἔκανε μαζὺ εὐτυχισμένη καὶ περήφανη.

ΚΙΚΗ.— Μήπως τίποτε λουλούδια ἀπὸ κανένα φλέρτ;

ΡΙΡΗ.— Πῶς μπροῦσε ἕνα φλὲρτ νὰ μὲ κάνῃ περήφανη; Ἴσα-ἴσα ποὺ θὰ ντρεπώμουνα ἐγὼ παντρεμένη γυναῖκα μὲ παιδιά...

ΚΙΚΗ.— Ὤχ, καϋμένη, μὴν ἀρχίσῃς πάλι τὶς ἠθικολογίες καὶ τὶς σχολαστικότητες... γι' αὐτὸ μοῦ εἶσαι καὶ μελαγχολική, δὲν τὸ ρίχνεις λιγάκι ἔξω καὶ σύ, νὰ δῇς πῶς θὰ σοῦ περάσουν οἱ μελαγχολίες... Ἕνα φλερτάκι ποτὲ δὲν βλάπτει, ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸ πάρῃς στὰ σοβαρὰ μὰ ἔτσι στ' ἀστεῖα, μόνο γιὰ νὰ περνάῃ ἡ ὥρα σου καὶ νὰ μὴν αἰσθάνεσαι πλῆξι καὶ ἀνία ὅπως λές.

ΡΙΡΗ.— Ἀπὸ τὰ ἀστεῖα ὅμως κανεὶς φτάνει στὰ σοβαρά, δίχως νὰ τὸ καλοκαταλάβῃ, ἡ ἀπόστασις εἶναι μικρή...

ΚΙΚΗ.— Πάλι τὶς ρωμάντζες μοῦ ἄρχισες καὶ σὲ βαρυέμαι. Πές μου λοιπὸν ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ δῶρο ποὺ σ' ἔκανε τόσο πολὺ εὐτυχισμένη, γιὰ ν' ἀλλάξωμε καὶ κουβέντα.

ΡΙΡΗ.— Ἕνα φλακὸν μυρουδιὰ ποὺ μοῦ χάρισε ἡ κορούλα μου. Ἔσπασε τὸν κουμπαρᾶ της καὶ ὅλα ὅσα εἶχε μέσα τὰ ξόδεψε γιὰ νὰ κάνῃ δῶρο στὴ μαμάκα της. Αὐτὸ δὲν σὲ συγκινεῖ;

ΚΙΚΗ.— Ἂν εἶχα κι' ἐγὼ παιδιὰ καὶ μοὔκαναν δῶρα ἴσως θὰ μὲ συγκινοῦσε. Τώρα τί νὰ σοῦ πῶ;....

ΡΙΡΗ.— Δὲν ἔχεις ἰδέα πόσο ἤμουν εὐτυχισμένη καὶ περήφανη! Καὶ τώρα ἀκόμα βάζω ἀπ' αὐτὴ τὴ μυρωδιά, τὴν ἀναπνέω καὶ τὸ ἄρωμά της εἶναι γιὰ μένα εὐδαιμονία, σὰν νὰ εἰσπνέω ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς κόρης μου γιὰ μένα.

ΚΙΚΗ.— Βάζε λοιπὸν μὲ οἰκονομία, μιὰ σταγόνα τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ κρατήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο καιρό.

ΡΙΡΗ.— Ὡς ποὺ νὰ τελειώσῃ θὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἄλλη καινούργια, ξέρει πὼς τρελλαίνομαι γιὰ ἀρώματα....

ΚΙΚΗ.— Ὡς ποὺ νἄρθῃ ἡ ἡμέρα ν' ἀπορροφήσῃ ὅλη τὴν ἀγάπη της κάποιος ἄλλος.

ΡΙΡΗ.— Ποιός;

ΚΙΚΗ.— Μὰ δὲν θἄρθῃ μιὰ μέρα ν' ἀγαπήσῃ ἡ κόρη σου, νὰ παντρευτῇ;

ΡΙΡΗ.— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα. Τότε θὰ λαβαίνω καὶ δῶρα ἀπὸ τὸ γαμπρό μου.

ΚΙΚΗ.— Ἀπὸ τοὺς γαμπρούς σου νὰ λές, ἀφοῦ ἔχεις καὶ ἄλλες κόρες... καὶ ἀπὸ τὶς νύφες σου ἀφοῦ ἔχεις καὶ γυιούς. Ποιὸς σὲ πιάνει τότε, κάθε Πρωτοχρονιά, δὲ θὰ προφταίνεις νὰ λαβαίνῃς δῶρα.... Μὰ καὶ πόσα θὰ ἔχῃς νὰ προσφέρῃς!... Τότε εἶναι ποὺ θὰ ξεπαραδιάζεσαι γιὰ τὰ καλά...

ΡΙΡΗ.— Μὰ θὰ εἶναι καὶ ἡ εὐτυχία μου γλυκύτερη...

ΚΙΚΗ.— Τότε λοιπὸν δὲν θὰ ἔχῃς πιὰ μελαγχολίες, ἐνῷ τότε ἀκριβῶς, ἐὰν ζῶ, θ' ἀρχίσουν οἱ δικές μου.

ΡΙΡΗ.— Καὶ γιατί;

ΚΙΚΗ.— Γιατὶ θ' ἀρχίσω νὰ γερνάω καὶ δὲ θὰ ἔχω πιὰ πέρασι... καὶ ἔτσι δὲ θὰ λαβαίνω καὶ δῶρα.

Π. ΧΟΡΝ

ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ XVI ΚΑΙ Η ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ τῆς Γαλλίας δὲν ἦταν γενικῶς πρότυπα συζύγων. Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ εἶχε τόσο τραγικὸ τέλος, ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος.

Καὶ ὅμως τίποτε τὸ ὀλιγώτερον αἰσθηματικὸν δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ συνοικέσιον ποὺ προηγήθη τοῦ γάμου αὐτῶν τῶν δύο. Ἕνας γάμος ἀπὸ τοὺς περισσότερον «πολιτικούς», διαπραγματευθεὶς ἀπὸ τὸν ἁρμόδιον ὑπουργόν. Ἡ Μαρία-Τερέζα, βασίλισσα τῆς Αὐστρίας, ἦταν πολὺ ἀπησχολημένη μὲ τὴν ἄμυναν τοῦ κράτους της καὶ ἀνέθρεψεν ἀρκετὰ πλημμελῶς τὴν Μαρίαν-Ἀντουανέτταν. Δὲν βλέπει ἄλλως τε σ' αὐτὴν παρὰ ἕνα διπλωματικὸν ὄργανον. Θέλει ὥστε αὐτὸ τὸ παιδὶ — Μαρία-Ἀντουανέττα ἦτο εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν γάμων της μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν — νὰ μείνῃ ὑπὸ τὰς διαταγάς της εἰς τὴν Γαλλικὴν Αὐλήν.

Ὁ Λουδοβῖκος 16ος εἶναι κι' αὐτὸς ἕνα παιδί· δὲν εἶναι παρὰ δεκαὲξ χρόνων ὅταν νυμφεύεται τὴν μικρὴν Αὐστριακὴν ἀρχιδούκισσαν, τὴν 16ην Μαΐου τοῦ 1770. Παρ' ὅλον ποὺ ἡ νεαρὴ γυναῖκα του εἶναι ὡραία καὶ χαριτωμένη, δὲν δείχνει γι' αὐτὴν κανένα ἐνδιαφέρον. Περνᾷ τὸν περισσότερο καιρό του στὸ κυνῆγι. Ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴν... κλειθροποιΐα καὶ γιὰ τὶς γαστριμαργικὲς ἡδονές. Ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα εἶναι παραμερισμένη· ἡ πολιτική της ἐπίδρασις εἶναι μηδαμινή, ἀντίθετα πρὸς τὶς ἐλπίδες τῆς μητέρας της. Κι' αὐτὸ διαρκεῖ πολὺ ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ διάδοχος ἔγινε βασιληᾶς, ὁ Λουδοβῖκος 16ος.

Κατὰ τὰ λοιπά, ὁ γάμος των ἔλαβε μέρος κάτω ἀπὸ πολὺ κακοὺς οἰωνούς. Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς μεγάλης γιορτῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων των, πολλὲς ἑκατοντάδες Παρισινῶν ἐφονεύθησαν, λόγῳ προκληθέντος πανικοῦ, στὴν πλατεῖα Λουδοβίκου 16ου, τὴν σημερινὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας.

Ὕστερα τὸ βασιλικὸ ζευγάρι συνέσφιξε τοὺς δεσμούς του. Τὰ παιδιὰ ἔρχονται τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα ἀποκτᾷ σιγὰ-σιγὰ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ συζύγου της, ποὺ ἀποδεικνύεται σύζυγος καὶ πατέρας ἔξοχος. Ἐν τούτοις, ἂν ἡ βασίλισσα ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν στὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας της, δείχνεται πολὺ ἐλαφρά: μάρτυς αἱ διασκεδάσεις τοῦ μικροῦ Τριανόν. Ἐπίσης ἀδεξία: ἀπόδειξις ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Λουδοβῖκος 16ος ἔκαμε νὰ συλληφθῇ ὁ καρδινάλιος τοῦ Ροάν, ἐξ αἰτίας τοῦ περιφήμου περιδεραίου, πρᾶγμα ποὺ προεκάλεσεν ἔντονον πολεμικὴν καὶ προμήθευσε ὑλικὸ σὲ ἀναρίθμητες συκοφαντίες...

Καὶ ὕστερα ἡ μεγάλη καταστροφή... Ἡ δυστυχία ἑνώνει τὸ βασιλικὸν ζεῦγος. Ἐνόσῳ πλησιάζει ἡ λύσις τῆς τραγῳδίας, ὅ,τι ὑπάρχει εὐγενικὸ στὸ χαρακτῆρα τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας καὶ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 16ου, ἐμφανίζεται σ' ὅλη τὴν αἴγλη του. Δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμιὰ μικρότης στὴν ψυχὴ τῶν βασιλικῶν αὐτῶν συζύγων, ποὺ γκρεμίστηκαν ἀπ' τὸ θρόνο τους καὶ ὡδηγήθηκαν στὴ θλιβερὴ αἰχμαλωσία, στὸν Πύργο τοῦ Τὰμπλ, ἐν ἀναμονῇ τῆς τύχης των.

Ἡ ἀγωνία, αἱ παντοειδεῖς καταπιέσεις, ἡ περιφρόνησις, δὲν ἐλαττώνουν καθόλου τὴν ἀξιοπρέπειά των· ἀλλὰ ἡ ἀμοιβαία τρυφερότης των, ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰ παιδιά των, εἶναι σὰν τῶν τιμίων ἀστῶν. Ποὺ δὲν τοὺς ἐμποδίζει ὅμως ν' ἀνεβοῦν στὴν λαιμητόμο σὰν πραγματικοὶ βασιλεῖς...

Πρωτοχρονιάτικα ἔθιμα καὶ προλήψεις

ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Τὰ μεσάνυχτα τῆς παραμονῆς λυώνουν μολύβι σ' ἕνα δοχεῖο. Ἀφοῦ λυώσῃ τὸ ἀδειάζουν ἀπότομα στὸ κρύο νερό. Σύμφωνα μὲ τὸ σχῆμα ποὺ θὰ λάβῃ προλέγουν τὸ μέλλον.

ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

Μόλις χτυπήσῃ μεσάνυχτα, οἱ νέες βγαίνουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Τὸν πρῶτο ποὺ θὰ συναντήσουν μπροστά τους ρωτοῦν τὄνομά του. Τὸ ὄνομα αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος συζύγου των.

ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Γιὰ νὰ ξέρουν τὴν οἰκονομική τους κατάστασι στὸ χρόνο ποὺ ἔρχεται, οἱ Ἀργεντινοὶ κάνουν τὸ ἑξῆς: Παίρνουν τρεῖς πατάτες καὶ ξεφλουδίζουν τὴν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τελείως, τὴν ἄλλη μόνον κατὰ τὸ μισὸ καὶ τὴν τρίτη τὴν ἀφίνουν ἄθικτη. Καὶ τοποθετοῦν καὶ τὶς τρεῖς κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι τους. Ὅταν λοιπὸν σημάνῃ μεσάνυχτα, σκύβουν κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστὰ παίρνουν μιὰ πατάτα. Ἂν ἐκείνη ποὺ θὰ τύχῃ νὰ πάρουν εἶνε ἡ ἀκαθάριστη, τότε ὁ καινούργιος χρόνος θὰ εἶνε γι' αὐτοὺς περίφημος, ἂν πάρουν τὴν μισοκαθαρισμένη ἡ οἰκονομική τους κατάστασις θὰ μείνῃ ὅπως καὶ πρίν. Ἂν ὅμως πάρουν τὴν καθαρισμένη, τότε... προσοχή. Κινδυνεύουν νὰ χάσουν κι' αὐτὰ ποὺ ἔχουν. Ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος προειδοποιημένος ἀξίζει γιὰ δύο.

ΣΤΗ ΧΙΛΗ

Ὁ νέος χρόνος στὴ Χιλὴ σημειώνεται μὲ μιὰ κανονιά. Τὴν στιγμὴ αὐτή, καθὼς ἐκεῖ κάτω κάνει πολλὴ ζέστη, ὁ κόσμος εἶνε ξεχυμένος στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες. Ἂν λοιπὸν κανένας κατορθώσῃ καὶ φιλήσῃ τὸ πιὸ ἀγαπητό του πρόσωπο, ὅταν ἀκουστῇ ἡ κανονιά, τότε ὁ νέος χρόνος θὰ τοῦ φέρῃ εὐτυχία.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΕΑ

Στὴν Κορέα ὑπάρχει ἡ παράξενη συνήθεια νὰ λέῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καθὼς συναντῶνται: «Εἶστε πολὺ γέρος».

ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Τὴν ἡμέρα αὐτή, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ εὐτυχία τοῦ χρόνου ποὺ ἔρχεται πρέπει νὰ ἔχουν πληρωθῇ ὅλα τὰ χρέη. Ἔτσι οἱ Τράπεζες μένουν ἀνοιχτὲς ὥς τὰ μεσάνυχτα.

ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τελευταίου κτυπήματος τοῦ μεσονυκτίου πρέπει ὁ καθένας νὰ προλάβῃ νὰ κάνῃ τὰ ἑξῆς: 1) νὰ γράψῃ τρεῖς εὐχὲς σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, 2) νὰ κάψῃ τὸ χαρτί, 3) νὰ ρίξῃ τὴ στάχτη σ' ἕνα ποτῆρι σαμπάνια καὶ 4) νὰ πιῇ ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ. Ἂν τὰ προλάβῃ ὅλα, τότε σίγουρα θὰ εὐτυχήσῃ.

ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Σπάζουν ἕνα κουκοῦτσι σταφυλιοῦ σὲ κάθε χτύπημα τοῦ μεσονυκτίου.

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Στὸ θέατρο ὁ καλλιτέχνης ποὺ τὴν πρώτην Ἰανουαρίου θὰ φιλήσῃ πρῶτος τὸν πυροσβέστη τῆς ὑπηρεσίας τῆς βραδυᾶς, πρέπει νὰ εἶνε βέβαιος γιὰ ἕνα χρόνο γεμᾶτο ἐπιτυχίες.

Ἐπίσης τὸ νὰ ἰδῇ κανεὶς ἕνα ναύτη πηγαίνει εὐτυχία. Τρεῖς ναῦτες μεγάλη εὐτυχία.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Μεταξὺ καφφὲ καὶ τσιγάρου

«Βροχαὶ καὶ χιόνες εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα...» Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐπεράσαμε πραγματικὰς ἁγίας ἡμέρας. Λαμπρὸς καιρὸς, σὰν ἀρχὴ ἀνοίξεως μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνος, ἔδωσε μεγαλείτερο ἑορτασμὸ καὶ χαρὰ στὸ γιόρτασμα τῶν ἡμερῶν ποὺ πέρασαν καὶ στὴν εἴσοδο τοῦ καινούργιου χρόνου, ποὺ μπῆκε μὲ πραγματικὴ καλωσύνη οὐρανοῦ...

⁂

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ νέος τρόπος ἐρωτικο-οἰκογενειακῶν ἐκδικήσεων: δι' ἐμπρησμοῦ. Μέγας ἐφευρέτης ὁ Σ. Ἀρβανιτάκος ἀπὸ τὴν Καρδιτσομαγούλαν. (Ἔστιν δὲ Καρδιτσομαγούλα κωμόπολις τῆς Καρδίτσας).

Εἰς τὴν Καρδιτσομαγούλαν λοιπὸν ὁ περὶ οὗ πρόκειται Ἀρβανιτάκος ἔκαυσε τὴν οἰκίαν τῆς χήρας Φωτεινῆς Καλιμαντῆ, ἐπειδὴ ὁ υἱός της ἐγκατέλειψε τὴν κόρην του, τὴν ὁποίαν εἶχε νυμφευθῆ, καὶ ἀπήγαγε τὴν ἐρωμένην του σύζυγον τοῦ Μ. Σιώκου.

Πολὺ μπερδευμένα περιπετειοαισθηματικά, καθὼς βλέπετε, ἀλλὰ τί ἔφταιεν ἡ καλύβα τῆς πτωχῆς Φωτεινῆς;

⁂

Τί δὲν ὀφείλει νὰ κάμῃ ἕνας σύζυγος διὰ νὰ εἶνε ἰδανικός;

Ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεὺς Ντεκομπρά, ὁ τόσον προσφιλὴς εἰς τὸν ὡραιόκοσμόν μας, τὸ καθορίζει εἰς τὸν ἑξῆς δεκάλογον:

1) Νὰ ρογχαλίζῃ τὴν νύκτα.

2) Νὰ προτιμᾷ καταφανῶς ὅταν γευματίζῃ μαζύ της φαγητὰ διὰ τὰ ὁποῖα αὐτὴ αἰσθάνεται ἀποστροφὴν καὶ νὰ πίνῃ κρασιὰ ποὺ δὲν τῆς ἀρέσουν.

3) Νὰ καπνίζῃ ποῦρα εἰς τὸ μπουντουάρ της.

4) Ν' ἀποβάλλῃ τὰ ἐνδύματά του μπροστά της.

5) Νὰ φορῇ τὸ καπέλλο του ὅταν βρίσκεται μαζύ της.

6) Νὰ σβύνῃ τὸ φῶς ὅταν αὐτὴ διαβάζῃ κάποιο παθητικὸ ρομάντζο.

7) Νὰ κερδίζῃ πάντα ὅταν παίζῃ μαζύ της τάβλι ἢ ἄλλο παιγνίδι.

8) Νὰ τὴν κατηγορῇ πὼς ἐχάλασε τὴν μαγιονέζα.

9) Νὰ τηλεφωνῇ εἰς τὴν μοδίσταν της γιὰ νὰ μάθῃ ἂν εὑρίσκεται ἐκεῖ.

Καὶ

10) Νὰ χαϊδεύῃ μὲ τρόπο τὰ μπράτσα τῆς ὑπηρετρίας εἰς τὸν διάδρομον.

Αὐτὰ τὰ ἀπαγορευτικὰ δι' ἕνα ἄνδρα, λέγει ὁ Ντεκομπρά, ἠμπορεῖ νὰ τὸν καταστήσουν ἰδανικὸν σύζυγον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πολὺ ὀλίγα, θὰ ἐρωτοῦσε κανείς;

⁂

Τὰ κατωτέρω ὅλα δὲν συνέβησαν εἰς Τερουέλ, ἀλλὰ εἰς τὸ χωρίον Χαριτωμένη γιὰ τὰ μαῦρα μάτια κάποιας Μαρίτσας.

«Εἰς τὸ χωρίον Χαριτωμένη, μᾶς πληροφορεῖ ὁ πρωϊνὸς τύπος, μερικοὶ νέοι ἐκ τοῦ χωρίου Κογκινόγκα ἐπέδραμον μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Γ. Χατζηνικολόπουλον καὶ ἐπεχείρησαν ν' ἀπαγάγουν βιαίως μίαν νέαν ὀνομαζομένην Μαρίτσαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἐνδιεφέρετο. Ἡ ἀπαγωγὴ ἐματαιώθη, καθόσον οἱ συγγενεῖς τῆς νέας ἐπυροβόλησαν τοὺς ἐπιδρομεῖς, τραυματίσαντες θανασίμως τὸν Χατζηνικολόπουλον. Ὁ τραυματισθεὶς μεταφερθεὶς εἰς τὴν Δράμαν ἐξέπνευσε». Νεώτερα διὰ τὴν χαριτωμένην Μαρίτσαν δὲν μᾶς ἀναφέρουν ἄλλα αἱ πρωϊναὶ ἐφημερίδες καὶ... λυπούμεθα πολύ.

ΝΙΤΣΕΒΟ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ„
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 60

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Β
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
— ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
7
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΡΧΙΣΕΤΕ ΜΕ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟ 1938

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕ πὼς οἱ εὐχὲς δὲν εἶναι ἁπλῶς ἄδειες λέξεις. Οἱ εὐχὲς εἶναι ἐπιθυμίες διακαεῖς, ποὺ καθεὶς θέλει νὰ τὶς δῇ πραγματοποιημένες.

Γιὰ μιὰ γυναῖκα ἡ εὐτυχία κατὰ μέγα μέρος ἔγκειται στὴν ἀγάπη: στὴν ἀγάπη στὸν ἄνδρα της, στὰ παιδιά της, στὴν οἰκογένειά της...

Αὐτὲς τὶς μέρες τοῦ καινούργιου χρόνου δὲν ὑπάρχει γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν κάνῃ τὸν ἰσολογισμὸ τοῦ παληοῦ χρόνου. Πέρασε εὐτυχισμένο τὸ 1937; Ἐπιβαρύνθηκε τὸ ἐνεργητικὸ μὲ χαρὲς καὶ τὸ παθητικὸ μὲ λύπες;

Μπορεῖ τέτοιες μέρες νὰ εἶναι γιὰ πολλὲς μελαγχολικές. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα ὕψος καὶ μιὰ ὠμορφιὰ στὴ μελαγχολία αὐτήν. Γιατὶ ποτὲ νέος χρόνος δὲν ἀρχίζει χωρὶς νέα ὄνειρα, νέες ἐλπίδες, νέες ἐπιδιώξεις. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ τὴν μελαγχολία αὐτὴ ποὺ περνᾶ τὴν κάνουν ἰδανικὸ ποὺ διάβηκε καὶ ποὺ ἐκφυλίστηκε σὲ ἀπελπισία. Ἀλλοίμονο σὲ ὅσους συνηθίζουν νὰ πιστεύουν στό: κάθε πέρυσι καὶ καλλίτερα.

Δῆτε σὰν γεροὶ καὶ ζωντανοὶ ἄνθρωποι τὸν περασμένο χρόνο, μὲ τὴν πίστι πάντα πὼς τὸ μέλλον σᾶς ἀνήκει. Καὶ πῆτε: Τί ἀδυναμίες εἶχα στὸ 1937; Πολλὲς ἴσως. Μὰ ἀδυναμίες ποὺ ξέρω ποιὲς εἶναι, παύουν νὰ εἶναι ἐπικίνδυνες. Γιατὶ θὰ τὶς καταπολεμήσω. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ὀλέθριο εἶναι νὰ ξεκινᾶτε γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο, μὲ τὴν βεβαιότητα, πὼς εἶσθε ἀδύνατα ὄντα, χωρὶς θέλησι ν' ἀντιδράσετε στὸ κακό, χωρὶς φιλοδοξία, χωρὶς τὴν σιδερένια θέλησι νὰ φτιάξετε κάτι νέο, ὡραῖο, θαυμαστό.

Ξέρετε τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ἰνδοῦ, ποὺ γύρευε τὴν ἀλήθεια καὶ παραπονιότανε σ' ἕνα σοφό, ὅτι δὲν τὴν βρίσκει πουθενά; Ὁ σοφὸς τὸν ἄκουσε καὶ δὲν τοῦ εἶπε λέξι. Ἀλλὰ ἦρθε σὲ λίγο ἡ ὥρα νὰ πᾶνε κ' οἱ δυὸ στὸ ποτάμι νὰ πάρουν τὸ μπάνιο ποὺ τοὺς ὑπαγορεύει ἡ θρησκεία τους. Τότε ὁ σοφὸς ἔπιασε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κεφάλι τοῦ φίλου του καὶ τοῦ τὸ βούτηξε μέσα στὸ νερό, ἕως ὅτου ὁ ἄλλος, κινδυνεύοντας νὰ πάθῃ ἀσφυξία, κατώρθωσε μὲ μεγάλη προσπάθεια νὰ ἀπελευθερωθῇ.

— Πᾶψε νὰ βρίζῃς, εἶπε ὁ σοφὸς στὸν ἄνθρωπο ποὺ διεμαρτύρετο. Μάθε ὅτι ἂν ἔβαζες τόση δύναμι στὴν ἀναζήτησι τῆς ἀλήθειας, ὅση ἀνέπτυξες πρὶν λίγο, γιὰ νὰ βγάλῃς τὸ κεφάλι σου ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ν' ἀναπνεύσῃς, τότε θὰ τὴν εὕρισκες. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲν ξέρεις νὰ θέλῃς ἔντονα καὶ ζωηρά.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θέλουν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τὴν εὐτυχία, χωρὶς κόπο, χωρὶς δύναμι καὶ θέλησι. Γι' αὐτὸ καὶ ἀποτυχαίνουν.

Γιὰ νὰ πετύχετε αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖτε, χρειάζεται νὰ δώσετε ὅλες τὶς δυνάμεις σας. Χρειάζεται θάρρος. Χρειάζεται αἰσιοδοξία.

Ἀρχίσετε μὲ χαμόγελο τὸ 1938. Ἡ αἰσιοδοξία σας θὰ ἐπηρεάσῃ τὸ περιβάλλον σας, τὰ πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολεῖσθε, τὴν ζωή σας ὁλόκληρη.

Τὶς μέρες αὐτὲς ποὺ εὔχεσθε σὲ ὅλον τὸν κόσμο χαρὰ καὶ εὐτυχία, μάθετε πρῶτα νὰ τὰ θέλετε καὶ νὰ τὰ ἐπιδιώκετε ἐσεῖς γιὰ τὸν ἑαυτό σας, ὅπως ἤθελε ὁ ἄνθρωπος τοῦ σοφοῦ Ἰνδοῦ νὰ ἀναπνεύσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ νερό.

Αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίτερη εὐχὴ ποὺ σᾶς δίνει

ἡ «ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μιὰ μικρὴ ἐξέτασις τῆς συνειδήσεως

Ὁ χρόνος ποὺ πέρασε ἄφησε καλὲς καὶ κακὲς ἀναμνήσεις. Ὁ χρόνος ποὺ θὰ ἔρθῃ μπορεῖ ὅταν τὸ θέλετε νὰ σᾶς ἀφήσῃ μόνο καλές. Ἀλλὰ μὲ ἕναν ὅρο, νὰ εἶσθε εὐχαριστημένη ἐσεῖς ἡ ἴδια, πρὶν τὸ εὐχηθῆτε στὸν ἄλλο κόσμο. Γι' αὐτὸ μιὰ μικρὴ ἐξέτασι τῆς συνειδήσεως θὰ ἦτον ἀναγκαία.

Τὰ τρία ἐρωτηματολόγια ποὺ σᾶς δίνομε θὰ σᾶς κάνουν νὰ γυρίσετε μὲ χαμόγελο στὰ παληά.

Πλάϊ σὲ κάθε ἐρώτησι βάλετε ἕναν βαθμό. Ἐὰν ἡ ἀπάντησις εἶναι: ποτέ, θὰ βάλετε 0. Ἐὰν σᾶς συμβαίνῃ κάποτε, θὰ βάλετε 1. Ἐὰν σᾶς συμβαίνῃ συχνά, θὰ βάλετε 2. Ἐὰν πάντοτε, θὰ βάλετε 3. Προσθέσετε τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὸ ἄθροισμα θὰ σᾶς δείξῃ ἐὰν πρέπει ἢ ὄχι νὰ εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας. Καὶ τώρα στὸ ἔργον:

ΞΕΡΕΤΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΖΗΝ;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	ἀπαντήσεις
1) Σκεπτόμενες τὸν καινούργιο χρόνο ἀναστενάξατε λέγοντας: «Πάει κι' αὐτὸς ὁ χρόνος»;	
2) Ἐξακολουθεῖτε νὰ τρῶτε κουραμπιέδες τὸ πρωΐ παρ' ὅλη τὴν ἀπόφασι νὰ ἀδυνατίσετε;	
3) Λέτε κάθε μέρα: Αὔριο θὰ κάνω γυμναστικὴ γιατὶ σήμερα εἶμαι κουρασμένη;	
4) Ἔπαψε ἡ καλλίτερη φίλη σας νὰ σᾶς ἐμπιστεύεται τὰ μυστικά της γιατὶ δὲν δείχνετε ἐχεμύθεια;	
5) Ἀναβάλλετε συνεχῶς νὰ γράψετε τὰ ἔξοδά σας γιὰ νὰ ἀντιληφθῆτε ποῦ βαδίζετε;	
6) Σᾶς συνέβηκε συχνὰ νὰ πηγαίνετε ν' ἀγοράσετε ἄλλο καὶ νὰ γυρίζετε μὲ ἄλλο; Νὰ θέλατε παπούτσια καὶ νὰ γυρίζετε μὲ σάρπες;	
7) Γιὰ νὰ μὴν πληρώσετε τὸν λογαριασμὸ τῆς ράφτρας, σᾶς ἔτυχε νὰ παραγγείλετε νέο φουστάνι;	
8) Παρ' ὅλο ποὺ διατείνεσθε ὅτι παρακολουθεῖτε τὴν πολιτική, ἀρχίζετε κάθε πρωΐ τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα;	
9) Βιάζεσθε πάντα νὰ ἐκφέρετε γνώμη γιὰ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ πρωτογνωρίζετε;	
10) Προσκαλεῖτε συχνὰ σπίτι σας μιὰ φίλη σας ποὺ λέτε ὅτι δὲν ὑποφέρετε;	
11) Ξανοιχτήκατε σὲ φοβερὰ ἔξοδα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ σᾶς πέσῃ τὸ λαχεῖο;	
Σύνολον	

□□□

Ἐὰν πάρετε 8, εἶσαστε πολὺ καλή. Ἀπὸ 12 ἕως 16 εἶσαστε ἀρκετὰ καλή. Ἀπὸ 16—20 προσοχή! Ἐπάνω ἀπὸ 20, τότε κυττάξετε νὰ διορθώσετε τὸν ἑαυτό σας, γιατὶ δὲν ξέρετε καθόλου τὴν τέχνη τοῦ ζῆν.

ΥΠΗΡΞΑΤΕ ΜΙΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	ἀπαντήσεις
1) Λέτε συχνὰ ἐμπρὸς σὲ κόσμο πὼς ξεμωρούδιασε ἡ μητέρα σας;	
2) Ἔχετε ἀκόμη τὴ συνήθεια ἐμπρὸς σὲ νέους νὰ λέτε μυστικά;	
3) Κουτσομπολεύετε μὲ τὸν χορευτή σας τὴν ντάμα ποὺ χόρευε πρὶν ἀπὸ σᾶς;	
4) Διασκεδάσατε ποτὲ νὰ βάφεσθε καὶ νὰ μιλᾶτε ἀνοιχτὰ ἐμπρὸς σὲ μιὰ γρηὰ θεία σας;	
5) Λέτε κακὸ γιὰ ἕναν νέο ποὺ θαυμάζετε, ἐπειδὴ δὲν ἔτυχε νὰ σᾶς προσέξῃ;	
6) Εἶσθε βέβαιη πὼς πάντοτε φταῖνε οἱ ἄλλοι καὶ ποτὲ ἐσεῖς;	
7) Κάνετε ἐξωφρενισμοὺς γιὰ νὰ παραστήσετε τὴν μοντέρνα;	
Σύνολον	

□□□

Ἐὰν πάρετε 8 ἢ κάτω, τότε θὰ παντρευτῆτε ἐντὸς τοῦ χρόνου. Ἐὰν πάρετε 12 ἴσως, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ τὸ 15 προσοχὴ μὴν μείνετε γεροντοκόρες.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Μεθυσμένος

Γύρισε μεθυσμένος καὶ τὴν ἔδειρε
κ' ὕστερα τὸ μετάνοιωσε καὶ κλαίει.
—Συγχώρεσέ με, ἀγάπη μου, γυναῖκα (μου
τῆς λέει.

Κρύβει τὴν ὄψι μέσα στὶς παλάμες του
καὶ κλαίει καὶ κλαίει καὶ κλαίει κ' ἀ-(ναστενάζει.
Ὅσο κρασὶ ἔχει πιεῖ, ὅλο ἀπ' τὰ μάτια (του
τὸ βγάζει.

† Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΥΠΗΡΞΑΤΕ ΚΑΛΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	ἀπαντήσεις
1) Ἀκούοντας τὸ βράδυ τὸ βῆμα τοῦ συζύγου σας σᾶς ξέφυγε κάποτε ἕνα «ἀπὸ τώρα!»;	
2) Ὅταν σᾶς φέρνει τοὺς δυὸ καλοὺς του φίλους τοῦ κάνετε κατόπιν φασαρία γιατὶ δὲν σᾶς εἰδοποίησε;	
3) Ἀνοίγετε μὲ προκλητικότητα τὸ παράθυρο ὅταν ὁ ἄνδρας σας ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του;	
4) Ὅταν βγαίνει μόνος ὁ ἄνδρας σας τοῦ λέτε πὼς «τὸ ἴδιο σᾶς κάνει»;	
5) Ὅταν γυρίζει κουρασμένος, κατσουφιάζετε ἀντὶ νὰ χαμογελᾶτε;	
6) Τοῦ συμβουλεύετε νὰ μὴν δοκιμάσῃ μιὰ δουλειὰ γιατὶ μπορεῖ νὰ ἀποτύχῃ;	
7) Ὅταν βοηθεῖ τὸ γυιό σας στὶς μελέτες του, ἐκπλήττεσθε λέγοντάς του: Ποῦ τὰ ξέρεις ἐσὺ αὐτά;	
8) Ὅταν ὁ γυιός σας σᾶς ἐρωτᾷ κάτι τοῦ λέτε: Ἀργότερα θὰ τὸ μάθῃς;	
9) Κρατᾶτε ἐσεῖς τὰ χρήματα ποὺ τοῦ δώρησαν οἱ θειές του;	
10) Τοῦ δώσατε δῶρα ὠφέλιμα μὲ τὸ πρόσχημα πὼς εἶναι πολὺ μεγάλος γιὰ παιχνίδια;	
11) Ἀνακαλύψατε ποτὲ νὰ φοβοῦνται τὰ παιδιά σας μὴν σᾶς πιάσουν τὰ μπουρίνια σας;	
12) Λέτε συχνά: Σήμερα εἶναι ὤμορφη μέρα καὶ θἄπρεπε νὰ βγάλω ἔξω τὸ παιδί, ἀλλὰ ἔχω δουλειὲς στὸ σπίτι;	
Σύνολον	

□□□

Ἐὰν πάρετε 10 εἶναι πολὺ καλά. Καὶ ἀρκετὰ καλά. Μετὰ τὸ 18—20 πρέπει νὰ σκεφθῆτε νὰ γίνετε καλλίτερη. Πάνω ἀπὸ τὸ 20, κλαῖτε τὸν δυστυχῆ ἄνδρα σας καὶ τὸ παιδί σας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Πόρκ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38576

ΕΚΛΕΚΤΑ ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στὸ βολὰν

—ΛΟΙΠΟΝ πῶς θὰ περάσουμε τὸ ἀπόγευμά μας ; ρώτησε ἡ Μάρθα, ἐνῷ σερβίριζε τὸν καφέ. Ἔχεις καμμιὰ ἰδέα Ὀδέττη ;

—Καμμιά. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς εἶναι τόσο ὡραῖος ὥστε...

—Ὥστε θὰ μᾶς ἐπρότεινες κανέναν περίπατο στὸ δάσος, ἔ ; διέκοψε ἡ Μάρθα. Γιὰ σένα ποὺ βρίσκεσαι διαρκῶς στὸ Παρίσι αὐτὸ θὰ ἦταν διασκεδαστικό, ἀλλὰ γιὰ μᾶς ποὺ εἴμαστε ἐδῶ ὅλη τὴν ἑβδομάδα...

—Μὴ μαλλώνετε, εἶπε ὁ Ζὰκ, πάω νὰ φωνάξω τὸν Ζὰκ Νο 2.

Βγῆκε στὴν ταράτσα. Μιὰ φωνὴ καθαρὴ τοῦ ἀπήντησε καὶ συγχρόνως φάνηκε στὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο ὁ Ζὰκ Μωτιέ, ὁ Ζὰκ Νο 2, ὅπως τὸν φώναζε ἡ Μάρθα, γιὰ νὰ μὴ γίνεται σύγχυσις μὲ τὸν ἄνδρα της. Ἦταν ἀχώριστος φίλος τους.

—Ἔλα, φώναξε ἡ Μάρθα. Σὲ χρειαζόμαστε ! Καὶ μὴν ἀργήσῃς γιατὶ θὰ κρυώσῃ ὁ καφές.

Ἔφθασε σχεδὸν ἀμέσως καὶ ὅταν τοῦ εἶπαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐπρότεινε ἕναν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ νέος τῆς ἄνοιξε τὴν καρδιά του. Τὰ λόγια ποὺ κρατοῦσε τόσον καιρὸ βρῆκαν διέξοδο καὶ κυλοῦσαν ἔξω ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἐκείνη, ταραγμένη, γιὰ νὰ δώσῃ βέβαια κάποια ἀπασχόλησι στὰ χέρια της ποὺ ἔτρεμαν, εἶχε βγάλει μιὰ καρφίτσα καὶ χάραζε λεπτὲς γραμμὲς πάνω στὸ μαῦρο ξύλο τοῦ βολάν, ἐνῷ ὁ Ζὰκ ἔλεγε, ἔλεγε...

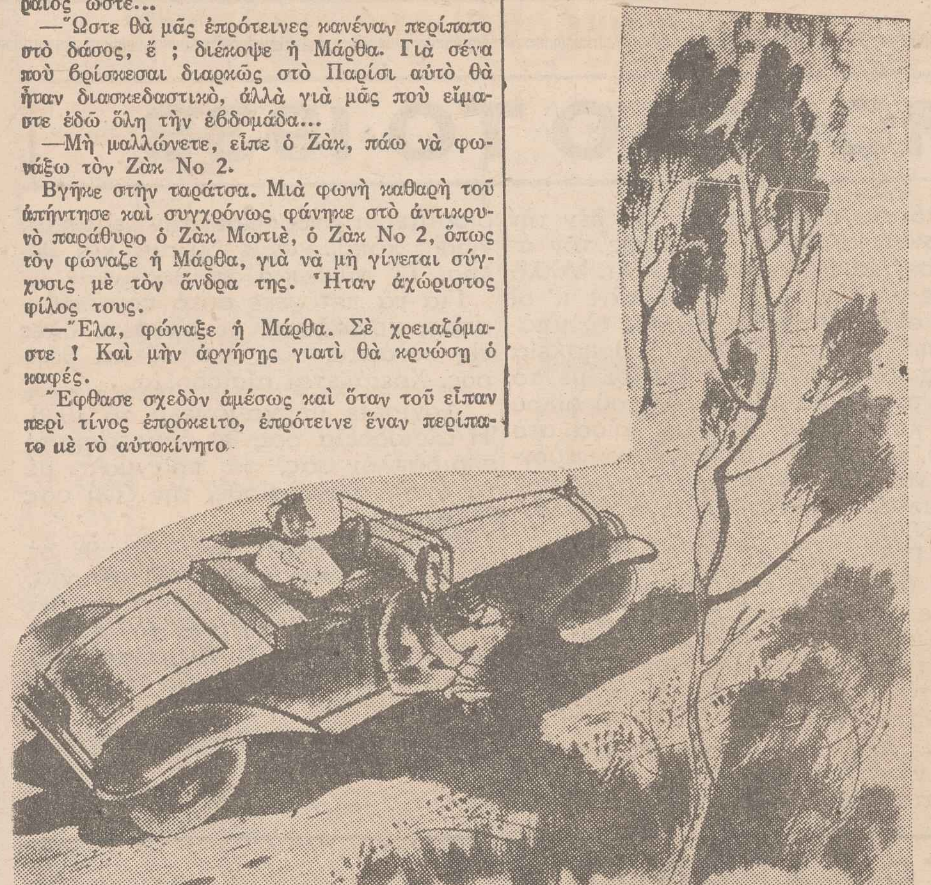

—Ἀνεκάλυψα, εἶπε, κάτι σπουδαῖα ἐρείπια. Ἕνα παληὸ μοναστῆρι...Δὲν σ' ἐνδιαφέρει Ὀδέττη ;

Βέβαια καὶ τὴν ἐνδιέφερε ! Ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο ποὺ ἡ Μάρθα, ἡ ἀδελφή της, εἶχε παντρευθῇ τὸν Ζὰκ καὶ ἔμενε στὴν ἐξοχή, ἡ ζωή της ἦταν μονότονη καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Ὁ Ζὰκ Μωτιέ, πάλι ἦταν ὁ πιστὸς φίλος τοῦ ζεύγους. Ἔμενε στὴ γειτονικὴ βίλλα μὲ τὴ συντροφιὰ μιᾶς γρηᾶς ὑπηρέτριας καὶ μιᾶς ...πίπας, στὴν ὁποίαν ἡ Μάρθα εἶχε ἀπαγορεύσει ρητῶς τὴν εἴσοδον στὸ σπίτι.

Οἱ δύο νέες ἀνέβηκαν γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν, οἱ δύο φίλοι περίμεναν στὴν εἴσοδο μπροστὰ στὰ δύο αὐτοκίνητά των—δυὸ μικρὲς κοῦρσες τῆς ἴδιας μάρκας—μελετῶντας τὸν χάρτη τῆς περιοχῆς.

Πρώτη κατέβηκε ἡ Ὀδέττη.

—Κατὰ τὴν συνήθειά της, εἶπε ὁ γαμβρός της, ἡ ἀδελφή σου θὰ ἀργήσῃ. Ὁ Ζὰκ μοῦ ἔδειχνε τὸ δρόμο στὸν χάρτη. Πηγαίνετε ἂν θέλετε μπροστὰ καὶ θὰ σᾶς προφθάσουμε.

* * *

Μόλις βρέθηκε στὸν μεγάλο δρόμο ὁ Ζὰκ Νο 2 ἀνέπτυξε δαιμονιώδη ταχύτητα. Ποῦ καὶ ποῦ ἔρριχνε κρυφὲς ματιὲς στὴν Ὀδέττη, ἡ ὁποία ἔμενε παραδόξως βουβὴ καὶ σχεδὸν φοβισμένη. Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ στὰ ἐρείπια, ἀνάμεσα στὰ δένδρα, ὁ Ζὰκ σταμάτησε.

—Μποροῦμε νὰ τοὺς περιμένουμε ἐδῶ, Ὀδέττη. Πιστεύω νὰ μὴν ἀργήσουν.

—Λέτε ; εἶπε ἡ νέα. Μὰ σεῖς τρέχατε σὰν τρελλός.

—Μὰ ἀκριβῶς, ζητοῦσα τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς μιλήσω.

Καὶ πράγματι αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ πῇ ὁ Ζὰκ στὴν Ὀδέττη, δὲν λεγόταν καὶ πολὺ εὔκολα.

Μὲ μιὰ μηχανικὴ χειρονομία ἀνεζήτησε μέσα στὴν τσέπη του τὴν σύντροφον τῶν δύσκολων στιγμῶν, τὴν πίπα του. Τὴν ἔβγαλε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν γεμίζῃ.

Ἄναψε ἕνα σπίρτο, ἔπειτα αἰφνιδίως θυμήθηκε !

—Ἄ ! συγγνώμην, εἶπε, ξέχασα ὅτι οἱ κυρίες δὲν συμπαθοῦν τὴν πίπα μου...

Ἡ Ὀδέττη τὸν εὐχαρίστησε μ' ἕνα χαμόγελο.

—Κατεβῆτε λοιπὸν καὶ καθῆστε στὸ «μαρσπιὲ», εἶπε. Μπορεῖτε νὰ καπνίσετε ἐλεύθερα καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ἀκούω.

Ἡ πρότασις ἦταν μεγαλοφυής. Ὡσὰν ἐλαφρωμένος ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος ὁ Ζὰκ ἄνοιξε τὴν πόρτα, κατέβηκε, κάθησε στὸ «μαρσπιὲ» γυρίζοντας τὴ ράχη στὴ νέα, ἄναψε τὴν πίπα καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ...

* * *

Εἶπε. Τὰ εἶπε ὅλα ὅσα εἶχε νὰ πῇ. Τίποτα δὲν ἔλειψε. Ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα ποὺ ἔκρινε πῶς ἔχει ἕως τὰ...χρήματα ποὺ κέρδιζε καὶ τὶς ἐλπίδες ποὺ εἶχε γιὰ τὸ μέλλον. Τίποτα δὲν παρέλειψε.

Ἡ Ὀδέττη γεμάτη συγκίνησι, σώπαινε.

Αἰφνιδίως ἕνας θόρυβος μοτὲρ ἦλθε νὰ διακόψῃ τὴν ἀποφασιστικὴ αὐτὴ σκηνή. Κατέφθαναν οἱ ἀργοπορημένοι. Τὸ αὐτοκίνητό τους στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἡ Ὀδέττη γλύστρησε ἔξω, ἐνῷ ὁ Ζὰκ ἔπνιγε τὴν ταραχή του μέσα σὲ ἕνα σύννεφο καπνοῦ.

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἐρειπίων δὲν ἄργησε νὰ τελειώσῃ. Ἡ Ὀδέττη δὲν ἔπαυσε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ κρατῇ τὸ χέρι τῆς Μάρθας, στὴν ὁποίαν μιλοῦσε χαμηλοφώνως.

Ὅταν καὶ οἱ τέσσαρες γύρισαν πάλι κοντὰ στὰ αὐτοκίνητα ἦταν ἀκόμη νωρίς.

—Ἂς μὴ γυρίσουμε ἀπὸ τώρα, ἐπρότεινε ὁ Ζὰκ Νο 2. Ἔχω νὰ σᾶς ὁδηγήσω καὶ κάπου ἀλλοῦ, σὲ μιὰ σπηλιά.

—Πᾶμε, εἶπε ἡ Ὀδέττη. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μείνω μὲ τὴ Μάρθα. Τρέχετε πολὺ καὶ φοβᾶμαι.

Ἔτσι ὁ Ζὰκ Νο 2 γεμᾶτος θλῖψι ξεκίνησε μόνος.

—Πάει, ἔλεγε μέσα του, τὴν ἔχασα γιὰ πάντα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε μὲ θόρυβο στὸν ἔρημο δρόμο τὸν ὁποῖον χώριζε ἀπὸ τὸ δάσος ἕνα βαθὺ χαντάκι. Ὁ ἥλιος πλησίαζε στὴ δύσι του. Ὁ Ζὰκ βυθισμένος στὴν ὀνειροπόλησί του ὁδηγοῦσε ἀφηρημένα. Τὸ ἁμάξι λοξοδρόμησε λίγο. Ὡς ἐξ ἐνστίκτου ὁ νέος συνῆλθε.

Πρόσεξε τώρα περισσότερο. Προσέχοντας ὅμως διέκρινε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ πάνω στὸ βολὰν κάτι κανονικὲς χαραγματιές. Γεμᾶτος περιέργεια κύτταξε καλλίτερα.

—Μπᾶ ! γράμματα εἶναι, σκέφθηκε. Καὶ διαβάζοντας...Ἐδῶ λέει «Σέ...».

Ὁ Ζὰκ ἔσκυψε, γύρισε ἀποτόμως τὸ βολὰν καὶ «...ἀγαπῶ !» φώναξε.

Ἀλλὰ τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ τῆς χαρᾶς χάθηκε μέσα στὸν θόρυβο τῶν κλαδιῶν ποὺ ἔσπαζαν, τῶν πετρῶν ποὺ κατρακυλοῦσαν...Τὸ ἁμάξι ἀπὸ τὴν στραβοτιμονιὰ ἀναποδογύρισε, κλείνοντας ἔτσι ἀπὸ κάτω του τὸν ὁδηγό του.

Καὶ ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο κατέφθασε ἐπὶ τόπου, ὁ Ζὰκ Νο 2 βγῆκε ἀπὸ τὴν φυλακή του μὲ ἕνα γερὸ μώλωπα στὸ κεφάλι καὶ γεμᾶτος λάσπες. Τὸ πρόσωπό του ὅμως ἔλαμπε καὶ φώναξε ἀγκαλιάζοντας τὸν φίλο του.

— Ἄ! δὲν ξέρεις πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος ! Πολὺ εὐχαριστημένος !

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῇ, ἐκτὸς φυσικὰ ἀπὸ τὴν Ὀδέττη.

Ρ. ΝΤΑΝΖΟΥΡ

Η ΜΑΡΥΖ ΧΙΛΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΡΙΨΗ ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΡΧΑΡΤ

"ΦΕΥΓΩ... Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ,,

Ἡ πρώτη ἀεροπόρος τῆς Εὐρώπης Μαρὺζ Χὶλς ξεκίνησε τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο Λὲ Μπουρζὲ τῶν Παρισίων γιὰ νὰ καταρρίψῃ τὸ γυναικεῖο ρεκὸρ ἀποστάσεως, ποὺ μέχρι τώρα κατεῖχε ἡ ἀξέχαστη Ἀμέλια Ἔρχαρτ, ποὺ τόσο τραγικὸ θάνατο βρῆκε....

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΙΔΙΑ

ΤΙ ΧΑΡΑ!... Φεύγω. Θεέ μου!... Πόσο ἡ ζωὴ εἶν' ὡραία...

Σοσόνια καὶ γάντια μὲ γοῦνες. Βέστες ἀπὸ μαλλί, ἀεροπορικὴ κάσκα ἀπὸ διπλὸ δέρμα καὶ τὸ πιστό μου ἀλεξίπτωτο, εἶνε ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ μέσα στὸ ἀεροπλάνο μου.

Ἄλλες ἀποσκευές; Τουαλέττες γιὰ χορὸ καὶ τὰ ἐπίλοιπα; Ἄ!... Ὄχι. Πιάνουν πολὺ χῶρο κι' ἔχουν τόσο βάρος, ὥστε προτίμησα νὰ τὰ ἀντικαταστήσω μὲ... καύσιμο ὕλη.

Ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο ὠνειρευόμουνα αὐτὴ τὴν πτῆσι γιὰ νὰ καταρρίψω τὸ ρεκὸρ τῆς ἀποστάσεως, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τίτλους τῆς ἀτυχης Ἔρχαρτ.

Ὁ ὑπουργὸς τοῦ Ἀέρος κ. Κὸτ εὐηρεστήθη νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ ἕνα ἀεροπλάνο γιὰ τὴ μεγάλη μου προσπάθεια. Ἡ Μετεωρολογικὴ ὑπηρεσία μοῦ ἔδωσε εὐχάριστα νέα. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θ' ἀφήσω μιὰ μέρα νὰ πάῃ χαμένη...». Αὐτὰ ἔλεγε λίγες ὧρες πρὶν φύγῃ ἡ Μαρὺζ στοὺς δημοσιογράφους.

Καὶ καθὼς ἀργότερα ἔπαιρνε θέσι στὴν καμπίνα της, μ' ἕνα χαριτωμένο γέλιο φώναξε :

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν...

Ἡ Μαρὺζ Χὶλς συμβουλεύεται τὸ μετεωρολογικὸν δελτίον.

Ἡ Βαρβάρα Χάττον καὶ ὁ σύζυγός της Δανὸς κόμης Ρέβεντλοφ.

ΕΓΙΝΕ ΔΑΝΙΣ...

Η ΒΑΡΒΑΡΑ ΧΑΤΤΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ

Η ΑΜΕΡΙΚΗ αὐτὲς τὶς μέρες ἔχασε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα παγκόσμια ρεκόρ της: τὸ τῆς πλουσιωτέρας κληρονόμου.

Ἡ Βαρβάρα Χάττον, περίφημη γιὰ τὴν κολοσσιαία περιουσία της καὶ γιὰ τὴν μελαγχολικὴ ὠμορφιά της, καθὼς καὶ γιὰ τὴν περιπετειώδη ζωή της, ἀπεβιβάσθη τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἰς Ν. Ὑόρκην, προερχομένη ἐξ Ἀγγλίας, ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου «Εὐρώπη».

* * *

Ποιὸς λοιπὸν ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ τόσον μακρᾶς διαρκείας μυστηριώδους ταξειδίου της; Διετυπώθησαν αἱ πλέον ἀπίθανοι ὑποθέσεις. Εἶπαν ἀκόμη ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ὠφείλετο εἰς τὴν ἀπεργίαν, ἡ ὁποία ἐξερράγη εἰς τὰ ἄπειρα καταστήματα «Γουώρλγιουορθ», ποὺ εἶναι οἱ πρόδρομοι τῶν καταστημάτων «ἑνιαίας τιμῆς».

Στὴν πραγματικότητα ἡ Βαρβάρα Χάττον, ποὺ πρὸ ἐτῶν εἶχε πανδρευθῆ τὸν Δανὸν κόμητα Χώγκουϊτς Ρέβεντλοφ, ἀδελφὸν τῆς πρώτης κυρίας ἐπὶ τῶν τιμῶν εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κοπεγχάγης, μετέβη εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς διατυπώσεις ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀμερικανικήν της ἰθαγένειαν καὶ νὰ λάβῃ τὴν Δανικήν.

— Ξέχασε τὴν γυναῖκα του.

Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ διάσημος πιανίστας Μπραϊλόφσκυ βρισκόταν στὸ Παρίσι, πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν Κλεμανσώ, ποὺ τὸν προσκαλοῦσε νὰ πάῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὸ σπίτι του.

Σὲ δέκα λεπτὰ ὁ Μπραϊλόφσκυ, ἔφθασε.

— Δὲν σᾶς ἄκουσα ποτὲ νὰ παίζετε. Ἤθελα νὰ σᾶς ἀκούσω...

—Εὔκολο πρᾶγμα, κύριε Πρόεδρε!

Ὁ Μπραϊλόφσκυ κάθησε στὸ πιάνο καὶ ἐπὶ μιὰ ὥρα ἔπαιζε ὅ,τι τοῦ ἐρχόταν στὸ νοῦ. Ξαφνικὰ σταμάτησε, τινάχθηκε ὄρθιος καὶ....

— Θεέ μου! φώναξε, ξέχασα τὴ γυναῖκα μου στὸ ταξί!

Ὁ Κλεμανσὼ τοῦ κτύπησε φιλικὰ τὸν ὦμο γελῶντας.

— Νὰ πῶς πρέπει νὰ εἶναι ἕνας καλλιτέχνης, εἶπε. Πρέπει νὰ ξέρῃ καμμιὰ φορὰ νὰ ξεχνάῃ τὴ γυναῖκα του στὸ ταξί!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

1ον) Στὸ γραφεῖο: μὲ τὴν ὑπόκρουσι τῆς μηχανῆς

Ἡ γραφομηχανὴ ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐπαγγέλματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπεδόθησαν αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΑΙ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΙ ! Ἡ πολυαριθμότερη ἴσως τάξις ἐργαζομένων γυναικῶν καὶ τάξις ἐξαιρετικὰ ἀδικημένη.

Ὅλη ἡ ἐξυπνάδα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος πνευματωδῶν ἀνθρώπων ἐξαντλεῖται εἰς βάρος τους. Μὰ κ' οἱ σοφοὶ κοινωνιολόγοι δὲν τὶς πολεμοῦν λιγώτερο, γιατὶ βρίσκουν... πῶς οἱ χιλιάδες τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν κόβουν τὸ ψωμὶ τῶν ἀρρένων συναδέλφων τους, χωρὶς νὰ σκέπτωνται πῶς οὕτως ἢ ἄλλως τὰ κορίτσια αὐτὰ ἔχουν ὡρισμένα ἔξοδα ποὺ πρέπει, εἶνε ἀνάγκη ἀπαραίτητη, νὰ καλυφθοῦν μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο.

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν παύομε ν' ἀκοῦμε καθημερινῶς τὰ ὅσα ἐπιπόλαια τοὺς ψάλλουν, καιρὸς ἦταν ἐπὶ τέλους νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὴ συκοφαντημένη αὐτὴ τάξι, γιὰ νὰ διαλύσουμε μερικὲς πλάνες.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα μιὰ μεγάλη παρεξήγησις: Ὁ κόσμος ὀνομάζει δακτυλογράφους ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ ἐργάζονται σὲ γραφεῖα, σὲ Τράπεζες, σὲ ὑπουργεῖα, μὰ στὴν πραγματικότητα ἕνα μεγάλο ποσοστὸ μεταξὺ αὐτῶν κάνουν ἄλλες παρεμφερεῖς ἐργασίες. Πλῆθος ἀπ' αὐτὲς εἶνε ἀλληλογράφοι, ἄλλες, ὄχι λιγώτερες, εἶνε λογίστριες, κι' ἄλλες, τέλος, ποὺ ἐργάζονται σὲ ἰδιωτικὰ γραφεῖα κάνουν ὅλες αὐτὲς τὶς δουλειὲς συγχρόνως καὶ διεκπεραιώνουν ὅλη τὴν ποικίλη ἐργασία ἑνὸς γραφείου.

— Εἶμαι διευθύντρια τοῦ γραφείου μας, ἰδιαιτέρα γραμματεὺς τοῦ προϊσταμένου καὶ συγχρόνως γκρούμ, ἔλεγε παιγνιδιάρικα κάποια, ὑπονοῶντας ὅτι κι' αὐτὴ ἡ ταχυδρόμησις τῶν ἐπιστολῶν γινόταν ἀπὸ ἐκείνη. Παραλαμβάνω τὸ ταχυδρομεῖο, ἀπαντῶ ἡ ἴδια καὶ ἔπειτα χτυπῶ τὸ κουδοῦνι τοῦ γκρούμ, βάζω τὸ καπέλλο μου καὶ τὶς ταχυδρομίζω, μοῦ ἔλεγε.

Θἄταν δύσκολο ἢ μᾶλλον ἀδύνατον νὰ καθορίσῃ κανεὶς ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν ποὺ ἐργάζονται σὲ ἰδιωτικὰ γραφεῖα ἢ ἑταιρεῖες, γιατὶ ἐλάχιστες εἶνε ἐγγεγραμμένες στοὺς σχετικοὺς συλλόγους· μὰ καὶ μόνον οἱ γυναῖκες τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι θὰ ὑπερβαίνουν κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, τὶς χίλιες στὴν Ἀθήνα.

Τὸ πλῆθος τῶν κοριτσιῶν ποὺ κατακλύζουν τοὺς δρόμους καὶ τὶς στάσεις τῶν τρὰμ τὴν ὥρα ποὺ κλείνουν τὰ γραφεῖα, θ' ἀρκοῦσε νὰ μᾶς πείσῃ γιὰ τὸν ἀριθμό τους.

Μόνον στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα πλησιάζουν τὶς τετρακόσιες κι' ἔχουν ἱδρύσει μάλιστα καὶ δικό τους σύλλογο. Δυστυχῶς, ἀπ' ὅλο τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν γυναικῶν, ποὺ πολλὲς ἔχουν ὑπερδεκαετῆ ὑπηρεσία, καμμιὰ δὲν ὑπερβαίνει τὸν βαθμὸ τοῦ γραφέως μὲ μισθὸ 4.500 περίπου.

Γιατί λοιπόν, θὰ ρωτήσῃ κανείς, οἱ γυναῖκες αὐτές, ποὺ συχνὰ ἔχουν πολλὰ προσόντα, μένουν στὸ ἵδρυμα αὐτό, ὅπου δὲν ἔχουν μεγάλες ἐλπίδες προαγωγῆς καὶ σταδιοδρομίας;

Ἐν πρώτοις, ὡς γνωστόν, ἡ Ἐθνικὴ παρέχει ἕνα πλῆθος εὐεργετημάτων στοὺς ὑπαλλήλους της, ποὺ δὲν εἶνε διόλου εὐκαταφρόνητα· ἔπειτα ὑπάρχει ταμεῖον ἀλληλοβοηθείας, μισθὸς ἱκανοποιητικώτερος ἀπ' ἀλλοῦ—ἡ σύμβασις ἐργασίας δὲν ἐπηρέασε τὰ μισθολόγια τῆς Ἐθνικῆς γιατὶ ὑπερβαίνουν τὸ κατώτατον ὅριον—καὶ τέλος ὑπάρχει σύνταξις.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ ἄλλους πολλοὺς δευτερεύοντας, ποὺ θὰ ἐκθέσωμε ἐκτενῶς ἄλλοτε, οἱ νέες ποὺ θέλουν νὰ ἐργασθοῦν θεωροῦν εὐτύχημα νὰ διορισθοῦν στὴν Ἐθνική.

Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι τὰ προσόντα δὲν παίζουν κανένα ρόλο· εἴτε ἀπόφοιτος τοῦ γυμνασίου εἶνε μία, εἴτε διπλωματοῦχος τῆς Νομικῆς, οἱ ὅροι τῆς προσλήψεώς της εἶνε οἱ αὐτοί—πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει σὲ ἄλλους τραπεζιτικοὺς ὀργανισμούς.

— Πρέπει νὰ δουλέψωμε τρία τοὐλάχιστον ἔτη γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε προαγωγὴ καὶ πρέπει νὰ περάσουν ὀκτὼ-δέκα χρόνια γιὰ νὰ φθάσωμε στὸν βαθμὸ τοῦ γραφέως, μᾶς λέγει μιά.

— Γιατὶ τόση δυσμένεια γιὰ τὶς γυναῖκες;

— Γιατὶ προφασίζονται πῶς δὲν ζητοῦμε νὰ σταδιοδρομήσωμε, ἀλλὰ νὰ... παντρευτοῦμε. Ἀστεῖο θἄταν, ἀλήθεια, ἂν οἱ Τράπεζες μεταβαλλόντουσαν σὲ μοναστήρια καὶ ἀπαιτοῦσαν ἀπ' τὶς ὑπαλλήλους τους νὰ καλογερέψουν!...

— Τότε γιατί μένετε;

— Γιὰ λόγους γοήτρου.

— Τὰ ἰδιωτικὰ γραφεῖα ἔχουν περισσότερη ἐργασία ;

— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ γραφεῖα. Σὲ μερικὰ κάθονται μὲ σταυρωμένα χέρια, σ' ἄλλα κάνουν συνεχῶς ὑπερωρίες. Ἐδῶ ὅμως ἡ δουλειὰ εἶνε αὐστηρὰ ρυθμισμένη.

Τὰ ἴδια περίπου συμβαίνουν καὶ στὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἀπασχολεῖ ἄνω τῶν διακοσίων πενῆντα γυναικῶν κι' ὅπου ὑπάρχει ἡ ἴδια μεροληψία εἰς βάρος τοῦ ἀσθενοῦς φύλου.

— Προφασίζονται ὅτι μεταχειριζόμαστε τὸν μισθό μας γιὰ τὸ ντύσιμό μας, μᾶς λέει μία. Μὰ μήπως ἡ ἐνδυμασία δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ἔξοδα κάθε ἀνθρώπου καὶ μήπως οἱ ἄρρενες συνάδελφοί μας δὲν ἔχουν τὰ ἴδια ἔξοδα ἐμφανίσεως μ' ἐμᾶς; Μᾶς κατηγοροῦν ὅτι ἀλλάζομε πολλὰ φορέματα, ξεχνοῦν ὅμως ὅτι κάθε ἀνδρικὴ φορεσιὰ περιπάτου στοιχίζει ὅσο τρία τοὐλάχιστον δικά μας φουστάνια;

Μιὰ ξανθούλα μὲ ὤμορφα ὀντουλαρισμένα μαλλιά, ἐνῷ δὲν σηκώνει τὸ κεφάλι ἀπὸ τοὺς λογαριασμούς της, βρίσκει τὸν τρόπο νὰ παρακολουθῇ καὶ τὴ συνομιλία μας καὶ στὴν κρίσιμη στιγμὴ ἐπεμβαίνει κι' ἐκείνη.

— Τοὺς σκανδαλίζουν οἱ μεταξωτές μας κάλτσες, μὰ μήπως οἱ μεταξωτοὶ λαιμοδέτες τους στοιχίζουν λιγώτερο; Καὶ κάθε ἄνθρωπος καλῆς πίστεως θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι οἱ κάλτσες, ἔστω καὶ μεταξωτές, εἶνε πολὺ χρησιμώτερες ἀπὸ ἕνα λαιμοδέτη, ποὺ εἶνε ἕνα καθαρῶς διακοσμητικὸ ἐξάρτημα.

— Μήπως γιὰ τὰ καλλυντικὰ μᾶς ψάλλουν λιγώτερα; παρατηρεῖ μιὰ ἄλλη. Μὰ ἂν θέλουν νὰ καταργήσωμε τὴν πούδρα, γιατὶ δὲν καταργοῦν κι' ἐκεῖνοι τὴν μπριγιαντίνη, ποὺ μεταβάλλει τὰ μαλλιά τους σὲ μᾶζα συμπαγῆ;

— Βέβαια, φωνάζει μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ ξανθούλα σιάχνοντας τὰ μαλλιά της. Μᾶς μέμφονται γιατὶ δὲν μένομε «φυσικές», μὰ τότε κι' ἐκεῖνοι γιατί ξυρίζονται καὶ δὲν μένουν φυσικοὶ σὰν τοὺς προπάτορές τους τοὺς γορίλλες;

Ἡ συζήτησις ἔχει πάρει τὴ μορφὴ ἀνδρικοῦ κουτσομπολιοῦ. Ἔχουν τόσα καὶ τόσα ἀκούσει τὰ συμπαθητικὰ αὐτὰ κορίτσια ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν φῦλον, ποὺ καταχρώμενον τῆς δυνάμεώς του δὲν παύει νὰ τὶς κακολογῇ, ὥστε αἰσθάνονται ἀληθινὴ εὐχαρίστησι, σὰν παιδιὰ ποὺ ἀνακαλύπτουν καινούργιο παιχνίδι, ὅταν τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία, νὰ τοὺς ἀνταποδώσουν ἔστω καὶ τὸ ἓν χιλιοστόν.

— Αὐτὰ ὅλα βγαίνουν ἀπὸ τὸ θέμα μας, παρατηρεῖ σοβαρὰ ἡ πρώτη. Μὰ ἂν ἀναφέρατε πόσους γέρους γονεῖς ἢ πόσα ἀνήλικα ἀδέρφια στηρίζει ὁ μισθὸς τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἐργάζονται σὲ Τράπεζες ἢ σὲ γραφεῖα, πόσες κρυφὲς κι' ἀνομολόγητες πληγὲς ἐπουλώνει, θὰ εἶχαν τύψεις ὅσοι συστηματικὰ μᾶς κατηγοροῦν. Μιὰ ἔρευνα σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι θἄχε ἀπίστευτες γιὰ μερικοὺς ἀποκαλύψεις...

Μά... ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα.

Τώρα, ἀφοῦ ρίξαμε μιὰ πρόχειρη ματιὰ στὶς δυὸ σεβάσμιες Τράπεζές μας, ἂς ρίξωμε ἕνα γρήγορο βλέμμα καὶ σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς συμπαθητικώτερους ἰδιωτικοὺς τραπεζιτικοὺς ὀργανισμούς, τὴ Λαϊκὴ Τράπεζα.

Ἐδῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν δὲν εἶνε βέβαια τόσο μεγάλος—μόλις φθάνει τὶς πενῆντα περίπου στὴν πρωτεύουσα—κι' ὁ μισθὸς εἶνε μονάχα χίλιες ἑπτακόσιες. Μὰ στὸ ἵδρυμα αὐτό, ἴσως ἀκριβῶς γιατὶ δὲν ὑπάρχει ὁ κρατικὸς συντηρητισμὸς κ' ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία εἶνε συνήθως πιὸ ρηξικέλευθη, οἱ γυναῖκες σταδιοδρομοῦσαν ὡς τώρα πολὺ καλλίτερα.

Μέσ' στὴν Ἀθήνα ὑπάρχουν δυὸ προϊστάμενες ὑπηρεσιῶν μὲ δικαίωμα ὑπογραφῆς καὶ μὲ μισθὸ ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας. Ὑπάρχουν δὲ καὶ ἄλλες μὲ τὸν ἴδιο βαθμὸ σὲ διάφορα ἐπαρχιακὰ ὑποκαταστήματα.

Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ νὰ φθάσουν στὴ θέσι αὐτή, ὑπηρέτησαν δώδεκα καὶ πλέον ἔτη, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦδε καὶ στὸ ἑξῆς ἡ νέα σύμβασις ἀποκλείει τὴν προαγωγὴ αὐτὴ καὶ ὡς δικαιολογητικὸ τοῦ ἀδικήματος αὐτοῦ φέρνουν τὸ γνωστὸ τραγοῦδι, ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἐργάζεται γιὰ νὰ σχηματίσῃ καρριέρα, ἀλλὰ γιὰ λίγο, ὥς ὅτου παντρευτῇ. Κι' ἔτσι ὡς μόνον μέσον διαμαρτυρίας ὅλων αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν, ποὺ καταδικάζονται, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας τους, νὰ φυτοζωοῦν ἐφ' ὅρου ζωῆς, θἄταν νὰ παντρευτοῦν τοὺς τμηματάρχας τους... ἂν κατὰ κακὴ τύχη δὲν ἀναλογοῦσαν σὲ κάθε τμηματάρχη πολλὲς δακτυλογράφοι.

Κ. Σ.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ

Δὲν εἶναι χαριτωμένος αὐτὸς ὁ μικρούλης μὲ τὴν τεράστια κούκλα ποὺ βαστᾷ στὰ χέρια του, πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτόν;

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ
ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ...

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο παντρεύεται

ΘΑ ΠΑΡΗ ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΗ ΤΗΣ,... ...ΠΛΟΙΑΡΧΟ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

ΕΧΟΥΝ ἀναγγείλει τόσες φορὲς — κι' ἄλλες τόσες διέψευσαν—πὼς ἡ Γκρέτα Γκάρμπο—ἡ θεία Γκρέτα—πρόκειται νὰ παντρευτῇ.

Καὶ ὅταν πρὸ ἡμερῶν ἡ ἴδια φήμη πέταξε στὸ κόσμο, ἔμεινα πολὺ σκεπτικὴ στὴν ἀρχή.

Ὅταν, ὅμως, ὕστερ' ἀπ' τὸν Μωρὶς Στίλλερ, τὸν μόνο, ποὺ ὡμολόγησε πὼς ἀγάπησε ἡ Γκάρμπο, ὕστερ' ἀπ' τὸν Ραμὸν Νοβάρρο, τὸν Τζῶρτζ Μαρὲντ καὶ τὸν Λεοπόλδο Στοκόβσκι, ἄκουσα τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐμποροπλοιάρχου, τέντωσα τὰ αὐτιά.

Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὅλες οἱ φῆμες αὐτὲς δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς «φαμπρικαρισμένες» διαδόσεις τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐπὶ πλέον δὲν ἀγνοοῦσα πὼς εἶχε κάνει τὴν γνωριμία τοῦ πλοιάρχου, ὅταν κάποτε γύριζε ἀπ' τὴ Σουηδία. Ἀπὸ τότε ἀκόμη χρονολογεῖται καὶ ἡ ἔξοδός της ἀπ' τὴν αὐστηρὰ ἀπομόνωσι, στὴν ὁποία εἶχεν ὑποβάλει τὸν ἑαυτό της.

Μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ στενές της φίλες, ἡ Σίγκφριντ Φάξνταλ, μοῦ ἔλεγε τελευταίως πὼς πολλὲς φορὲς ἡ Γκρέτα τῆς μίλησε γιὰ τὸ γάμο της. Ἀλλὰ τὴν συγκρατοῦσε κάτι : ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Μωρὶς Στίλλερ, ποὺ τὴν «ἀνεκάλυψε» καὶ τὴν ἔκαμε ὅ,τι εἶναι σήμερα.

Ἀλλὰ ἐπρόκειτο ἀκόμη περὶ ἔρωτος ἢ περὶ εὐγνωμοσύνης ;

Μᾶλλον τὸ δεύτερο.

Φαίνεται δὲ πὼς ὁ πλοίαρχος τῆς ἐνέπνευσε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, τὴν ἰδέα, ὅτι μπορούσε πολὺ καλὰ νὰ ἑνώσῃ τὴν τύχη της μαζύ του, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὴν μνήμη τοῦ «εὐεργέτου» της, ὅπως ἀποκαλεῖ μέχρι σήμερα τὸν Στίλλερ ἡ Γκάρμπο.

* * *

Ἡ Γκάρμπο εἶναι στὴ Σουηδία ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα περίπου. Εἶναι μιὰ παληὰ βόρεια συνήθεια νὰ παντρεύωνται στὴ Σουηδία κάθε ἀρχὴ νέου χρόνου. Λοιπὸν ἡ Γκάρμπο πῆγε στὴν πατρίδα της γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὸ τὸ ἔθιμο ;

Νὰ τὶ δὲν θ' ἀργήσωμε νὰ μάθωμε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ, ἡ Γκρέτα δὲν ἐγκατέλειψε καθόλου τὸν πλοίαρχο καὶ ὅταν ἔφθασαν στὴ Σουηδία πῆγε κι' ἐγκατεστάθηκε κοντὰ στοὺς δικούς του, στὰ περίχωρα τοῦ Γκότεμπουργκ.

Ἡ φίλη της, ἡ Σίγκφριντ Φάξνταλ, θὰ τὴν συνοδεύῃ σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι· εἶναι σύμφωνη στὸ ὅτι κάτι σπουδαῖο πρόκειται νὰ γίνῃ.

Γάμος !....

Ὅλα φαίνονται νὰ τὴ δικαιολογοῦν. Κι' ὅσο γιὰ μᾶς, ποὺ ἀγαποῦμε τὴ Γκρέτα, τὴ μεγάλη τραγωδὸ καὶ τὴ θαυμαστὴ γυναῖκα, εὐχόμαστε νὰ βρῇ ἐπὶ τέλους τὴν εὐτυχία, ποὺ τῆς ἀξίζει.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο θὰ γίνῃ σὲ λίγο Κυρία.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνωμε : Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πρόκειται, ὁπωσδήποτε, γιὰ ἕνα γάμο ἁ λὰ Χόλλυγουντ.

Πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πρώτη ἐγγύησι γιὰ τὴν εὐτυχία...

ΚΛΩΝΤ ΜΠΡΙΑΚ

Γάμος ...«ἁ-λ'-Ἀμερικαὶν»

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ τῆς Τζὶν Πάρκερ καὶ τοῦ Τζῶρτζ Μὰκ Ντόναλντ, ποὺ πρό τινος παντρεύτηκαν, μοιάζει μὲ παραμύθια ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα.

Γνωρίστηκαν σὲ κάποιο ταξεῖδι τῆς Τζὶν στὴν Ἀγγλία κι' ἀγαπήθηκαν ἀμέσως. Ὕστερα ἡ Τζὶν ἔφυγε, ἀλλὰ οἱ δυὸ νέοι ἀλληλογραφοῦσαν τακτικά. Κάποτε, τέλος, ὁ Τζῶρτζ τῆς τηλεγράφησε πὼς θἄφευγε ἀπ' τὸ Λονδῖνο, ποὺ ἐργαζόταν ὡς δημοσιογράφος, καὶ θἀρχόταν νὰ τὴν βρῇ. Πῆγε, πέρασαν μιὰ ἑβδομάδα περίφημα. Ὕστερα ὁ Τζῶρτζ ἔγραψε μερικὰ σενάρια, ποὺ πουλήθηκαν ἐξαιρετικά.

Μιὰ μέρα—ἕνα Σάββατο —ἀπεφάσισαν νὰ περάσουν τὸ οὐήκ-ἔντ τους σὲ μερικοὺς φίλους. Ἀλλὰ στὸ δρόμο ἡ ἴδια ἰδέα τοὺς ἦλθε τὴν ἴδια στιγμὴ στὸ μυαλό τους.

—Ναί; ρώτησε ὁ Τζῶρτζ.

—Ναί! ἀπήντησε ἡ Τζίν.

Ἄλλαξαν ἀμέσως δρόμο καὶ τράβηξαν κατὰ τὴ Λὰς Βέγκας.

Πήγαιναν νὰ... παντρευτοῦν.

Κατὰ τὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ ἔφτασαν στὴ Λὰς Βέγκας κουρασμένοι, σκονισμένοι, τσακισμένοι καὶ δείπνησαν στὴ σκυθρωπὴ σάλλα τοῦ μικροῦ σταθμοῦ. Ἐκεῖ ξεχάστηκαν στὶς κουβέντες κι' ὅταν θυμήθηκαν τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχαν ἔλθει, τὸ γάμο τους, ἦταν πιὰ δέκα τὸ βράδυ. Ἀλλὰ δὲν ἀπογοητεύτηκαν. Ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ ξύπνησαν ἕνα κοσμηματοπώλη καὶ ἀγόρασαν δυὸ ἀρραβῶνες. Ὕστερα θέλησαν νὰ βγάλουν τὴν ἄδεια γάμου τους. Πῆγαν στὸ σπίτι, ἀλλὰ τίποτε. Μόνο μέσα ἀπ' τὸ τζάμι εἶδαν μιὰ συντροφιὰ νὰ παίζῃ μπρίτζ. Ἔψαξαν νὰ βροῦν μικρὰ χαλικάκια νὰ πετάξουν στὸ τζάμι, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τζῶρτζ ἀνεκάλυψε ἕνα σωλῆνα καταβρεκτῆρος. Ἄνοιξε τὸ ρουμπινὲ καὶ τὸ νερὸ πετάχτηκε. Ἀλλὰ τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτό. Τζάμι δὲν ὑπῆρχε ἀνάμεσα—ὅπως εἶχαν νομίσει—καὶ τὸ νερὸ ἔβρεξε τὴ συντροφιά. Ὁ ὑπάλληλος μανιασμένος, ἀρνήθηκε νὰ τοὺς δώσῃ ἄδεια καὶ τοὺς ἔστειλε ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθαν. Εὐτυχῶς ἕνας συνάδελφος τοῦ ὑπαλλήλου δέχτηκε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς. Καὶ οἱ τρεῖς πῆγαν στὸν εἰρηνοδίκη.

⁂

Δυστυχῶς!... ἡ ὤμορφη ἐκκλησιὰ ποὺ εἶχαν ὀνειρευθῆ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μέτριο σαλόνι. Ὁ λειτουργὸς φοροῦσε μιὰ πυτζάμα χρώματος ντομάτας καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς τιμῆς ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴ γυναῖκα τοῦ εἰρηνοδίκη μὲ τὸ κεφάλι γεμᾶτο μικρὰ χαρτάκια, γιὰ νὰ κατσαρώσουν τὰ μαλλιά της καὶ τὸν ὑπάλληλο, ποὺ προσεφέρθηκε νὰ παραστῇ μάρτυς. Ὅσο γιὰ τὴ νυφικὴ ἐσθῆτα τῆς Τζὶν Πάρκερ... Φοροῦσε μιὰ κυλόττα καὶ μπόττες ἱππασίας, ἕνα σουέτερ χωρὶς μανίκια καὶ τὸ ἀνάλογο καπέλλο κάου-μπόϋ.

Τὰ ἄνθη τῆς λεμονιᾶς ἀναπλήρωσε ἕνα φτωχὸ μπουκέττο ἀπὸ ἀγριολούλουδα, ποὺ ὁ Τζῶρτζ εἶχε συλλέξει κατὰ τὴν πορεία τους.

Μετὰ τὸ γάμο οἱ νεόνυμφοι ἄφησαν τὴ Λὰς Βέγκας καὶ γιὰ κάμποσες ὧρες ξεχάστηκαν μέσ' στὰ χωράφια, κάτω ἀπ' τὸ φεγγαρόφωτο, πολὺ εὐτυχισμένοι ποὺ εἶχαν γλυτώσει... τόσο φθηνά.

Ἀπὸ καπρίτσιο τῆς τύχης ἡ συνοικία ποὺ πέρασαν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου ὠνομαζόταν Τζίν...

ΡΕΝΕ ΜΠΡΕΣΤ

Βιρτουόζος τοῦ πιάνου

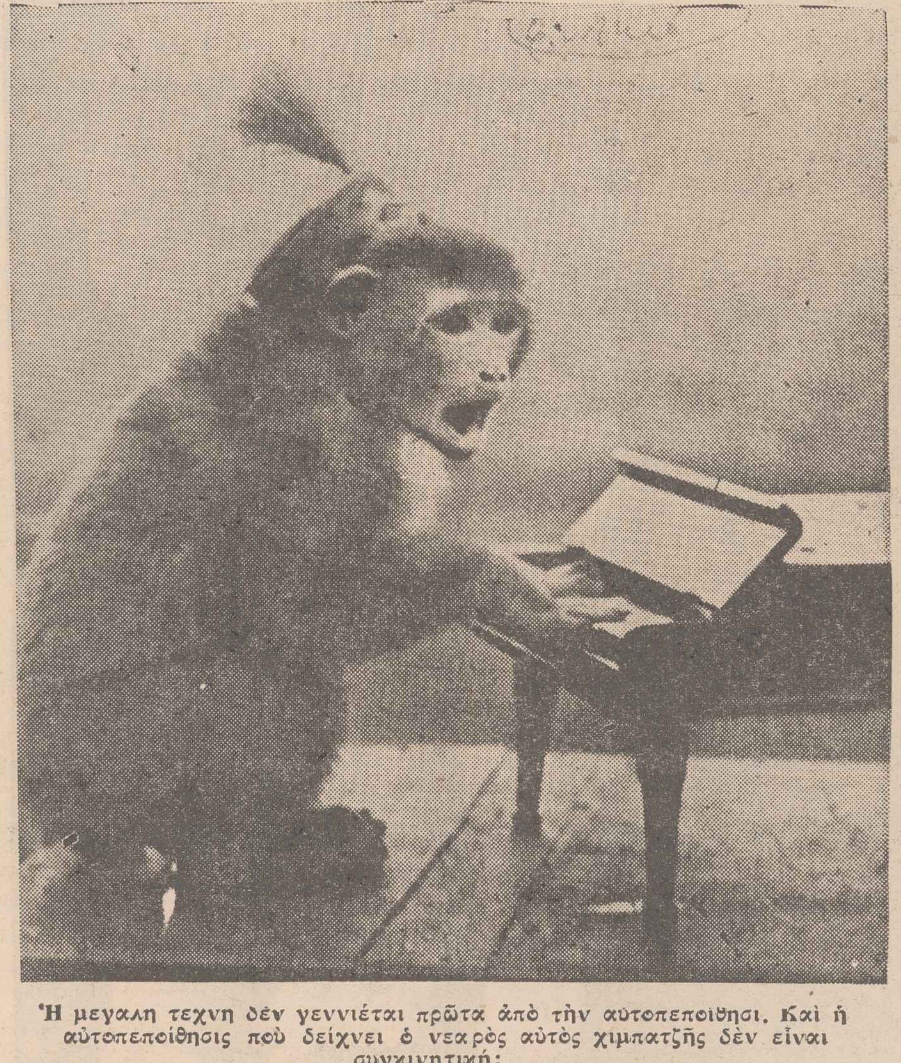

Ἡ μεγαλη τεχνη δὲν γεννιέται πρῶτα ἀπὸ τὴν αὐτοπεποίθησι. Καὶ ἡ αὐτοπεποίθησις ποὺ δείχνει ὁ νεαρὸς αὐτὸς χιμπατζῆς δὲν εἶναι συγκινητική;

Ὅταν σὲ λένε Ἀλβέρτο...

Πρὸ ἡμερῶν—ὅπως γράφουν οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες—ἕνα παιδάκι 4—5 ἐτῶν τρέχει στὴ λεωφόρο τῶν Ἠλυσίων πίσω ἀπὸ ἕνα σκύλο. Εἶναι ἀργὰ ἕως 6 ἡ ὥρα.

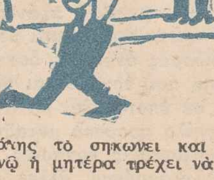

Ἡ μητέρα του τρέχει ἀπὸ πίσω καὶ τὸ φωνάζει:

— Ἀλβέρτο, μὴν τρέχεις, Ἀλβέρτο....

Τὸ ἀγοράκι σκοντάφτει καὶ πέφτει. Φυσικά, ἀρχίζει τὰ κλάματα. Ἕνας διαβάτης τὸ σηκώνει καὶ τοῦ ξεσκονίζει τὰ ροῦχα, ἐνῷ ἡ μητέρα τρέχει νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

— Μπᾶ! λέει ὁ ἄγνωστος, δὲν ντρέπεσαι νὰ κλαῖς ἔτσι; Ἐσὺ εἶσαι πιὰ ἄνδρας!

Καὶ προσθέτει μὲ χαμόγελο:

— Ἄλλως τε, ἀφοῦ σὲ λένε Ἀλβέρτο, δὲν πρέπει νὰ κλαῖς ποτέ. Ἀκοῦς;... Ποτέ.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄγνωστος ἀπομακρύνεται ἀκολουθούμενος ἐξ ἀποστάσεως ἀπὸ δύο κυρίους.

Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Ἀλβέρτος Λεμπρέν.

□□□

— Ὁ Τοσκανίνι καὶ οἱ δημοσιογράφοι.

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀντιπάθεια ποὺ τρέφει ὁ μεγάλος μαέστρος Τοσκανίνι γιὰ τοὺς δημοσιογράφους. Λέγεται ὅτι πρὸ καιροῦ ποὺ ἀπεβιβάσθη στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ὑπέστη ἐπίθεσιν ἐκ μέρους ρεπόρτερς καὶ φωτορεπόρτερς, ἐξέφρασε τὴν διάθεσιν νά... τοὺς σκοτώσῃ ὅλους σὰν λαγούς!

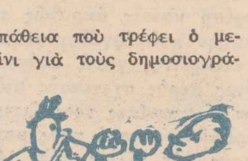

Ἴσως αὐτὸ εἶναι ὑπερβολή. Πάντως ὅμως ἀληθινὸ εἶναι τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Πέρυσι ἐπῆγε στὸ Παρίσι καὶ κατέλυσε στὸ συνηθισμένο του ξενοδοχεῖο. Σχεδὸν ἀμέσως δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου, διασήμου σημειωτέον, τοῦ Γουόρντ Πράϊς...

— Μαίτρ, ἤθελα τὶς δηλώσεις σας...

— Τίποτε, κύριε. Οὔτε λέξι.

Ὁ ἄλλος ἐπεισμάτωσε.

— Μὰ σκεφθῆτε, λέει, ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο!

Ὁ Τοσκανίνι χαμογέλασε.

— Ἄ! ἔτσι! Καλά. Μὴ σᾶς μέλλει, ἐγὼ δὲν θὰ πῶ λέξι...

Η ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

12 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ!

Αὐτὸ τὸ ποσὸν κερδίζει μὲ τὴν ἐργασία της ἡ κυρία Ροῦζβελτ καὶ τὸ διαθέτει ὑπὲρ τῶν πτωχῶν

ΙΔΕΩΔΗΣ... ΠΛΑΣΙΕ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ!

ΟΛΗ ἡ Ἀμερικὴ πληροφορήθηκε τελευταίως ὅτι τὰ ποσὰ ποὺ κερδίζει ἡ κυρία Προέδρου ἀπὸ τὴν ἐργασία της στὸ ραδιόφωνο ὑπερβαίνουν τὶς ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο.

Ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια!... εἶναι τὸ ὄνειρο τοῦ κάθε Ἀμερικανοῦ.

Λοιπὸν, ἡ κυρία Προέδρου αὐτὸν τὸν χρόνο κέρδισε περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια κέρδισε 111.000 δολλάρια!...

Ἀλλὰ δὲν εἶδε ἀπ' αὐτὰ στὰ χέρια της οὔτε ἕνα σέντς, γιατὶ — ἁπλούστατα — τὸ ποσὸν διετέθη γιὰ τοὺς ἀνέργους.

Ἀλλὰ πῶς ἡ κυρία Προέδρου, ἡ πρώτη κυρία, ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν στὴν Ἀμερική, κερδίζει αὐτὸ τὸ τεράστιο ποσὸν ποὺ ἰσοδυναμεῖ περίπου μὲ δεκαπέντε ἑκατομμύρια δραχμὰς ;

Ἰδοὺ πῶς :

Μιὰ μέρα ὁ κύριος Μόλας Φ. Λάσκερ παρουσιάσθηκε καὶ τῆς εἶπε, χωρὶς πολλὲς περιστροφές :

— Ξέρετε, κυρία, τί καλὸ μπορούσατε νὰ κάμετε μὲ τὸ ραδιόφωνο ;

Ἡ κυρία Ροῦζβελτ ξέσπασε στὰ γέλια:

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ μοῦ προτείνετε νὰ γίνω καμμιὰ... σπῆκερ;

Ὁ κ. Λάσκερ εἶπε :

—Κάτι σχετικό. Καὶ ἂν θέλετε ἀκοῦστε τὸ σχέδιό μου.

Ἡ Προεδρίνα τὸ ἄκουσε:

—Λοιπὸν, θὰ γίνῃ τὸ ἑξῆς: Θὰ διαφημίζετε διὰ τοῦ ραδιοφώνου τὰ ἐμπορεύματα τῶν διαφόρων ἀμερικανικῶν οἴκων οἱ ὁποῖοι θὰ σᾶς πληρώνουν ἀναλόγως. Καὶ ἐπειδὴ οἱ φτωχοὶ συμπατριῶται μας ἔχουν ἀνάγκην χρημάτων, τὸ ποσὸν ποὺ θὰ κερδίζετε θὰ τὸ διαθέτετε γιὰ τὴν ἀνακούφισί τους.

Ἡ κυρία Προέδρου σκέφθηκε λιγάκι καὶ ἀπήντησε:

— Θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Θὰ ρωτήσω ὅμως πρῶτα καὶ τὸν Φράγκλιν — τὸν Πρόεδρο. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν δέχομαι.

Λίγες μέρες ἀργότερα ὁ κ. Λάσκερ ἐλάβαινε μιὰ πρόσκλησι γιὰ τὸν Λευκὸ Οἶκο — διαμονὴ τοῦ Προεδρικοῦ ζεύγους —καὶ γινόταν ἀμέσως δεκτὸς ἀπὸ τὴν κυρία Προέδρου.

— Λοιπὸν, κύριε Λάσκερ, εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνη μὲ τὴν πρότασί σας καὶ σᾶς ἀφίνω κάθε πρωτοβουλία γιὰ τὴν διοργάνωσι τῆς δουλειᾶς.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ ἄκουγε μὲ βαθειά της ἔκπληξι τὴν γυναῖκα τοῦ Προέδρου Ροῦζβελτ νὰ διαφημίζῃ μιὰ κρέμα προσώπου. Τὴν ἄλλη μέρα παπούτσια, τὴν τρίτη ἀρώματα, ὕστερα κάλτσες, ὑφάσματα, γυαλικά, τρόφιμα, γλυκὰ καὶ τὰ λοιπά.

Καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι οἶκοι πλήρωναν κι' ὅσο οἱ δουλειὲς πήγαιναν καλλίτερα, τόσο περισσότερο πλήρωναν.

Ἔτσι ἡ κυρία Προέδρου ἔγινε ὁ ἰδεωδέστερος πλασιὲ τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν οἴκων τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ξαφνικὰ εἶδαν τὶς δουλειές τους νὰ παίρνουν μιὰ καταπληκτικὴ πρόοδο.

Καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς εὐχαριστημένοι ἔμεναν καὶ οἱ ἄνεργοι, ποὺ κοντὰ στ' ἄλλα τεράστια κονδύλια τῆς κυβερνήσεως, προστέθηκε κι' αὐτό, ὄχι ἀπὸ τὰ μικρότερα, ποὺ βγῆκε ἀπὸ προσωπικὴ ἐργασία τῆς ἀγαπημένης τους Προεδρίνας.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ... ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

Ἡ πρωταθλήτρια τοῦ μπόξ, τοῦ φοὺτ-μπὼλ καὶ τοῦ ποδηλάτου κινδυνεύει νὰ καταδικασθῇ εἰς ἰσόβια κάτεργα.- Τὸ ἔγκλημα τῆς Βιολὲττ Μορὶς

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ἑβδομάδα τὸ Παρίσι ἀναστατώθηκε ἀπὸ ἕνα περίεργο ἐρωτικὸ δρᾶμα. Ἡ λέξις ἐρωτικὸ δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπὸ τὴν κυριολεξίαν της, γιατὶ ἀκόμα κανεὶς δὲν ξέρει τὴν φύσιν τῆς ὑποθέσεως, ἀφοῦ καλὰ-καλὰ δὲν εἶναι γνωστὴ οὔτε ἡ... φύσις τῆς ἡρωΐδος ἢ μᾶλλον τοῦ ἥρωος.

Ἡ Βιολὲττ Μορὶς κατὰ τὸ 1913

Ἡ Βιολὲττ δὲν περιφρονοῦσε καὶ τὰ βίαια σπόρ...

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τοῦ Νεϊγὺ ἐκάπνιζε τὸ ἕνα τσιγάρο ἐπάνω στὸ ἄλλο.

Ἡ Βιολὲττ Μορὶς μὲ τὸν δικηγόρον της.

Λοιπὸν, στὶς τόσες Ἰουνίου τοῦ 1893 ὁ Γάλλος ναύαρχος Μορρὲς ἔπαιρνε ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ τὸν πληροφοροῦσε πὼς εἶχεν ἀποκτήσει μιὰ μικρὴ ἀνηψιούλα, τὴν Βιολέττ.

Ὅταν σὲ καιρὸ γύρισε στὴν πατρίδα, ἔφερε ἕνα σωρὸ δῶρα γιὰ τὸ νεογέννητο καὶ κάθε φορὰ ποὺ γύριζε ἀπὸ τὰ ταξείδια του δὲν παράλειπε νὰ τῆς φέρνῃ δῶρα.

Τὸ μωρὸ, ποὺ μὲ τὸν καιρὸ μεγάλωσε, σὰν ἔβλεπε τὸ θεῖο νὰ ξαναφεύγῃ ἀπὸ τὸ λιμάνι ἀναλυνότανε σὲ λυγμούς.

Γιατί; Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ κανένας καὶ πολὺ περισσότερο ἡ μικρὴ Βιολέττ.

Ἀργότερα, ὅταν ἄρχισε νὰ κάνῃ χρῆσι τοῦ ἐνάρθρου λόγου, ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ταξειδέψῃ.

Κι' ὅταν μεγάλωσε ἔκαμε τοῦ κόσμου τὰ ταξείδια καὶ, κοντὰ στ' ἄλλα, ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ κλίσι στὸν ἀθλητισμό.

Ὅταν ξέσπασε ὁ μεγάλος πόλεμος ἡ Βιολὲττ κατατάχτηκε στὸν ἀγγλικὸ στρατό, ὅπου ὑπηρέτησε στὸ σῶμα τῶν ποδηλατιστῶν, ὅπου καὶ διεκρίθη γιὰ τὴν... γενναιότητά της.

Ἀφοῦ ἀπολύθηκε, τὴν κατάφεραν νὰ πανδρευθῇ τὸν βιομήχανο Κοπὲρ, ἀλλὰ ὁ γάμος καθόλου δὲν τὴν ἐμπόδισε νὰ πραγματοποιῇ τὰς κλίσεις της.

Ἔκαμε ἔτσι μιὰ θριαμβευτικὴ πορεία σ' ὅλα τὰ σπὸρ, ὅπου καὶ διεκρίθη. Μάλιστα στὸ μπὸξ εἶχε σπουδαῖες ἐπιτυχίες, ἀφοῦ κατάφερε νὰ ρίξῃ νὸκ-ἄουτ ἕνα σπουδαῖον ἄνδρα πυγμάχο, ὁ ὁποῖος κατόπιν αὐτοῦ ἐδήλωσε πὼς παραιτεῖται ἀπὸ τὸ μπόξ.

Παρελείψαμε νὰ ποῦμε πὼς γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ ἀπρόσκοπτα στὸν ἀθλητισμό... ἔκοψε ἡ ἀθεόφοβη τὰ στήθια της — δυὸ ὡραῖα καὶ λαχταριστὰ στήθη.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ βιομήχανος σύζυγός της πῆρε δρόμο.

Ἀλλὰ... ἀλοῦ βρέχει.

Ἡ Βιολὲττ δὲν νοιάστηκε καθόλου γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἔχανε, γιατὶ ἔτσι θὰ μποροῦσε καλλίτερα ν' ἀκολουθήσῃ τὰ... πεπρωμένα της.

Ἄρχισε, λοιπὸν, νὰ κάνῃ μιὰ ζωὴ τελείως ἀνδρική. Μάλιστα τελευταίως μπῆκε σ' ἕνα καμπαρὲ ὡς τραγουδιστής.

Λόγῳ τοῦ ὅτι ἦταν οἰκονομικὰ εὔπορη ἀγόρασε μιὰ θαλαμηγὸ μέσα στὴν ὁποία καὶ ἐγκατεστάθη μονίμως.

Ἐκεῖ πάνω γίνονταν κάθε βράδυ τρικούβερτα γλέντια, στὰ ὁποῖα ἀκόμη — δυστυχῶς — δὲν καθωρίσθη ὁ ρόλος της ἢ μᾶλλον τοῦ Βιολέττ.

Στὰ γλέντια αὐτὰ ἔπαιρνε μέρος τακτικώτατα ἢ μᾶλλον ἀνελλιπῶς κάποιος νεαρὸς Γουσταῦος Κὰν, ποὺ εἶχεν ὑπηρετήσει κάμποσο διάστημα στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων.

Λοιπὸν ἕνα βράδυ νὰ τί ἔγινε σὲ κάποιο ἀριστοκρατικὸ ρεστωράν.

Σ' ἕνα τραπέζι ἔτρωγαν ἡ Βιολέττ, ὁ Γουσταῦος Κὰν καὶ τὸ ζεῦγος Τρομπλάν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ δυὸ πρῶτοι σηκώθηκαν καὶ ἁρπάχθηκαν στὶς γροθιές.

Ὁ κόσμος ἀπελάμβανε μὲ εὐχαρίστησι τὸ ἀνέξοδο θέαμα, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ πράγματα πῆραν σοβαρὰ τροπή.

Ἡ Βιολὲττ δηλαδὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ της — γιατὶ ἀπὸ καιρὸ τώρα ντυνότανε ἀνδρικὰ — ἕνα ρεβόλβερ καὶ... μπάμ!... μπάμ!... ὁ νεαρὸς Γουσταῦος ἔπεσε... νὸκ-ἄουτ.

Φυσικὰ... ὁ δράστης συνελήφθη ἀμέσως, χωρὶς ἄλλως τε νὰ προβάλλῃ καμμιὰ ἀντίστασι.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη θλῖψι τῶν περιέργων τίποτε δὲν ἀνεκοίνωσεν ἡ Βιολὲττ σχετικὰ μὲ τὰ ἐλατήρια τοῦ δράματος.

Ποὺ ὅλο τὸ Παρίσι περιμένει ἀνυπόμονα νὰ μάθῃ.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

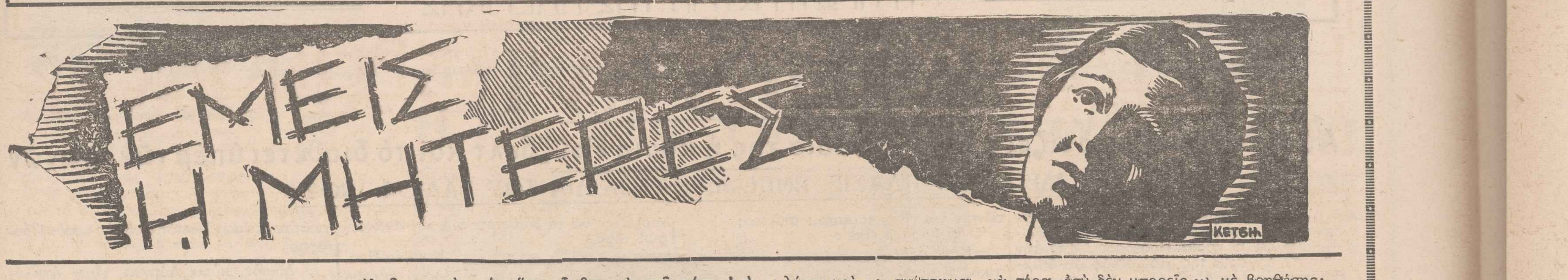

ΕΜΕΙΣ Η ΜΗΤΕΡΕΣ

9ον

ΤΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ ὕφος ἔχετε κυρία, μοῦ εἶπε ὁ Σὰρλ Ρεϊνάλ. Νοσταλγεῖτε τὴν ὤμορφη Γαλλία μας ;

Ἡ φωνή του ἀργὴ καὶ γλυκειά, ἀπεκάλυπτε κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα κοινὸ ἐνδιαφέρον: ἦταν ὁ τόνος μιᾶς φιλίας ἀπροσδόκητης. Μοῦ μίλησε γι' αὐτόν, γιὰ τὰ σχέδιά του, γιὰ τὶς προτιμήσεις του μὲ τόση κρυφὴ ντροπαλότητα. Ὕστερα ζήτησε συγγνώμην.

— Πόσο θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἔβλεπα εὐτυχισμένη, μοῦ εἶπε, καὶ ξέρω πὼς δὲν εἶσθε. Κι' ὅμως καὶ ὁ πιὸ ἀνίδεος καταλαβαίνει πὼς εἶσθε φτειαγμένη γιὰ τὴν εὐτυχία, γιὰ νὰ κάνετε ἕνα σπιτικὸ πρόσχαρο.

Δὲν μὲ πρόσβαλλαν ὅλα αὐτά. Θὰ μποροῦσε νὰ μὲ πείραζε ἡ ξαφνικὴ καὶ πειστικὴ οἰκειότητα τοῦ ξένου αὐτοῦ ποὺ ἔμπαινε μέσα στὴν ἰδιωτική μου ζωή. Καὶ ὅμως δὲν θύμωσα. Εἶχα κάποια ἔκπληξι, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἤμουν συγκινημένη.

Τόσοι καὶ τόσοι ἄντρες μ' ἔβλεπαν μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ πόθο κι' αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ ἐνοχλοῦσε καὶ μ' ἀπομάκρυνε ἀπ' ὅλους. Καὶ νὰ τώρα αὐτὸς ὁ νέος, ποὺ μὲ τὴν γαλήνια καὶ σοβαρή του συμπάθεια μὲ συγκινεῖ.

Μοῦ μίλησε γιὰ τὴν κόρη μου. Ὕστερα κάποιος τὸν φώναξε. Στὸ βλέμμα ποὺ μοῦ ἔρριξε, διάβαζα τὸ πόσο τοῦ κόστιζε νὰ μὲ ἀποχωρισθῇ. Κι' αἰσθάνθηκα τότε εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό μου χωρὶς λόγο καὶ νόμισα ἐπὶ ὥρα πὼς ἔβλεπα ἀκόμη τὸ τρυφερὸ ἐκεῖνο βλέμμα. Ὁ ἄντρας μου κοντὰ στὸ πιάνο, μεθυσμένος, ἔλεγε στὴν κυρία Α... τέτοια λόγια, ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ κοκκινίζῃ. Μοῦ ἦρθε νὰ γελάσω, γιὰ ὅ,τι τὴν παραμονὴ μ' ἔκανε νὰ κλαίω.

Γυρίσαμε σιωπηλοὶ στὸ σπίτι.

— Αὐτὸς ὁ Ρεϊνάλ, μοῦ εἶπε, εἶναι πολὺ νεαρὸς στὶς ἰδέες. Μοῦ ἔλεγε πὼς θἄβρισκα στὴ Ρωσσία σπουδαῖες ἐπιχειρήσεις καὶ μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήσῃ αὐτός. Τὸν προσκάλεσα νὰ φάῃ μαζύ μας μεθαύριο.

Τὸ βλέμμα τοῦ Καρόλου Ρεϊνάλ μὲ παρακολουθεῖ. Τὸν σκέπτομαι χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Μεταξύ μας δὲν ἀνταλλάξαμε παρὰ μόνον ματιὲς κι' ὅμως αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ νοιώσω ν' ἀνθίζῃ ὅλη ἡ ὕπαρξίς μου ἡ πονεμένη. Εἶναι δυνατὸν λοιπὸν ἕνα βλέμμα νὰ φτάνῃ γιὰ νὰ πῇ τόσα πολλὰ στὴν ψυχή; Ὑπάρχει μιὰ ἐμπιστοσύνη μεταξύ μας, μιὰ χαρὰ σὲ κάθε μας ἀντάμωσι, κάτι ποὺ κοιμόταν μέσα μας σὰν νὰ ξύπνησε κι' ὅ,τι δὲν λέμε τὸ μαντεύομε, κι' ὅ,τι μαντεύομε δὲν τὸ λέμε. Ὅταν κλείνω τὰ μάτια μου καὶ σκέπτομαι τὸν Κάρολο Ρεϊνάλ, δὲν βλέπω τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ βλέμμα του τὸ γλυκό. Καὶ τὸ βλέμμα αὐτὸ μοιάζει νὰ μοῦ λέῃ: «Κουράγιο, κουράγιο, κάποιος εἶναι ἐδῶ ποὺ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ».

Καὶ ὅμως θὰ φύγῃ... Καὶ τί θὰ γίνω;

28 Δεκεμβρίου.— Μὲ τὴν προσεκτικὴ λεπτότητά του θυμήθηκε πὼς εἶναι Χριστούγεννα καὶ ἔστειλε γλυκὰ γιὰ τὴν Πομπρὸζ καὶ μιὰ κούκλα ποὺ τὴν ἔκανε τρελλὴ ἀπὸ χαρά. Ὁ Μαρσιὰλ οὔτε κἂν σκέφθηκε τὴν κόρη του.

Ὦ, μητέρα, πόσο θλιβερὴ θὰ εἶναι ἐφέτος ἡ Πρωτοχρονιὰ μακρυά σου! Καὶ σᾶς βλέπω ἔτσι κοντὰ στὴν φωτιὰ ἐσένα καὶ τὴν γιαγιὰ ποὺ ἴσως νὰ μὴν σᾶς ξαναδῶ πιά.

Εἶμαι μόνη, μόνη. Ἔχω πέντε μέρες νὰ ἰδῶ τὸν Σὰρλ Ρεϊνάλ: ἔστειλε τὰ δῶρα του χωρὶς νἄρθῃ. Καὶ τὸ ὤμορφο, τὸ βαθὺ καὶ εἰλικρινὲς βλέμμα του μοῦ λείπει τόσο!

Ὁ Μαρσιὰλ περνᾶ ὅλο σχεδὸν τὸν καιρό του ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὅταν εἶδε τὰ δῶρα τοῦ Σὰρλ εἶπε κατσουφιασμένα: «Δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιὸ διάολο πῆγε καὶ πέταξε ἔτσι τὰ χρήματά του».

Ἡ τσιγκουνιά του ὅλο καὶ μεγαλώνει. Χθὲς μοῦ ἔκανε μιὰ σκηνὴ φοβερὴ γιατὶ ἀγόρασα περισσότερο καφέ. Καὶ ὅμως δὲν τὸν πίνει παρὰ μόνον αὐτός. Τί μιζέρια! Ὑποφέρει κανεὶς γιὰ ὅ,τι εἶναι τραγικὸ καὶ νὰ ποὺ πρέπει νὰ ὑποφέρῃ καὶ γιὰ ὅ,τι εἶναι τιποτένιο καὶ ταπεινό.

30 Δεκεμβρίου.— Νόμιζα πὼς ὁ Μαρσιὰλ ἦταν στὸ σπίτι ὅταν ἦρθαν νὰ μοῦ ἀναγγείλουν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Σὰρλ Ρεϊνάλ. Μὲ περίμενε στὸ σαλόνι καὶ μοῦ πρόσφερε λίγα λουλούδια, εὐχόμενος γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο. «Ὁ κύριος βγῆκε», μοῦ εἶπε ἡ ὑπηρέτρια. Ἔστειλα νὰ φωνάξουν τὴν Πομπρὸζ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν κούκλα.

Ἔφυγε γρήγορα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί. Πάντοτε ὁ φόβος τοῦ Μαρσιάλ. Τί εἶχα ὅμως νὰ τοῦ κρύψω; Ἡ στάσις τοῦ Σὰρλ Ρεϊνὰλ μὲ ἀπογοήτευσε. Τοῦ ἔγινα ἀδιάφορη; Ἄλλαξε; Μὲ φοβᾶται; Ἢ μήπως ὁ Μαρσιάλ.... Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνησυχία μὲ ταράζει. Μήπως κάνω τίποτα κακό; Ποιὸ κακό;

Ἔφυγε ἔτσι ἀπότομα ζητῶντας συγγνώμην ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συναντήσῃ τὸν ἄνδρα μου. Αὐτὴ ἡ λέξι μὲ κρύωσε. Ὅταν τοὔδωσα τὸ χέρι, τὸ βλέμμα του ἄγγιξε τὸ δικό μου καὶ εἶχε τόσο πόνο, τόση ἀπογοήτευσι. Δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃ γιὰ μένα.

Κράτησα τὸ χέρι του περισσότερο καὶ τοῦ εἶπα :

— Πότε θὰ σᾶς ξαναδῶ; Ἡ παρουσία σας μοῦ κάνει τόσο καλό! Αἰσθάνομαι πολλὴ φιλία γιὰ σᾶς, Σάρλ.

Ἄλλαξε ὄψι :

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης. Καὶ θὰ ἤθελα νὰ ἤξερα πὼς εἶσθε εὐτυχής. Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο ἄσχημα φτειαγμένη! Ἄχ, ἂν μποροῦσα!...

Τοῦ εἶπα :

— Κυττάξτε με καλά, ὅπως πρῶτα.

Τέτοιο φῶς γέμισε τὰ μάτια του ποὺ βιάστηκα νὰ τοῦ πῶ:

— Καλά, τώρα ξέρω...

Μὲ ρώτησε :

— Τί ξέρεις ;

Ἦταν χλωμὸς καὶ ἔτρεμε.

— Ξέρω ὅτι μ' ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαπῶ.

Γύρισε καὶ κύτταξε ὅ,τι τὸν περιέβαλλε κι' ἐμένα μαζύ, σὰν νὰ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν κόσμο :

— Μὰ τότε... Νικὸλ τί θὰ γίνωμε;

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ πάντως αὐτὴ ἡ κατάστασι δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ.

Αἰσθανόμουνα τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ τὸν σφίξω, νὰ γείρω τὸ κεφάλι μου ἐπάνω στὸν ὦμο του.

Τὸν ρώτησα :

— Ἀλήθεια λοιπὸν μ' ἀγαπᾶτε... ἀπὸ πότε ;

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

— Κι' ἐσεῖς μ' ἀρέσατε ἀμέσως. Δὲν μοιάζετε μὲ τοὺς ἄλλους καὶ δὲν τοὺς μοιάζω κι' ἐγώ.

Ἔμοιαζε σὰν μεθυσμένος :

— Σὲ σᾶς βρῆκα τὴν ἰδανικὴ γυναῖκα, τόσο καλὴ καὶ τόσο ὤμορφη! Ὅ,τι εἶναι δικό σας μὲ μαγεύει, μὲ συγκινεῖ: τὸ καθαρό σας προσωπάκι, ὁ ρυθμὸς ποὺ περπατᾶτε... Ἡ σκέψι μου δὲν βλέπει παρὰ ἐσᾶς, ἐσεῖς μ' ἐκάματε ν' ἀνακαλύψω τὸν μεγάλο σκοπὸ τῆς ζωῆς μου. Εἶσθε γιὰ μένα ἡ ὠμορφιὰ ὁλάκληρη τῆς ζωῆς. Σᾶς ἀγαπῶ...

Μουρμούρισα :

— Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα, ἀτελής. Ἐσεῖς εἶσθε ὁ ἀνώτερος, στὸ πνεῦμα, στὴν καρδιά, στὸ χαρακτῆρα... Σὰρλ σᾶς ἀγαπῶ.

Φιληθήκαμε καὶ τὸν ἔνοιωσα νὰ τρέμῃ ὁλάκληρος.

— Καὶ τώρα ἂς χωρίσωμε, τοῦ εἶπα, εἴμαστε δυνατοί...

— Πότε θὰ ξαναδωθοῦμε;

— Τὴν Δευτέρα στῆς κυρίας Χ.... Ἐκεῖ πηγαίνω τὴν Μαρσέλ.

Καὶ τὸν ὡδήγησα ἕως τὴν πόρτα. Εἶχα μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ τοῦ πῶ: «Γιατὶ φεύγετε; Μείνετε! Σᾶς εἶπα ἐγὼ νὰ χωρίσωμε; Γιατί νὰ χωρίσωμε; Μήπως μπορεῖ κανεὶς ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς νὰ μᾶς χωρίσῃ»;

Αἰσθανόμουνα μιὰ μέθη γλυκειά, ἤθελα νὰ πέσω στὸ ντιβάνι μὲ τὴν ψυχὴ σὰν λυωμένη ἀπὸ γλύκα καὶ νὰ σκέπτωμαι, νὰ σκέπτωμαι. Πῶς ὅλα εἶχαν γίνει γρήγορα; Δὲν αἰσθανόμουνα καμμιὰ τύψι. Ἀκόμη καὶ νὰ πέθαινα θὰ μοῦ ἦταν ἀδιάφορο τὴν ὁλοκληρωμένη αὐτὴ στιγμή, ὅπου ἡ ὕπαρξίς μου εἶχε συνδεθῆ μὲ τὸ ἄπειρο.

Ὄχι, δὲν αἰσθανόμουνα οὔτε τύψεις, οὔτε φόβο. Ἤμουν εὐτυχισμένη σὲ βαθμὸ παροξυσμοῦ. Δὲν εἶχα νοιώσει ποτὲ τέτοια χαρά.

Ἡ σκέψι, ἡ ἀμφιβολία, τὸ ψυχικὸ μαρτύριο δὲν θὰ ἔρθουν παρὰ κατόπιν... Γιατὶ τὸ ξέρω πὼς θὰ ἔρθουν!

6 Ἰανουαρίου.— Ἔζησα αὐτὲς τὶς ἡμέρες; Ὁ Μαρσιὰλ ὑπῆρξεν ἀνυπόφορος, τρομερός. Εἶδα τὸν Σὰρλ στῆς κυρίας Χ... Μιλήσαμε ὥρα πολλὴ μόνοι. Καὶ γύρισα λυπημένη κι' ἀνήσυχη γιατὶ ἔννοιωθα πὼς ἐκεῖνος εἶχε ἔγνοιες. Τὰ μάτια του ἔπεφταν ἐπάνω μου καὶ ἔκαιαν ἀπὸ ἐπιθυμία. Μπορῶ γι' αὐτὸ νὰ εἶμαι κακιωμένη; Τὸ φοβερὸ στὸν ἔρωτα εἶναι οἱ ἀποκτήσεις του. Τὰ θέλει ὅλα, τὰ ἀπαιτεῖ ὅλα. Θεέ μου, πῶς μπορῶ νὰ ἀνήκω στὸν Σάρλ; Ἐγὼ δὲν νοιώθω τὰ ἴδια μ' αὐτὸν κι' ὅμως γιὰ νὰ τοῦ ἀρέσω θὰ θυσίαζα ὅ,τι μιὰ γυναῖκα θεωρεῖ τίμιο καὶ ὑπερήφανο.

Καὶ ὅμως εἶμαι μιὰ φυλακισμένη, εἶμαι παντρεμένη. Ὅλες οἱ παραδόσεις ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἠθική μου, μοῦ ἀπαγορεύουν νὰ ἀπατήσω τὸν ἄνδρα μου, τὸν ἄνδρα αὐτὸν ποὺ πιὰ δὲν ἀγαπῶ... Ἄ, τὸ μαρτύριο ἀρχίζει καὶ ποιὸς ξέρει σὲ τί ἀδιέξοδο θὰ μὲ φέρῃ; Νὰ εἶμαι εἰλικρινής; Νὰ πῶ στὸν Μαρσιάλ :

«Μοὔκανες τὴν συμβίωσι ἀνυπόφορη, ἄφησέ με τώρα ἐλεύθερη καὶ δῶσε μου τὸ παιδί μου». Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ δεχθῇ. Ἡ περηφάνεια θὰ τοῦ ξυπνήσῃ μέσα του μιὰ ζήλεια ἄγρια. Ἐξ ἄλλου τὴν κόρη του δὲν θὰ τὴν ἀφίνῃ. Κι' ὕστερα τὸ σύμπαν θὰ εἶναι ἐναντίον μου γιατὶ θὰ περιφρονήσῃ τὸ ἱερὸν καὶ ἀδιάσειστον τοῦ γάμου. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μου; Ναί, ναί, μὰ ἀγαπῶ τὸν Σάρλ. Αὐτὸ ποὺ γεννήθηκε μεταξύ μας δὲν μπορῶ νὰ τὸ δολοφονήσω. Τὸ ἔνστικτό μου, μοῦ λέει πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικός, ὁ νόμιμος, ὁ ἀδιάσπαστος σύντροφός μου.

Τότε τί νὰ κάνω ;

Θὰ μιλήσω ὁπωσδήποτε στὸν Μαρσιάλ.

9 Φεβρουαρίου.— Ὑπῆρξα δειλὴ καὶ δὲν εἶπα τίποτα. Φοβᾶμαι τόσο τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ λέγεται ἄνδρας μου. Ξέρω τί θὰ μοῦ πῇ. Θὰ μοῦ ἀπαγορεύσῃ νὰ βλέπω τὸν Σάρλ, ἴσως καὶ νὰ τοῦ κάνῃ κακό.

Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τοῦ Σάρλ, δὲν μπορῶ. Θέλω νὰ ζήσω.

10 Φεβρουαρίου.— Τὸν ξαναεῖδα στὸν κῆπο τῆς κυρίας Χ. Εἶναι δυστυχὴς καὶ ὅμως ἡ παρουσία μου τὸν παρηγορεῖ. Μοὔδωσε ἕνα γράμμα ποὺ ἔκανα τὴν ἀνοησία νὰ πάρω. Τὸ διάβασα καὶ μὲ καίει. Ἀνήκω στὸν ἔρωτά μου σὰν χαμένη καὶ ὅμως ἡ λογική μου δείχνει ποῦ θὰ μὲ ὁδηγήσῃ ἡ τρέλλα μου.

Ποῦ θὰ πᾶμε; Νὰ φύγωμε; Νὰ μᾶς ἀπαγάγῃ ἐμένα καὶ τὴν Πομπρὸζ γιὰ μιὰ μακρυνὴ χώρα, τόσο μακρυνὴ ποὺ τὸ μῖσος νὰ μὴν μᾶς ἀκολουθήσῃ; Τί ὄνειρα ὅλα αὐτά... πῶς νὰ σύρω στὴν φυγή μου τὸ παιδί μου; Καὶ πῶς νὰ τὸ ἀφήσω σ' ἕναν τέτοιο πατέρα ;

Εἶμαι σὰν τρελλή! Μὲ τί νόμισμα πληρώνω τὸ πρῶτο μου μεθύσι! Νὰ σταματήσω τώρα; Νὰ γυρίσω πρὸς τὰ πίσω; Τὸν ἀγαπῶ καὶ δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ πάψω. Ἀκόμη κι' ἂν μὲ σκότωναν καὶ πάλι θὰ ἔλεγα μὲ τὴν τελευταία μου πνοὴ τὸ ὄνομά του. Τί θὰ γίνω, μητέρα, γλυκειά μου μητέρα, ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς;

21 Φεβρουαρίου.— Ὁ Μαρσιὰλ ἀνεκάλυψε ἕνα γράμμα τοῦ Σάρλ. Γιὰ νὰ μοῦ τ' ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ χέρι, μοῦ τὸ στραμπούληξε κι' ὕστερα μὲ κλώτσησε κι' ἔπεσα ἐπάνω στὶς καρέκλες. Ὅταν συνῆλθα κι' ἄνοιξα τὰ μάτια μου, εἶχε φύγει καὶ μὲ εἶχε κλειδώσει. Σὲ λίγο ἄνοιξε.

Νόμισα πὼς θὰ μὲ σκότωνε: Μακάρι, ἔτσι τοὐλάχιστον θὰ τελείωναν ὅλα. Στὸ πρόσωπό του ὅμως ζωγραφίστηκε μιὰ εἰρωνεία:

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί τὰ χάδια μου σ' ἀηδιάζουν. Χμ, καὶ μοῦ περνᾶς γιὰ τίμια... Βέβαια δὲν σ' ἀρέσουν οἱ μοιρασιές, θέλεις νὰ τοῦ κρατᾶς τὴν μερίδα τοῦ λέοντος αἴ;

Σήκωσε τὴ γροθιά του καὶ μὲ πλησίασε. Τοῦ ἀπάντησα :

— Πάψε, ἀνάμεσά μας δὲν ὑπάρχει τίποτα, ἔξω ἀπὸ μερικὰ βλέμματα.

— Τίποτα;... Μὲ τέτοια παθητικὰ καὶ φλογερὰ λόγια σὰν αὐτὰ ποὺ σοῦ λέει; Τόλμησε λοιπὸν νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς! Τίποτα....

Τώρα πιὰ ἦταν ἐντελῶς κοντά μου, ἀπειλητικός.

— Ἔπαθες ὅ,τι σοῦ ἄξιζε. Ναὶ τὸν ἀγαπῶ τὸν Σὰρλ Ρεϊνὰλ καὶ μ' ἀγαπᾶ! Ἐσὺ ὅμως δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ καταλάβῃς τὸν ἔρωτά μας αὐτόν !

Μ' ἔφτυσε στὸ πρόσωπο :

— Αὐτὸ σοῦ ἀξίζει κι' ἐσένα.

Μέθυσε ἀπὸ τὶς βρώμικες βρισιὲς ποὺ μοῦ πετοῦσε κατάμουτρα.

— Ξέρω τί ἐλπίζεις, ξέρω. Μὰ ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἐγὼ νὰ χαρῇς, ὄχι δὲν θὰ σοῦ δώσω διαζύγιο. Θὰ μείνῃς μαζύ μου, θὰ σὲ κρατήσω διὰ τῆς βίας. Ὅσο γι' αὐτόν, ἂν θέλῃ νὰ τοῦ φυτέψω καμμιὰ σφαῖρα, ἂς ἔρθῃ. Ἐξ ἄλλου ξέρω τώρα τί μοῦ μένει νὰ κάνω.

Ἔφυγε βρίζοντας καὶ ἀπειλῶντας.. Αἴ λοιπὸν παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν φοβερὴ σκηνὴ αἰσθάνομαι σὰν ἀπελευθερωμένο τὸν ἑαυτό μου. Φοβᾶμαι γιὰ τὸν Σάρλ, ἀλλὰ εἶναι ἀρκετὰ δυνατὸς γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτό του. Ὄχι, δὲν θὰ λέω πιὰ ψέμματα κι' αὐτὸ μὲ ἀνακουφίζει. Τί θὰ γίνῃ τώρα;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ ναοὶ τῶν Γιαπωνέζων—οἱ παγόδες—εἶνε ἁπλοῖ καὶ καθαροί. Μέσα σ' αὐτοὺς μεταξὺ ἄλλων, ὑπάρχει κ' ἕνας καθρέφτης, ποὺ διατηρεῖται ὡς σύμβολο τῆς ἁγνότητος.

—Στὸ Φίτζι τῆς Αὐστραλίας ὁ ἄνδρας ποὺ... ἔφαγε τὴ γυναῖκα του θεωρεῖται... ἅγιος!

—Τὸ στόμα τῆς ἀράχνης εἶνε περιπλοκώτατο. Ἔχει δόντια γιὰ νὰ κρατάῃ τὴ λεία της, ἰδιαίτερα ὄργανα γιὰ νὰ μασσᾷ τὴν τροφή της καὶ μιὰ ἀπορροφητικὴ προβοσκίδα γιὰ νὰ ρουφάῃ τὸ αἷμα καὶ τὰ ἄλλα ὑγρὰ τῶν θυμάτων της.

—Στὸν ἰσθμὸ τοῦ Τεχουάντεπεκ, στὸ Μεξικό, ὑπάρχει ἕνα λουλοῦδι, ποὺ μπορεῖ κάλλιστα ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ ρολόγια. Τὸ πρωῒ εἶνε ἄσπρο, τὸ μεσημέρι κόκκινο καὶ τὴ νύχτα γαλάζιο. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρωμάτων του γίνεται κανονικώτατα τὶς ἴδιες πάντα ὧρες, κι' ὅποιος μελετήσῃ τὶς ἀποχρώσεις του μπορεῖ νὰ διαβάσῃ ἀπάνω στὸ περίεργο αὐτὸ ἄνθος τὴν ὥρα μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια.

—Στὸ Κιτὺ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς οἱ ἰθαγενεῖς ὅταν ἀστράφτῃ βγάζουν τὰ καπέλλα τους καὶ στέκονται ἀκίνητοι!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΕ ΤΑ μαλλιά, ποὺ ὁ ἀγέρας τὰ συνέπαιρνε, ἀφίνοντας νὰ φαίνεται ἕνα μέτωπο φωτεινὸ καὶ στρογγυλό, μιὰ νέα γυναῖκα ἦταν ἐκεῖ, ἐδῶ καὶ λίγες στιγμὲς παρατηρῶντας τὶς κόρες, τὶς ὡραιότερες τοῦ κόσμου ποὺ ἦσαν καμωμένες ἀπ' τὸ αἰώνιο μάρμαρο. Πῆγε ὥς τὸν ναὸ τοῦ Φειδία, ὕστερα ξαναγύρισε γιὰ νὰ καθίσῃ πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες καὶ νὰ χαμογελάσῃ στὶς σκέψεις ποὺ τῆς ἐνέπνεε ἡ Ἀκρόπολις ἐκεῖνο τὸ ἡλιοπλημμυρισμένο δειλινό. «Εἶνε μιὰ στάρ», μοὖπε κάποιος φίλος. Ὡραία κοροϊδία, σκέφτηκα, τί! αὐτὴ ἡ μικρὴ γυναικούλα μὲ τὸ λαμπρὸ καὶ εἰλικρινὲς βλέμμα!... Γιατὶ ἀμέσως μοὖρθε στὸ μυαλὸ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου δὲν συνήντησα παρὰ μοιραῖες καλλονές, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κρατηθοῦν σὲ ἁρμονία μπροστὰ στοὺς ἀρχαίους θεούς. Ξαφνικὰ ἡ ὑπέροχα ξανθὴ νέα κίνησε τὸ κεφάλι της, σήκωσε τὸ μικρὸ μηχάνημα λήψεως κι' ἄρχισε νὰ «φιλμάρῃ» ὅ,τι ἀθάνατο περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ φακό της, καθὼς καὶ μερικοὺς κοινοὺς θνητούς.

Λίγο ἀργότερα τὴν ξαναβρῆκα στοὺς Δελφούς, ὕστερα στὶς Μυκῆνες, στὴν Πύλη τῶν Λεόντων, ὅπου ὁ Ρακίνας, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ ντ' Ἀννούντσιο κι' ὁ Ζὰν Ζιρωντοῦ ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ μὴ δίνουν σὲ στίχους καὶ σὲ πεζὸ ραντεβοῦ.

Ἡ συναυλία τῆς τραγωδίας, ὅπου ὁ Ἀγαμέμνων μάταια ἐδῶ καὶ μερικὲς χιλιάδες χρόνια κρύβεται, φαίνεται νὰ μὴν συγκινῇ ἰδιαιτέρως ἐκείνη ποὺ θὰ συγκινήθηκε πιὸ πολὺ στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν τῆς Παλαιστίνης τοῦ Χριστοῦ. «Εἶνε μιὰ στάρ, μοῦ ξαναεῖπε, ὁ συνταξειδιώτης μου, εἶνε μιὰ στάρ, σᾶς λέγω. Εἶνε ἡ Ντίτα Πάρλο...»

Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Ἀπ' τὸ Βερολῖνο; Ἀπ' τὸ Παρίσι; Οἱ σχετικὲς εἰδήσεις ἔλειπαν κι' εἶχα γίνει λιγάκι περίεργος. Δὲν εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν χειροκροτήσω ἀκόμη στὸ πανί, στὴ Γαλλία, καὶ καθὼς τὴν κατέλαβα «ἐξ ἀπίνης» ἐκεῖ κάτω ἄρχισα νὰ τὴν θαυμάζω. Μὲ λίγη προσπάθεια τὴν φανταζόμουν κάτω ἀπ' τὸ συννεφιασμένο οὐρανὸ τῆς πατρίδος της νὰ διστάζῃ ἀνάμεσα στὰ πτυχία καὶ στὴ σκηνή. Τέλος τὸ δεύτερο νίκησε. Ἀλλὰ ἡ Ντίτα δὲν παραιτήθηκε ἀπὸ τὶς εὐχαριστήσεις τῆς μορφώσεως. Ἔγραφε, ἦταν ποιήτρια. Ἔγραφε στίχους κι' ἀκόμη ἐφεύρισκε θαυμάσιες ἱστορίες ποὺ δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ γράψῃ... Ὁ οἶκτος ποὺ περνάει μέσα στὰ μάτια τῆς Ντίτα Πάρλο, ἡ θλῖψι τῶν χειλιῶν της, τὸ γεμᾶτο δάκρυα ποὺ δὲν θέλουν νὰ κυλήσουν χαμογέλιο της, ἡ σιωπή της, τὸ ἀβέβαιο καὶ συγχρόνως σταθερὸ βῆμα της, ὅλες τὶς στάσεις της, ἡ ἀλήθεια τὶς ἐμπνέει, ἡ λιγώτερο προσποιητὴ αἰσθηματικότης, ἡ λιγώτερο τεχνητὴ ποὺ ὑπάρχει τὶς κυβερνάει, μιὰ φίνα ἐξυπνάδα τὶς ἐλέγχει...

Εἶνε μιὰ γυναῖκα τῆς ἐποχῆς της, ἀνήκει στὴ γενεὰ αὐτὴ ποὺ ὑποφέρει, ποὺ ἀγωνιᾶ, ἀλλὰ καὶ ποὺ τὸ θεωρεῖ αἶσχος της νὰ ἐκδηλώσῃ τοὺς πόνους της, τὴν ἀγωνία της, τὶς ἀνησυχίες της. Δὲν ξέρω ποιὰ μελαγχολία χύνεται στὸ πρόσωπό της, μελαγχολία μυστικὴ καὶ χαριτωμένη, μὲ τὴν ὁποία ὁ θεατὴς γοητεύεται, τόσο περισσότερο, ποὺ ἐκείνη δὲν φεύγει ποτὲ τελείως καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ καλλιτέχνης φαίνεται νὰ χτυπιέται πιὸ πολὺ ἀπ' τὰ γεγονότα, αὐτὴ δείχνει πὼς εἶνε ἀνώτερή των, πιάνοντας φανερὴ τὴν ὕπαρξι μιᾶς ψυχῆς αὐτόχρημα εὔθραυστης καὶ ἰδιαίτερα ἀνδρικῆς.

⁂

Ἔτσι κάποιο βράδυ στὴ «Μεγάλη αὐταπάτη» περίμενα τὴ στιγμὴ νὰ τὴν δῶ στὴν τραχειὰ καὶ χιονισμένη μόνωσι τοῦ γερμανικοῦ ὑπαίθρου. Μέσα στὸ περιβάλλον, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ παιδί της, ὁ ἀχυρῶνας της καὶ οἱ εὔκολες ἀγροτικὲς ἀσχολίες, ζῇ μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἄνδρα της, ποὺ ὁ ἡρωϊσμός της τὴν ἔκαμε χήρα, ὅταν μιὰ τρομερὴ σύμπτωσις ρίχνει μπροστὰ στὰ μάτια της δυὸ Γάλλους αἰχμαλώτους ποὺ δραπετεύουν. Ποιὰ μάχη συνειδήσεως σὲ μιὰ καρδιὰ βαθειὰ ἀνθρώπινη—τὴ νοιώθετε. Τὴν εἴδατε νὰ παλεύῃ ἀνάμεσα στὸ βαθὺ πατριωτισμὸ καὶ στὸ μεγάλο ἔρωτα—καὶ τὴν χειροκροτήσατε.

Αὐτὲς τὶς μέρες θὰ πάω νὰ τὴν δῶ στὴν «Ὑπόθεσι τοῦ ταχυδρόμου τῆς Λυόν». Αὔριο... εἶν' ἀκόμα τραγικὴ καὶ γλυκειά ; Δίχως ἀμφιβολία: ναί. Ἀλλὰ ξέρω καλὰ πὼς στὰ μισὰ τοῦ ἔργου, ἐκεῖ ποὺ τὸ πάθος θὰ φτάνῃ στὴν κορφή, θὰ ἰδῶ μιὰν ὤμορφη ξανθὴ φοιτήτρια, ποὺ τὸ παλτό της θὰ κυματίζῃ ποὺ δὲν παίρνει πόζες πάνω στὴν Ἀκρόπολι, δὲν συγκρίνει τὸν ἑαυτό της μὲ τὶς θέαινες, ποὺ περιμένει τὶς ἄλλες νὰ τὸ κάμουν, μιὰ ὤμορφη νέα μὲ κάτασπρα δόντια, ποὺ ἡ φωνὴ τοῦ ταλέντου τὴν ἔκαμε Ντίτα Πάρλο.

Ποὺ βέβαια ἦταν κι' ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ ὄχι τόσο πολύ...

ΜΩΡΙΣ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΥ ΓΚΑΡΝΤ

ΟΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ; ΕΓΩΪΣΜΟΣ Ἢ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ;

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΡΙΕ

ΣΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ φύλλα τῆς «Γυναίκας» δώσαμε τὶς ἀπαντήσεις στὸ σπουδαῖο αὐτὸ ἐρώτημα—δίλημμα τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως Ρολλὰν Ντορζελές, τοῦ ἠθοποιοῦ Χάρρυ Μπὼρ καὶ τῆς Μάρλεν Ντήτριχ. Σήμερα ἡ Γαλλὶς συνάδελφος μᾶς μεταδίδει τὶς ἀπαντήσεις τοῦ Σὰρλ Μπουαγιὲ καὶ τῆς Ντανιὲλ Νταρριέ.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ

Κυρίες καὶ δεσποινίδες, μὴν πηγαίνετε ποτὲ νὰ συναντήσετε τὸν Σὰρλ Μπουαγιέ. Μὴν πηγαίνετε ποτὲ νὰ τὸν δῆτε ἰδιαιτέρως, γιατὶ θὰ σᾶς γοητεύσῃ. Ἀρκεσθῆτε νὰ τὸν βλέπετε... στὸ «πανί». Κάθε ἄλλη συνάφεια μαζύ του εἶνε ἐπικίνδυνος.

Θὰ μοῦ πῆτε:

— Καὶ σεῖς, λοιπόν, πῶς πήγατε; Δὲν φοβηθήκατε μήπως ὑποστῆτε τὴν γοητεία του;

— Ὄχι, γιατὶ μὲ μένα συμβαίνει κάτι ἄλλο. Συνηθισμένη νὰ συναντῶ τακτικὰ τοὺς μεγάλους ἠθοποιοὺς — μεγάλους γόητας — ἔχω περιβάλλει τὴν καρδιά μου μὲ τριπλὸν θώρακα καὶ συνεπῶς εἶμαι... ἀπρόσβλητη.

Καὶ λοιπόν, νὰ τί ἀπεκόμισα ἀπὸ τὴν μικρὴ συνέντευξί μου μὲ τὸν Σὰρλ Μπουαγιέ:

Τὸν βρῆκα στὸ κομψὸ σπιτάκι του τῆς ὁδοῦ Οὐντινό, ἕτοιμον νὰ βγῇ.

Γιὰ χάρι μου, ἀναβάλλει γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν ἔξοδό του καὶ μὲ ὁδηγεῖ στὸ σπουδαστήριό του.

Χωρὶς περιστροφὲς — καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀπασχολῶ — τοῦ λέγω τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου.

Μὲ ρωτάει γελαστά:

— Εἶνε ἀπαραίτητο ν' ἀπαντήσῃ κανείς; Δὲν γίνεται νὰ μὴν πῶ τίποτε;

— Αὐτὸ θὰ λυπήσῃ πολὺ τὶς θαυμάστριές σας.

— Τότε... ἂς γίνῃ τὸ θέλημά τους... Λοιπόν, ἀγαπητὴ φίλη, ἡ ἀγάπη! Μοῦ μιλήσατε γιὰ τὴν ἀγάπη, δηλαδὴ γιὰ τὸ πιὸ θαυμαστὸ πρᾶγμα στὸν κόσμο. Ὁ ἔρως;..... Εἶνε στὴν βάσι τοῦ κάθε τί. Τοῦ χρεωστῶ τὶς μεγαλείτερες χαρές μου. Τὸν τοποθετῶ ἀκόμα πιὸ πάνω κι' ἀπ' τὴν τέχνη μου, τὴν ὁποία ὅμως λατρεύω καὶ ποὺ χωρὶς αὐτὸν εἶνε τίποτε...

Τὸν διακόπτω:

— Ἐννοῶ καλά, κύριε. Ὁ ἔρως εἶνε ὅ,τι εἴπατε κι' ἄλλα πολλὰ ἀκόμη, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει σήμερα νὰ μάθω ἀπὸ σᾶς εἶνε αὐτό: ἀπὸ τί εἶνε καμωμένος: ἀπὸ ἐγωϊσμὸ ἢ αὐτοθυσία;

— Ξέρω... ξέρω... καὶ συγγνώμην, ἂν παρεσύρθην. Λοιπόν, εἶν' ἀλήθεια πὼς εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ βλέπουν τὸν ἐγωϊσμὸ κάτω ἀπ' ὅλα τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ ὁ ἔρως παίρνῃ τὴν μορφὴ τῆς αὐτοθυσίας, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἀκολουθῇ τὶς μυστικὲς τάσεις τῆς φύσεως.

— Ἄ!... ἄ!... κύριε Μπουαγιέ. Ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ἐγωϊσμοῦ νὰ γίνεται μὲ αὐτοθυσίες!... Νὰ τί δὲν καταλαβαίνω. Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ εἶνε σοφιστική. Κ' ὕστερα, ἂς παραδεχτοῦμε πὼς αὐτὸ σημβαίνει μὲ τοὺς ἄνδρες... Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ γυναῖκες...

— Αὐτὲς δὲν λένε τὸ βάθος τῆς σκέψης των μοῦ λέγει ζωηρὰ ὁ Σὰρλ Μπουαγιέ. Ἐν τούτοις — συνεχίζει — δὲν θέλω νὰ ἐκφέρω γνώμην γιὰ πράγματα ποὺ δὲν ξέρω καλὰ καὶ ἔχω τὴν ἀντίληψι πὼς εἶνε μέσα στὴ φύσι τῆς γυναίκας νὰ θυσιάζεται. Ὅσο γιὰ τὸν ἄνδρα, σᾶς τὸ λέγω: ὁ ἔρως σ' αὐτὸν εἶνε μόνο καὶ μόνο ἐγωϊσμός.

Σταματᾶ γιὰ λίγο, φοβούμενος ὅτι δὲν παρακολουθῶ τὴ σκέψι του. Μὲ τὰ μάτια τοῦ λέω νὰ προχωρήσῃ. Συνεχίζει:

— Σημειῶστε πὼς αὐτὸ ποὺ ὑποστηρίζω δὲν εἶνε... μονοκόμματο. Ἀπόλυτο. Ἔχει μερικὲς παραλλαγές. Μοῦ φαίνεται δηλαδή, πὼς δὲν ἀγαπάει κανεὶς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὅλες τὶς φορές. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ γυναῖκα. Μιὰ γυναῖκα αἴφνης μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ μέσα στὴν ψυχή σας ἕνα πάθος ἀκατανίκητο, μιὰ ἄλλη ἕνα γλυκὸ αἴσθημα. Μιὰ τρίτη, τέλος, τὴν ἀνάγκη νὰ τῆς ἀρέσετε. Ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμία νὰ θυσιασθῆτε γι' αὐτή; Καμμιὰ γυναῖκα δὲν τὴν κάνει νὰ γεννηθῇ — τοὐλάχιστον ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω... Ὁ ἄνδρας δὲν εἶναι καμωμένος γιὰ ὑποχωρήσεις.

Σηκώνεται. Εἶνε ὥρα νὰ φύγῃ γιὰ τὸ στούντιο. Ἄργησε μάλιστα.

Βγαίνουμε μαζὶ στὸ δρόμο.

— Μιὰ τελευταία ἐρώτησι, κύριε Μπουαγιέ: Αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε εἶνε οἱ ὁριστικές σας ἀπόψεις;

Μοῦ ἀπαντᾶ μὲ χαμόγελο:

— Βέβαια, καὶ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουν ποτέ. Εἶνε ἄλλως τε βγαλμένες ἀπ' τὴ ζωή. Χαίρετε...

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΡΙΕ

Τὸ νὰ δῇ κανεὶς τὴν Ντανιὲλ Νταρριὲ καὶ μάλιστα νὰ τῆς πάρῃ συνέντευξι, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ εὔκολα πράγματα. Εἶνε τόσο ἀπησχολημένη ἡ καλλιτέχνις, ποὺ σήμερα τόσο τιμάει τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίας, ὥστε θἄταν ἀληθινὸ ἔγκλημα νὰ τὴν ἀπασχολήσῃ κανεὶς γιὰ πράγματα ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν ἀσχολιῶν της.

Ὅμως τὸ περιοδικὸ ἐπιμένει:

Πρέπει νὰ δῆτε σήμερα τὴν Ντανιὲλ Νταρριέ.

Τί ἐπάγγελμα, Θεέ μου!...

Νὰ γίνεσαι τσιμπούρι στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλον χωρὶς νὰ σοῦ χρωστάῃ τίποτε καὶ στὸ τέλος χωρὶς νὰ ξέρῃς ἂν αὐτὸ ποὺ κάνεις ἐπιδοκιμάζεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἐν τούτοις... παίρνω τὸν Σταυρὸ στοὺς ὤμους μου καὶ ξεκινάω γιὰ τὸ... στούντιο, ὅπου ὑπολογίζω νὰ βρίσκεται ἡ Ντανιέλ.

Γιὰ καλή μου τύχη φθάνω στὸ στούντιο σὲ μιὰ ὥρα ποὺ ἔχουν διακόψει γιὰ ν' ἀλλάξουν σκηνικά.

Κάποιος γνωστὸς ἀναλαμβάνει νὰ μὲ ὁδηγήσῃ στὸ καμαρίνι τῆς μεγάλης ἀρτίστας.

Τὴ βρίσκομε νὰ διαβάζῃ.

Ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι, ἀλλὰ ἡ Ντανιὲλ εἶνε τόσο εὐγενικὴ καὶ λεπτὴ γυναῖκα... Εἶνε κιόλας ὀρθὴ καὶ μοῦ δείχνει μιὰ πολυθρόνα νὰ καθήσω.

Φλυαροῦμε λίγο γιὰ τὰ διάφορα ζητήματα τῆς τέχνης, γιὰ τὶς φιλοδοξίες της, γιὰ τὰ σχέδιά της καὶ τέλος της ὑποβάλλω τὸ ἐρώτημά μου.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν μοῦ ἀπαντᾶ, ἀλλὰ ἔχει τὰ μάτια προσηλωμένα κάπου καὶ σκέπτεται.

Δὲν ἀργεῖ ὅμως·

— Θυσία, ἀσφαλῶς καὶ ἰδιαίτερα στὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν. Ἔχω ἴδῃ, ἀκούσει, διαβάσει τόσες καὶ τόσες ἱστορίες γυναικῶν ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦσαν, ποὺ θυσίασαν κάθε τι τὸ ἀγαπητό τους στὸν κόσμο. Εἶμαι βαθειὰ πεπεισμένη πὼς μιὰ γυναῖκα, ὅταν ἀγαπήσῃ πραγματικά, πρόθυμα θυσιάζεται. Ἐγώ...

Ἀλλὰ δὲν προχωρεῖ.

Ἀλήθεια τί ἱστορία ἀγάπης μπορεῖ νἄχῃ ζήσει ἡ μικρὴ Ντανιέλ. Θἄμουνα περίεργη νὰ μάθω, ἀλλὰ σέβομαι τὴ σιωπή της.

Ρωτάω:

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 14ην ΣΕΛΙΔΑ)

Ἡ Κάθεριν Χέπμπορν καὶ ὁ Σὰρλ Μπουαγιέ.

Ἡ καλὴ στάσις κάνει τὸ σῶμα νὰ φαίνεται λεπτότερο

ΠΟΛΛΕΣ γυναῖκες νομίζουν, ὅτι εἶναι παχειὲς, ἐνῷ ἁπλούστατα φαίνονται παχειὲς, γιατὶ δὲν ἔχουν καλὴ στάσι στὸ σῶμα των. Ὅλοι γνωρίζομε πολλὲς φιλάρεσκες κυρίες, οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν τίποτ' ἄλλο παρὰ κόκκαλα καὶ δέρμα καὶ ἐν τούτοις παραπονοῦνται, ὅτι ἡ κοιλιά των εἶναι λίγο μεγαλείτερη ἀπὸ ὅ,τι ἡ μόδα ἐπιτρέπει. Οἱ κυρίες αὐτὲς ἀρχίζουν τότε τὴν δίαιτα, πεινοῦν καὶ ἐξαντλοῦνται ἄδικα, αὐτὸ δὲ, διότι ἁπλούστατα, ἐπαναλαμβάνομε, δὲν ἔχουν καλὴ στάσι στὸ σῶμα των.

Εἶναι ἀνάγκη, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, νὰ μάθετε, ὅτι ἡ καλὴ στάσις ἑνὸς γυναικείου σώματος ἐξαρτᾶται ἀμέσως ἀπὸ τὴν κανονικότητα καὶ τὸ βάρος τῶν γοφῶν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΥΜΦΩΝΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΡΑΠΤΡΙΑ

Ὅταν τὸ προφὶλ τοῦ ὄπισθεν μέρους τοῦ σώματός σας, σὲ ὄρθια στάσι, παρουσιάζει τὸ σχῆμα Γαλλικοῦ S (εἰκόνα Α), αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ μῦς σας τῆς κοιλιακῆς χώρας εἶναι χαλαροὶ καὶ ὅτι ἔχετε πάθει πτῶσιν τῶν σπλάγχνων. Γι' αὐτὸ, ἐνῷ εἶσθε ἀδύνατη φαίνεσθε ὅτι ἔχετε κοιλιά.

Ἀντιθέτως, ὅταν οἱ κοιλιακοὶ μῦς σας εἶναι στερεοὶ, τὰ σπλάγχνα σας κρατοῦν τὴν θέσι ποὺ πρέπει καὶ τότε εἶσθε ὑγιὴς, νέα καὶ εὔθυμη. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅταν ἡ ὀπισθία καμπύλη εἶναι ὑπερβολική, ἡ κοιλιὰ φαίνεται μεγάλη.

Τὸ μόνο μέσο νὰ περιορίσετε τὴν κοιλιὰ καὶ νὰ ἐξαλείψετε τὴν ὑπερβολικὴ ὀπισθία καμπύλη, εἶναι, νὰ δώσετε στὴν λεκάνη σας τὴν φυσική της θέσι. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ, θὰ σᾶς συμβουλεύσωμε νὰ κάνετε μερικὲς κατάλληλες ἀσκήσεις.

Τοποθετήσετε δυὸ καρέκλες ἢ δυὸ πολυθρόνες, κοντὰ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη, ράχη μὲ ράχη. Τὸ μεταξύ των διάστημα πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ στενὸ, γιὰ νὰ μπορῆτε μόλις νὰ τοποθετηθῆτε ἀνάμεσά των. Προσπαθῆστε νὰ περάσετε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς καρέκλες αὐτὲς καὶ θὰ δῆτε, ὅτι ἀπὸ ἔνστικτο θὰ πάρη τὸ σῶμα σας μιὰ καλὴ στάσι (εἰκόνα 6).

ΤΟ ΣΩΜΑ ΕΧΕΙ ΜΝΗΜΗ : ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑΤΕ ΤΗΝ

Κάνετε κάθε πρωῒ τὴν ἄσκησι αὐτή, νὰ περνᾶτε ἀπὸ τὶς δυὸ καρέκλες, λέγοντας ἀπὸ μέσα σας, ὅτι ἡ στάσις ποὺ πρέπει νὰ διατηρήσετε ὅλη τὴν ἡμέρα εἶναι :

Νὰ μὴν ἔχετε κοιλιά.

Νὰ περιορίσετε τὴν περιφέρειά σας κατὰ 3 ἑκατοστά.

Θὰ τὸ κατορθώσετε αὐτὸ πολὺ εὐκολώτερα, ἐὰν κάνετε καὶ μερικὲς ἀσκήσεις, γιὰ νὰ ἐνισχύσετε τὴν σπονδυλική σας στήλη καὶ νὰ τὴν κάνετε πιὸ εὐλύγιστη. Αἱ ἀσκήσεις αὐτὲς ἔχουν δοκιμασθῆ στὴν Ἀμερική, ὅπου τὴν βελτίωσι τῆς στάσεως τοῦ σώματος ἐπιδιώκουν, μόνο μὲ τὴν φυσικὴ ἀγωγή.

Καὶ πιθανὸν οἱ ἀσκήσεις, ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξωμε, νὰ εἶναι κουραστικὲς, ἀλλὰ δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σᾶς ἀποθαρρύνῃ. Ἡ κόπωσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης δὲν εἶναι ὀδυνηρά. Προξενεῖ μιὰ περίεργη αἴσθησι ἀτονίας καὶ γι' αὐτὸ, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἄσκησί σας, πρέπει νὰ ξεκουράζεσθε ἐπὶ 5 — 10 λεπτά.

Προσέξετε σὲ ὅ,τι θὰ σᾶς ποῦμε καὶ θὰ ἔχετε πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Πρῶτα - πρῶτα, μὲ τὴν ἄσκησι τῆς σπονδυλικῆς σας στήλης, θὰ μπορέσετε νὰ ψηλώσετε, κατὰ δύο ἢ τρία ἑκατοστὰ καὶ χωρὶς νὰ ἀποκτήσετε περισσότερο βάρος, θὰ φαίνεσθε πιὸ λεπτὴ, τὸ δὲ προφὶλ τοῦ σώματός σας θὰ γίνῃ κομψότερο. Ἐκτὸς τούτου, τὸ κεφάλι σας θὰ στέκῃ ἐλαφρὰ, σὲ ἴσιους ὤμους καὶ ὁ λαιμός σας θὰ γίνῃ ἁρμονικώτερος. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ βάδισμά σας.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1η ἄσκησις. Ξαπλωθῆτε μὲ τὰ χέρια τεντωμένα πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ πατῶντας τὰ πόδια σας στὸ πάτωμα, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα. Μαζέψατε τὴν κοιλιά σας καὶ ὑψώσετε τὸν κορμό σας, μὲ τοὺς ὤμους κολλημένους στὸ πάτωμα. Στὴ θέσι αὐτὴ, τεντώσετε περισσότερο τὰ χέρια σας, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πιάσετε ἕνα ἀντικείμενο, ποὺ βρίσκετε μακρυὰ πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἡ σπονδυλική σας στήλη πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ ἀκουμπᾷ σὲ ὅλο τὸ μῆκος της στὸ ἔδαφος. Μείνετε ἔτσι καμμιὰ δεκαριὰ δευτερόλεπτα καὶ κατόπιν, σηκωθῆτε. Ἐπαναλαμβάνετε εἴκοσι φορὲς τὴν ἄσκησι αὐτή. Κάμετε τὴν ἴδια ἄσκησι, πλαγιασμένες πρὸς τὸ δεξιὸ μέρος καὶ ἔπειτα, πρὸς τὸ ἀριστερό.

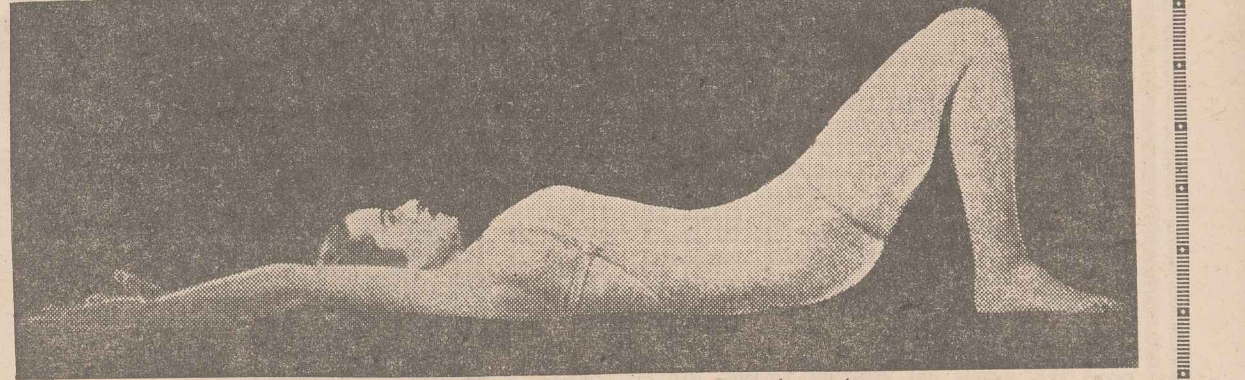

Ἄσκησις 1η. Ξαπλωθῆτε μὲ τὰ χέρια τεντωμένα πίσω...

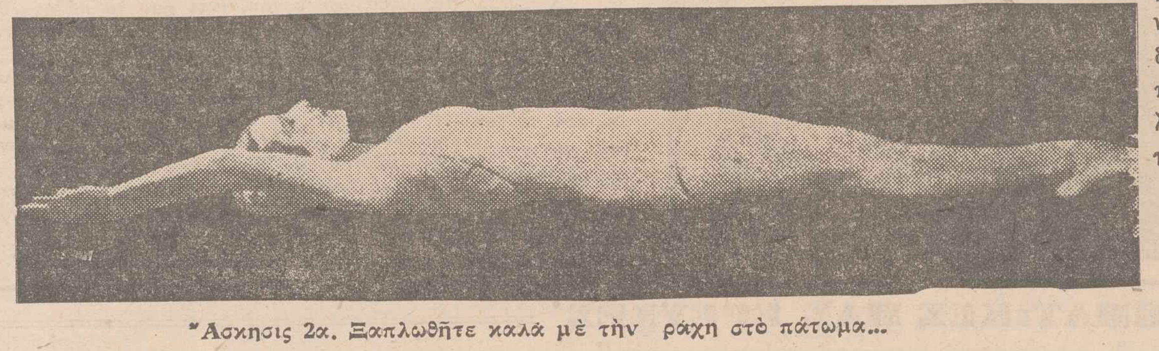

Ἄσκησις 2α. Ξαπλωθῆτε καλὰ μὲ τὴν ράχη στὸ πάτωμα...

2α ἄσκησις. Ξαπλωθῆτε καλὰ, μὲ τὴν ράχη στὸ πάτωμα, ὅπως καὶ στὴν προηγούμενη ἄσκησι. Σιγὰ - σιγὰ, χαλαρώσετε τὰ γόνατά σας, ἕως ὅτου ξαπλώσετε καὶ τὰ πόδια σας. Ἡ σπονδυλική σας στήλη πρέπει νὰ μένῃ πάντοτε κολλημένη στὸ πάτωμα. Τὶς πρῶτες μέρες, θὰ σᾶς κάνῃ κάποια ἐντύπωσι ἡ κούρασις τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς. Μπορεῖτε ταυτοχρόνως νὰ κατεβάζετε τὰ μπράτσα σας, ἕως ὅτου τὰ χέρια σας φθάσουν τοὺς ὤμους σας, χωρὶς ὅμως νὰ ξεκολλοῦν οἱ ἀγκῶνες ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

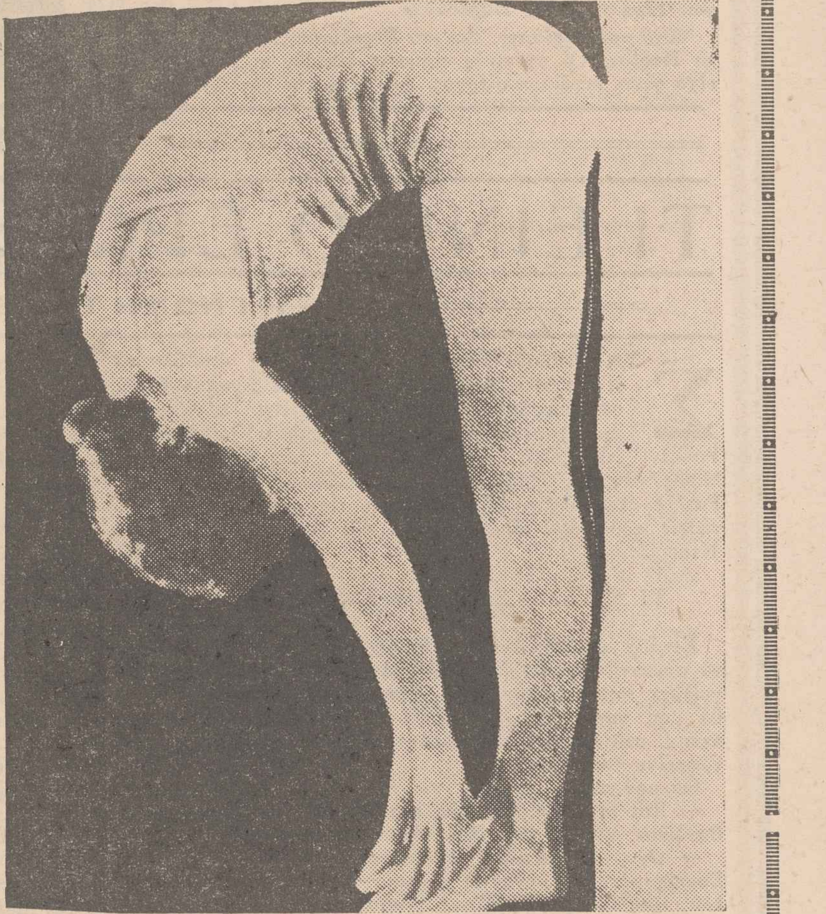

Ἄσκησις 4η. Ὄρθιες, στὴν ἀρχὴ κοντὰ σ' ἕνα τοῖχο, σκύβετε πρὸς τὰ ἐμπρός...

3η ἄσκησις. Ἐρχόμεθα τώρα στὴν κυριώτερη ἄσκησι. Ξαπλωμένες μὲ τὴν ράχη, ἀνασηκώνετε σιγὰ-σιγὰ τὸν κορμό σας. Στὴν ἀρχὴ, θὰ σᾶς φανῇ, ὅτι ἡ σπονδυλική σας στήλη ἔχει μόνο δύο ἀρθρώσεις, ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ, θὰ γίνῃ ἐλαστικωτέρα καὶ θὰ αἰσθάνεσθε τότε ὅλους τοὺς σπονδύλους σας νὰ ξεχωρίζουν. Ὅταν κατορθώσετε νὰ κάνετε εὔκολα τὴν ἄσκησι αὐτή, νὰ τὴν ἐκτελῆτε μὲ ὑψωμένα τὰ γόνατα καὶ πατῶντας τὰ πόδια στὸ πάτωμα. Νὰ μὴν ἀνασηκώνετε μὲ φόρα τὸν κορμόν σας, οὔτε νὰ τὸν ἀφήνετε νὰ πέφτῃ ἀπότομα στὸ πάτωμα. Ὅταν θὰ ἔχετε κατορθώσει νὰ πέφτετε καὶ νὰ ἀνασηκώνεσθε, χωρὶς ἀπότομες κινήσεις, θὰ ἔχετε ἤδη ἀποκτήσει τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν δύναμι τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

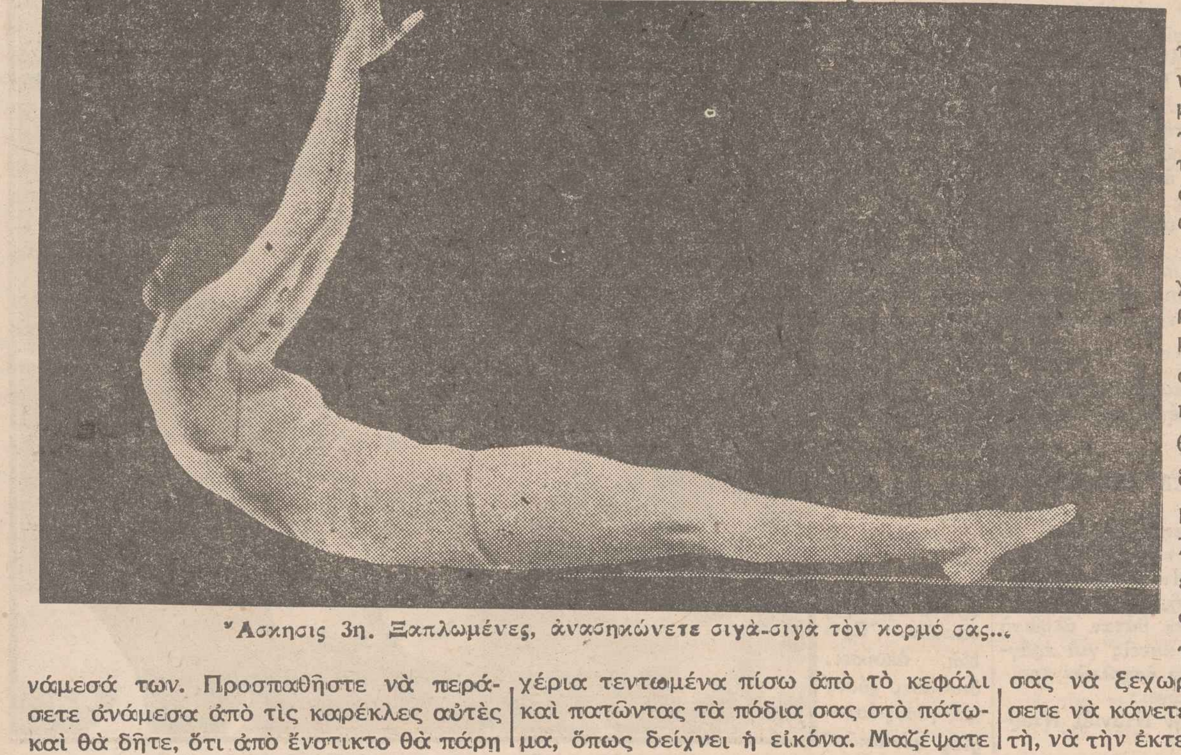

Ἄσκησις 3η. Ξαπλωμένες, ἀνασηκώνετε σιγὰ-σιγὰ τὸν κορμό σας...

4η ἄσκησις. Ὄρθιες, κοντὰ σὲ ἕνα τοῖχο, μὲ τὰ πόδια κολλητὰ σ' αὐτὸν, ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Σκύψετε πρὸς τὰ ἐμπρὸς, γλυστρῶντας τὰ χέρια σας ἐπάνω στοὺς μηρούς ἕως ὅτου φθάσουν τὸ πάτωμα. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ γυμνάζει τὸ κάτω μέρος τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ἐπαναλάβετε τὴν ἄσκησι αὐτὴ καμμιὰ δεκαριὰ φορές.

□□□

— Ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ ζωγράφου ντὲ Λάσλο.

Ὁ διάσημος ζωγράφος Φίλιππος ντὲ Λάσλο, ποὺ πέθανε τελευταίως στὸ Λονδῖνον, ἦταν ἐπίσης διάσημος γιὰ τὸ δηκτικό του πνεῦμα.

Κάποτε εἶχε προσκληθῆ σὲ τσάϊ στὴ λαίδη Ὄσμπορν, ὅπου οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν μερικὲς εἰκόνες του.

Ἐνῷ ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μιλοῦσε ἐνθουσιαστικὰ γιὰ ἕνα συνάδελφό του, ποὺ ἡ μεγάλη του ἡλικία ἦταν ἀντίθετη πρὸς τὸ ταλέντο του, ὁ Φίλιππος ντὲ Λάσλο δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴ σκέψη του:

— Δὲν ἀξίζει τίποτα, εἶπε.

— Μά, ἀγαπητὲ φίλε, ρώτησε ἡ λαίδη Ὄσμπορν, ἐπὶ τέλους τί ἔχετε ἐναντίον τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου; Εἶναι γέρος... Τὸ ἕνα του πόδι εἶναι κιόλας στὸν τάφο...

— Δὲν εἶμαι θυμωμένος μ' αὐτὸ τὸ πόδι! ἀπήντησε ὁ Λάσλο.

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ

Ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια μέχρι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς

ΣΗΜΕΡΑ, ὅπως καὶ στὸν παληὸ καιρὸ, τὰ ἀρώματα ἀντιπροσωπεύουν ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κεφάλαια τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῆς Καλλονῆς γιὰ τὴ γυναῖκα. Σὲ πανάρχαιες ἐποχὲς τὸ ἄρωμα ἦταν συμπλήρωμα ἀπαραίτητον τῆς κομψότητος. Ὅποια ἤξερε νὰ ντύνεται ἤξερε καὶ νὰ ἀρωματίζεται. Τὰ ἀρωματικὰ ὄργια τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ξεπερνοῦν κάθε φαντασία. Οἱ τοῖχοι τῶν ὑπογείων πολλῶν ναῶν εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ ἱερογλυφικὰ καὶ ἀνάγλυφα ποὺ ἀποτελοῦν ἀληθινὲς συνταγὲς γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ἀρωμάτων. Κάθε θεότης εἶχε τὸ δικό της ἄρωμα. Ἡ Κλεοπάτρα φοροῦσε κοσμήματα κούφια ποὺ ἐγέμιζε μὲ ἀρωματικὲς οὐσίες πρὸς τιμὴν τῆς Ἴσιδος. Στὶς ἀρωματικὲς γόμες καὶ ρετσίνια χρωστοῦσαν οἱ Αἰγύπτιοι τὴν διατήρησι τῶν νεκρῶν των. Ὁ Ὅμηρος μᾶς παρουσιάζει τὴν Ἀφροδίτη ἀλείβοντας μὲ ἀρώματα τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος γιὰ νὰ τὸ διατηρήσῃ. Κάποιος Σουλτᾶνος ἔκτισε ἕνα τέμενος ποὺ σὲ κάθε γωνιὰ οἱ πέτρες του ἦταν κούφιες καὶ πάντα γεμᾶτες μὲ ἀρώματα μόσχου καὶ ρόδου γιὰ νὰ εἶναι ἔτσι πάντα ἀρωματισμένη ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς κατοικίας τοῦ Ἀλλάχ. Ἡ Αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 15ου ὑπῆρξεν ἡ ἀποθέωσις τῶν ἀρωμάτων. Ἡ Πομπαδοὺρ μόνο γιὰ τὴν πούδρα της ἐξόδευε 500.000 λίρες τὸ χρόνο. Λίγα χρόνια ἀργότερα, ἡ Ἰωσηφίνα ἐλάτρευε τόσο τὰ ἀρώματα καὶ ἔκανε γι' αὐτὰ τόσα ἔξοδα, ποὺ ἡ Μαλμαιζὸν (τὸ παλάτι της) πενῆντα χρόνια μετὰ τὸ θάνατό της, ἐμύριζε ἀκόμα ἀπὸ μόσχο.

* * *

Τίποτα ἴσως δὲν κεντρίζει τόσο τὴν φαντασία, ὅσο ἡ μυρωδιά. Φέρνει ἀμέσως ἀναμνήσεις, συνδέει γεγονότα, πρόσωπα καὶ πράγματα μὲ τρόπο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανείς, ἀληθινὰ μαγικό. Ἡ ὡραία μυρωδιὰ εἶναι πηγὴ γλυκειᾶς μέθης γιὰ τὴν ψυχή. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς πολὺ λεπτὴ ὄσφρησι καὶ πολὺ ζωηρὴ ἀντίληψι γιὰ νὰ κάνῃ τὴν ἐκλογὴ τοῦ ἀρώματος ποὺ ταιριάζει στὴν ἡλικία, στὸν χαρακτῆρα καὶ στὴν φυσικὴ μυρωδιὰ τοῦ δέρματος. Πρέπει νὰ δημιουργήσετε συμφωνίες ἀρωμάτων καὶ ὄχι δυσαρμονίες καὶ κακοφωνίες — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις — ποὺ προσβάλλουν κάθε λεπτὴ ὄσφρησι. Ἡ τελεία συμφωνία τῶν ἀρωματικῶν «κλιμάκων» κάνει τὴν ψυχὴ νὰ συγκλονῆται κατάβαθα, τῆς ξαναζωντανεύει παληὲς ὡραῖες στιγμὲς ποὺ ἔσβυσαν.

Τὰ ἀρώματα ποὺ δὲν ἀποτελοῦν μιὰ ἁρμονικὴ συμφωνία ἢ ποὺ εἶναι πολὺ δυνατά, εἶναι ἀνυπόφορα γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Μουσσὺ-Ραμπυτὲν διηγεῖται ὅτι «τὴν 17ην Μαΐου 1890, ἐνῷ ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος 14ος ἀνέβαινε στὸ ἁμάξι του, ὡμίλησε μὲ πολλὴν δριμύτητα εἰς τὴν Καν ντὲ Μοντεσπὰν διὰ τὰ ἀρώματα ποὺ ἦταν φορτωμένη καὶ ποὺ ἐπείραζαν τὴν Α. Μεγαλειότητα. Ὁ βασιλεὺς ὡμίλησε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν κυρίαν μὲ ἠρεμίαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε μὲ ἀρκετὰ τραχὺ τρόπο, ἡ Α. Μεγαλειότης ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του καὶ ἐθύμωσε».

Κατὰ τὸν δόκτορα Μπαλὰνς κάθε εἶδος ἀρώματος εἶχε δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν κυρία Ρεκαμιὲ καὶ τῆς ἔφερνε ἡμικρανία καὶ ζαλάδες.

Μερικοὶ εὐφάνταστοι ἀρωματοποιοὶ ἐπεχείρησαν νὰ δώσουν γλῶσσα στὰ ἀρώματα. Ἔτσι μᾶς λένε πῶς τὸ «ὐλὰγκ-ὐλὰγκ» σημαίνει νευρικότητα, τὸ «ὀποπονὰζ» διέγερσι τῶν αἰσθήσεων, τὸ «ἄμπρ» ἐρωτικὸ πυρετὸ, ὁ μενεξὲς θρησκευτικότητα, τὸ γαρύφαλλο πονηρία, τὸ τριαντάφυλλο ὑπερηφάνεια, ὁ μόσχος ἁβρότητα καὶ ἀφοσίωσι, ἡ βερβένα καλλιτεχνικὰ αἰσθήματα καὶ οὕτω καθεξῆς. Φυσικὰ πρόκειται περὶ ὑποθέσεων χωρὶς καμμιὰ βάσι.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἀναμφισβήτητο, εἶναι πῶς ὁ μενεξὲς ταιριάζει στὶς μελαχροινὲς, τὸ τριαντάφυλλο στὶς ξανθὲς, ἡ λεβάντα καὶ ἡ ρεζεντὰ στὶς σταράτες, τὸ γιασεμὶ στὶς ὥριμες γυναῖκες. Ὅσο γιὰ τὰ κορίτσια, σύμφωνα μὲ ἕνα χαριτωμένο ἐπίγραμμα τῆς ἑλληνικῆς ἀνθολογίας, «δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀνάγκη ἀρώματος γιατὶ τὰ κορίτσια εἶναι αὐτὰ τὰ ἴδια τὸ ἄρωμα τῶν ἀρωμάτων». Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν ἀλήθεια μεγάλοι κόλακες.

Τὰ ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν τῆς λεμονιᾶς καὶ τῆς πορτοκαλλιᾶς, ταιριάζουν σὲ ὅλες, κι' αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν μεγάλη δημοτικότητα τῆς κολώνιας. Ὅσο γιὰ τὶς κοκκινομαλλοῦσες, ἂς ἀποφεύγουν τὸ «ἄμπρ» καὶ τὸ «μόσχο» γιατὶ δὲν ταιριάζει καθόλου μὲ τὴν φυσικὴ μυρωδιὰ τοῦ δέρματός των.

* * *

Ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως, τὰ ἀρώματα ἀσκοῦν ἄμεση ἐπίδρασι στὸ νευρικὸ κέντρο. τὰ περισσότερα παρέχουν ἕνα αἴσθημα εὐεξίας καὶ εὐφροσύνης τόσο στοὺς ὑγιεῖς, ὅσο καὶ στοὺς ἀρρώστους. «Εὐφραίνουν τὴν καρδιὰν» λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Ἀποτελοῦν ἕνα μέρος τοῦ Παραδείσου τοῦ Μωάμεθ. Οἱ φύσεις ποὺ ἐπηρεάζονται εὔκολα, μποροῦν νὰ ὑποστοῦν ἕνα εἶδος ὑπνωτισμοῦ ἐξ ἀποστάσεως μὲ τὰ ἀρώματα. Ὑπάρχουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποὺ δοκιμάζουν πραγματικὴ διέγερσι τῶν αἰσθήσεων μὲ τὴ μυρωδιὰ «σὺπρ», «ἄμπρ», ἢ μόσχου καὶ ἄλλοι πάλι, ὑποφέρουν τόσο ἀπ' τὶς μυρωδιὲς αὐτὲς, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ λιποθυμήσουν ἀκόμα. Δὲν εἶχαν καθόλου ἄδικο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γιατροὶ, ποὺ θεωροῦσαν τὶς μαλακὲς καὶ γλυκειὲς εὐωδίες ἱκανὲς νὰ ἀφυπνίσουν τὴν ζωτικότητα στοὺς ἀναρρωνύοντας καὶ στοὺς γέρους. Ὁ δόκτωρ Πιὲς συνεβούλευε τοὺς ρήτορας νὰ ἀρωματίζουν τὰ μανδήλια των μὲ ὕδωρ τῆς Οὐγγαρίας. Τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο ὠφέλιμη προφύλαξις σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ποὺ κατ' ἀνάγκην εἶναι μολυσμένη ἀπ' τὴ συγκέντρωσι πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται ἐπίσης γιατὶ τὸ ὕδωρ τῆς Οὐγγαρίας ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητο τονωτικὸ τῆς λειτουργίας τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

* * *

Ὡστόσο, ἡ νευρικότης αὐξάνει ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων καὶ ἐξ ἄλλου, ἡ κατάχρησις τῶν δυνατῶν ἀρωμάτων, ἀμβλύνει στὸ τέλος τὴν λεπτότητα τῆς ὀσφρήσεως. Κατὰ τὸν δόκτορα Φωβὰλ, ἡ κατάχρησις τῶν ἀρωμάτων μπορεῖ νὰ σπάσῃ τὴ φωνὴ γιατὶ προκαλεῖ προσωρινὴ παράλυσι τῶν φωνητικῶν χορδῶν. Ἂς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψει των αὐτὸ οἱ τραγουδίστριες ποὺ ἀγαποῦν τὰ ἀρώματα.

Ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν ποὺ εἴπαμε παραπάνω, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη πλευρὰ τοῦ ζητήματος ποὺ δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε: Εἶναι ἡ μικροβιοκτόνος ἰδιότης μερικῶν ἀρωμάτων. Ἡ παρουσία τους ἐξουδετερώνει, ἢ τοὐλάχιστον μειώνει τὴν δύναμι τῶν μικροβίων. Τὸ ἄρωμα δὲν εἶναι μόνον ἱκανὸν νὰ εἰσδύῃ καὶ νὰ κυριαρχῇ στὸ νευρικὸ σύστημα, σὰν μιὰ γλυκειὰ μουσικὴ ποὺ ξυπνάει ἢ διεγείρει γοητευτικὲς ἀναμνήσεις, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀποτελεσματικὰ καὶ ὡς μέσο ἐξυγιάνσεως τῆς ἀτμοσφαίρας καθὼς καὶ τῶν ἀντικειμένων ποὺ χρησιμοποιοῦμε καθημερινῶς.

Ἕνα ὡρισμένο ἄρωμα σὲ μιὰ περιωρισμένη, κλειστὴ ἀτμόσφαιρα, ὅπου ὑπάρχουν συγκεντρωμένοι πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ποτὲ καθαρὴ, ἔχει εὐεργετικὴ ἐπίδρασι. Τὰ μυροφόρα μόρια τοῦ ἀρώματος, χάρις στὶς ἀντισηπτικές των ἰδιότητες, ἀντιδροῦν κατὰ τῆς καταστρεπτικῆς ἐνεργείας τῶν μικροβίων ποὺ αἰωροῦνται ἀμέτρητα στὸν ἀέρα.

Τὰ ἀρώματα ἔχουν πραγματικὴ θεραπευτικὴ δύναμι. Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ γιατροὶ ἐπίστευσαν στὴν ἀποτελεσματικότητά των κατὰ τῆς μεταδοτικότητος τῶν ἐπιδημικῶν νόσων. Ἀπέδιδαν μάλιστα σ' αὐτὰ ἀπίστευτες ἰδιότητες. Ἡ Μήδεια, ἡ μάγισσα, ἤξερε ἕνα ἄρωμα ποὺ ἀνάλογα μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε, ἔκανε τὰ μαλλιὰ ἄσπρα ἢ μαῦρα. Ὁ Πιὲρ ντ' Ἀλμπανὸ λένε πῶς παρέτεινε τὴ ζωὴ δίνοντας στοὺς γέρους νὰ εἰσπνέουν καθημερινῶς ἕνα ὡρισμένο μῖγμα ἀρωμάτων. Ὁ Ἱπποκράτης κατεπολέμει μὲ ἐπιτυχία τὴν ἐπιδημία τῆς πανώλους, ποὺ ἐπέφερε τόσες καταστροφὲς στὴν Ἑλλάδα στὰ 416 π. Χ. μὲ τὰ ἀρώματα: Διέταξε νὰ κρεμάσουν σ' ὅλη τὴν πόλι τῶν Ἀθηνῶν ἀρωματώδη λουλούδια καὶ ἐτοποθέτησε σ' ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες ἀρωματώδη ρετσίνια καὶ ἄλλα φυτὰ ποὺ τὰ ἄναβε καὶ τὰ ἔκαιγε διαρκῶς.

Καὶ στὴν ἀρχαιότητα ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ ἀρώματα κι' ἔφτιαχναν διάφορους συνδυασμούς. Τὸ «πριγκηπόπουλο μὲ τὰ κρίνα»— θαυμασία τοιχογραφία τῆς Κνωσσοῦ δὲν φαίνεται σὰν σύμβολο τῶν μεθυστικῶν ὀνείρων τοῦ παρελθόντος;

Ἡ ἀντισηπτικὴ ἐνέργεια τῶν ἀρωμάτων ὑπῆρξε γνωστὴ σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Σήμερα κατώρθωσαν νὰ προσδιορίσουν τὴν ἔντασι τῆς μικροβιοκτόνου ἐνεργείας τῶν διαφόρων ἀρωμάτων, σχετικὰ πρὸς ὡρισμένα μικρόβια, ὅπως π. χ. ὁ βάκιλλος τοῦ τύφου. Οἱ ἐξακριβώσεις αὐτὲς προσδίδουν βέβαια μιὰ πιὸ ἐπιστημονικὴ καὶ πιὸ πρακτικὴ μορφὴ στὶς δοξασίες τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ σύγχρονος ἀρωματοποιΐα γίνεται ἔτσι ἕνα μέσο ἀκόμα πιὸ εὐεργετικὸ γιὰ τὴν προφύλαξι τῆς ὑγείας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων σπουδαίων καὶ πολυτίμων ἀρετῶν της.

Ἐνῷ τὸ σουμπλιμὲ σὲ διάλυσι δέκα πρὸς ἑκατὸ, σκοτώνει τὸ βάκιλλο τοῦ τύφου ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ ὁ ἰωδοφορμοῦχος αἰθὴρ κάνει τὴν ἴδια ἐνέργεια ἐντὸς τριάντα ἕξη ὡρῶν. τὰ ἀρώματα τῆς κανέλλας, τοῦ θύμου, τῆς βερβένας, τῆς ἀψιθιᾶς καὶ ἄλλων ἀρωματωδῶν φυτῶν χρειάζονται ἀπὸ δώδεκα λεπτὰ ἕως εἴκοσι τέσσαρες ὧρες γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸ μικρόβιο.

Εἶναι γνωστὸ πῶς οἱ ἀναθυμιάσεις τῆς κανέλλας, τοῦ γαρύφαλλου, τοῦ κέδρου, τοῦ δενδρολίβανου, τῆς ρίγανης καὶ ἄλλων φυτῶν, καθαρίζουν καὶ ἀπολυμαίνουν τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ ἄρωμα τοῦ εὐκαλύπτου σκοτώνει τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται στὸν ἀέρα, ἐπίσης τὸ ἄρωμα τοῦ γερανιοῦ εἶναι ἀντισηπτικό. Στὸ ἄρωμα τοῦ θύμου βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀναλογία ἕνα πολὺ ἰσχυρὸ ἀντισηπτικό: Τὸ θυμικὸ ὀξύ.

* * *

Ἀλλά, θὰ μᾶς πῆτε, αὐτὰ εἶναι βέβαια σωστὰ καὶ ἀληθινὰ γιὰ τὰ φυσικὰ ἀρώματα. Συμβαίνει ἄραγε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ σύνθετα ἀρώματα ποὺ ἀποτελοῦν τὸν θρίαμβο τῆς νεωτέρας χημείας; Ἀδίστακτα μποροῦμε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε καταφατικά. Τὰ συνθετικὰ ἀρώματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν νιτροβενζίνη — καὶ αὐτὰ εἶναι ἄπειρα — ἔχουν τὴν ἴδια μικροβιοκτόνο δύναμι ποὺ ἔχουν καὶ τὰ μπενζόλ.

Τὸ ἄρωμα τῆς συνθετικῆς βανίλλιας, τὸ τεχνικὸ ἄρωμα τῶν μενεξέδων, τὸ συνθετικὸ ἄρωμα τοῦ ἀνανᾶ, παράγονται ἀπὸ τὸ ρετσίνι τοῦ πεύκου. Τὸ τεχνικὸ ἄρωμα τῆς λεβάντας προέρχεται ἀπὸ τὸ πετρέλαιο, τὸ τεχνητὸ ἄρωμα τοῦ πικραμυγδάλου ἀπὸ τὴν νιτροβενζίνη. Ὑπάρχει ἀπειρία συνθετικῶν ἀρωμάτων. Οἱ ἐρασιτέχνες καὶ αὐτοὶ ποὺ ξέρουν καλὰ ἀπὸ ἀρώματα, τὰ βρίσκουν βαρειά, βρίσκουν τὴ μυρωδιά τους λιγώτερο γλυκειὰ ἀπ' τὰ φυσικὰ ἀρώματα. Εἶναι τὸ ἴδιο μικροβιοκτόνα ὅμως ὅπως καὶ τὰ φυσικὰ, μὲ τὴν διαφορὰ μόνο πῶς ἡ μεγάλη τους χρῆσις προκαλεῖ πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὰ φυσικὰ ἀρώματα τοὺς πονοκεφάλους καὶ τὶς ζαλάδες ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Ἡ βενζόη θεωρεῖται δίκαια ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δραστήρια μικροβιοκτόνα. Τὴν ἰδιότητά της αὐτὴ τὴν ὀφείλει στὸ βενζοϊκὸ ὀξὺ ποὺ ἐξουδετερώνει τὶς ἄσχημες μυρωδιὲς καὶ ἐμποδίζει τὴ σῆψι. Γιὰ τὴν ἰδιαίτερη τουαλέττα τῶν γυναικῶν τίποτα δὲν συγκρίνεται μὲ τὶς πλύσεις μὲ βενζόη. Οἱ ἐπαλείψεις μὲ βάμμα βενζόης τονώνουν καὶ ἀπολυμαίνουν τὸ δέρμα. Οἱ εἰσπνοὲς βάμματος βενζόης μέσα σὲ νερὸ ποὺ βράζει, σταματοῦν τὴν βρογχίτιδα στὴν ἀρχή της καὶ γιατρεύουν τὴ βραχνάδα.

Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἡ σωστὴ καὶ μὲ μέτρο χρῆσις τῶν ἀρωμάτων εἶναι ὑγιεινή. Σὲ καμμιὰ ἐποχὴ ἡ ἐπιτυχία της δὲν ἦταν τόσο μεγάλη ὅσο στὴ δική μας. Δὲν εἶναι πιὰ ἡ μακρυνὴ καὶ παραμυθένια Ἀνατολὴ ποὺ μᾶς δίνει τὰ ἀρώματά μας. Βγαίνουν κάθε μέρα ἄπειρα ἀπ' τὰ ἐργαστήρια τῶν χημικῶν μας. Δὲν εἶναι ὅλα βέβαια λεπτὰ καὶ μεθυστικά. Εἶναι μιὰ τέχνη νὰ συνθέτῃ κανεὶς μιὰ ἁρμονία ἀρωμάτων καὶ πολλοὶ πρόχειροι ἀρωματοποιοὶ τὴν ἀγνοοῦν. Ἀλλὰ μιὰ λεπτὴ καὶ ἔξυπνη γυναῖκα ξέρει πάντα νὰ διαλέγῃ....

Κυρίες μου, πρέπει νὰ ἀρωματίζεσθε γιὰ νὰ ἀρέσετε περισσότερο καὶ γιὰ νὰ σᾶς ἀγαποῦν καλλίτερα. Ἀλλὰ στὴν ἐκλογὴ τῶν ἀρωμάτων σας μὴ ξεχνᾶτε νὰ ἐπικαλῆσθε ὅλη σας τὴ γνῶσι καὶ τὴ φρόνησι, ὅλη σας τὴ γυναικεία διαίσθησι.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΓΡΑΦΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΔΙΔΟΥΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΗΤΑΝ κι' ἐκεῖνος κι' ἐκείνη φοιτηταί, μὰ φοιτητὲς μὲ ὄνειρα καὶ ἰδανικά. Πίστευαν πὼς εἶχαν ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ κάθε πρόληψι παληα, ἀπὸ κάθε ἁλυσσίδα τοῦ παρελθόντος. Καὶ βέβαια καὶ τὰ αἰσθήματά τους ἤθελαν νὰ τὰ παρουσιάζουν διαφορετικά. Μισοῦσαν τὴν αἰσθηματικότητα, τὴ γελοία αἰσθηματικότητα ποὺ ἐμποδίζει τοὺς νέους νὰ προχωρήσουν στὸ δρόμο τοῦ νοῦ μὲ σταθερὸ ἰσορροπημένο βῆμα.

Ὥρες ὁλόκληρες βολτάριζαν στὸ προαύλιο τοῦ Πανεπιστημίου κι' ἐκεῖ κάνανε τὴν κριτικὴ τῆς κοινωνίας, τὴν κριτικὴ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἰδεῶν.

...Μέσα στοὺς ἑαυτούς μας πρωτοανακαλύψαμε τὴν ἀγάπη...

Ἦταν κι' οἱ δυὸ πολὺ νέοι. Ἐκεῖνος εἴκοσι δύο χρόνων κι' ἐκείνη εἴκοσι. Μιὰ μέρα νὰ μὴν βλεπόντανε γιὰ τὸν συνηθισμένο περίπατο, μένανε μελαγχολικοί, ξένοι πρὸς τὸν ἄλλο κόσμο.

— Ἐρωτευμένος Κώστα; τοὔλεγαν οἱ φίλοι του.

— Κουταμάρες. Μόνο ὁ ἔρωτας μοὔλειπε, γιὰ νὰ μὴν πάρω ποτέ μου τὸ δίπλωμα.

Κι' ὅμως κάτι τὸν τραβοῦσε πρὸς τὴν Λένα, ναὶ μιὰ κοινὴ συμπάθεια, ἴσως μιὰ κοινὴ ἐκτίμησι. Ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ δὲν σκεφτότανε κατὰ τὸν πληκτικὸ τρόπο ποὺ σκέπτονται τὰ κορίτσια στὸ Πανεπιστήμιο.

Μιὰ μέρα σ' ἕνα περίπατο νόμισε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ τῆς πῆ κάτι τέλος πάντων ποὺ νὰ καταλάβη πώς... βέβαια ὄχι πὼς εἶναι ἐρωτευμένος, ἀλλὰ πώς... συμφωνοῦν πολὺ τέλος πάντων οἱ δυό τους. Καὶ τῆς εἶπε ἔτσι ξερὰ κι' ἀπότομα:

— Δὲν νομίζεις πὼς ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ τὰ πηγαίναμε πολὺ καλά;

Τὸ ὕφος του εἶχε ἀδιαφορία. Πρὸ παντὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸν πάρη ἡ Λένα σὰν ὅλους τοὺς αἰσθηματικοὺς νέους ποὺ ἄλλα λένε καὶ ἄλλα κάνουν. Μέσα στὸ στῆθος του ὅμως χτυποῦσε ἡ καρδιά του ἀνώμαλα. Ποῦ ξέρεις ἂν τοῦ πετάξη κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἕνα «ὄχι» ἡ Λένα;

Ἐκείνη ὅμως μὲ τὸ εἰλικρινὲς πάντοτε καὶ λακωνικό της ὕφος τοῦ εἶπε:

— Νομίζω, ναί, Κώστα. Μᾶλλον ναί.

Κάθε συγκίνησι κρύφτηκε μὲ δεξιότητα καὶ τώρα αὐτὲς οἱ στεγνὲς πιὰ φράσεις εἶναι γι' αὐτοὺς ὅλος ὁ δεσμός, τὸ μεγάλο τολμηρὸ βῆμα πρὸς τὴν ζωή.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ λιγόλεπτη σιωπὴ ὁ Κώστας εἶπε:

— Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἀρέσει σὲ σένα, εἶναι ποὺ δὲν παριστάνεις τὴν περίπλοκη, ποὺ δὲν ἔχεις τίποτε τὸ κοινό, τὸ συνηθισμένο. Εἶναι φριχτὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ νάζια τὰ ἐρωτικὰ καὶ οἱ ἐξομολογήσεις καὶ οἱ τρυφερὲς χειρονομίες... Ἐμεῖς φανταζόμαστε, νομίζω, ἐντελῶς διαφορετικὰ τὶς σχέσεις δύο νέων, αἴ;

— Ἄ, ναί, εἶναι τόσο σωστὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ λές!

— Πάει πιὰ ὁ ρωμαντισμός. Οἱ ἀναστεναγμοί. Σκέψου νὰ γονάτιζα μπροστά σου ἢ νὰ σοῦ κρατοῦσα τὸ χέρι... ἐνῷ ἡ σελήνη θάρριχνε τὸ ἀργυρό της φῶς καὶ ὅλα γύρω, σπίτια, δέντρα, ζῶα, θὰ ἦταν ἐξεπίτηδες ὡραῖα γιὰ μᾶς, καὶ νὰ σοῦ μουρμούριζα:

— Λένα, εἶσαι ἡ πιὸ ὤμορφη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα δὲν ἔχει νόημα. Μέρα νύχτα ὁ νοῦς μου εἶναι μαζύ σου.. δὲν ἔχω μάτια νὰ δῶ τίποτ' ἄλλο στὴ ζωή. Ἔλα νὰ πᾶμε σ' ἕνα ἐρημικὸ ἐκκλησάκι κι' ἐκεῖ ὁ παπᾶς ἂς εὐλογήση τὸ δεσμό μας...

Γέλασαν κι' οἱ δυὸ δυνατὰ κι' ὕστερα ἐκείνη τὸν ρώτησε κολακευμένη:

— Τί σ' ἀρέσει λοιπὸν ἀπὸ μένα;

— Μ' ἀρέσει ἡ ἀμαζόνα, ἡ ἀδιάφορη ἀμαζόνα, ποὺ περπατεῖ καβάλλα στὸ ἄλογό της χωρὶς νὰ θέλη νὰ τῆς κρατοῦν τὰ γκέμια, χωρὶς νὰ δειλιάζη στὶς ἀνηφοριές, στὶς κατηφοριές, στοὺς γκρεμούς.

Ἐπάνω σ' αὐτὸ φιλήθηκαν μὲ τὴν πρώτη ἐρωτικὴ ὁρμή.

— Νομίζεις πὼς θὰ μείνωμε δυὸ ἐλεύθερα πουλιά; εἶπε ἐκείνη.

— Τὸ πιστεύω ἀπόλυτα. Δὲν θέλομε ἐμεῖς δεσμά. Ὅταν πάψη ὁ ἕνας ν' ἀρέση στὸν ἄλλον θὰ τοῦ τὸ πῆ. Κι' ὁ ἄλλος χωρὶς γκρίνιες καὶ κακίες θὰ τὸ καταλάβη καὶ θὰ τραβηχτῆ.

Πιάσανε ἕνα κοινὸ δωματιάκι στὴν Δεξαμενή, μ' ἕνα παράθυρο ποὺ ἔβλεπε κάτω ὅλη τὴν Ἀθήνα μὲ τὴν Ἀκρόπολι καὶ τὸ Μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου στὸ βάθος καὶ πέρα τὴ θάλασσα τοῦ Φαλήρου.

Μιὰ Κυριακὴ ὁλόκληρη βάλθηκαν νὰ στολίζουν τὴν φωληά τους. Ἔσιαξαν τὰ βιβλία τους καθένας χωριστὰ καὶ τὰ γραφεῖα τους.

Κι' ἐργαζότανε ἔτσι κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ὅλη ἐκείνη τὴν χρονιά. Καθένας πήγαινε στὰ μαθήματά του χωριστὰ καὶ δὲν ρωτοῦσε καθόλου τὸν ἄλλον τί ἔκανε, μὲ ποιοὺς πῆγε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὁ μεγάλος φόβος καὶ τῶν δύο ἦταν νὰ μὴ φανοῦν κοινοί, τετριμμένοι, ἀδιάκριτοι, νὰ μὴν περιορίση ὁ ἕνας τὴν ἐλευθερία τοῦ ἄλλου.

Ἐμπρὸς στὸν κόσμο ἔμοιαζαν σὰν δυὸ ἰδεώδεις φίλοι καὶ ὅταν μένανε μόνοι πάλι συγκρατοῦσαν τοὺς ἑαυτούς των.

Μιὰ μέρα ἡ Λένα τοῦ εἶπε:

— Κώστα εἶναι φορὲς ποὺ φοβᾶμαι μήπως δημιουργήσουμε νέες προλήψεις ἀπὸ τὸν φόβο μὴν γίνομε σκλάβοι τῶν παληῶν.

— Ἀστεία ἰδέα Λένα, ἐγὼ εἶμαι τρομερὰ περήφανος γιατὶ στὸ κάτω-κάτω δὲν νομίζω μικρὴ τὴν ἐπιτυχία μας, μέσα στὴν πληγηρὴ καὶ συμβατικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ζοῦμε. Δὲν πιστεύω μέσα στὴν Ἀθήνα νὰ ὑπάρχουν πιὸ πρωτότυποι ἄνθρωποι...

Στὸ καμινέτο τσιτσίριζαν τὰ αὐγὰ μὲ τὰ λουκάνικα ποὺ μαγείρευαν. Κι' ἐνῷ ἔτρεξε ἡ Λένα νὰ τὰ κατεβάση τοῦ ἀπήντησε:

— Φοβᾶμαι Κώστα, πὼς εἶσαι ὑπερβολικός.

* * *

Ἄρχισαν οἱ ἐξετάσεις κι' εἶχαν ριχτῆ καὶ οἱ δυὸ μὲ τὰ μοῦτρα, ἄφησαν καὶ σπὸρ καὶ ἐκδρομὲς καὶ θεωρητικὲς συζητήσεις. Ἡ Λένα πέρασε πρώτη, ἀλλὰ κουράστηκε καὶ τῆς παρουσιάστηκαν κάτι δέκατα.

Ἔμενε στὸ σπίτι πιὸ συχνά.

Ἕνα βράδυ γύρισε ὁ Κώστας ἀπὸ μιὰ διάλεξι. Τὸ μικρό τους δωμάτιο ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἕνα δυνατὸ ἄρωμα ἐρχότανε ἀπὸ τὰ πεῦκα. Ἡ Λένα ἦταν ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι της.

— Κώστα, ἔλα θέλω κάτι νὰ ποῦμε, κάθησε κοντά μου.

Γύρισε ἐκεῖνος τὸ κουμπὶ καὶ ἄναψε τὸ ἠλεκτρικό.

— Ἄχ, ὄχι, εἶπε ἐκείνη, σβύσε αὐτὸ τὸ φῶς.

— Γιατί;

— Γιατί, γιατί... θέλω, δὲν ξέρω... θὰ ἤθελα... Κάνε ὅπως θές, καλά.

— Σὲ καλό σου Λένα. Μήπως ἔχεις πυρετό; Δὲν ἀναγνωρίζω τὴν τολμηρή μου ἀμαζόνα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ 1918 - 1938

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΟΤΗΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΣΙΕΝ ΦΡΑΝΣΟΥΑ

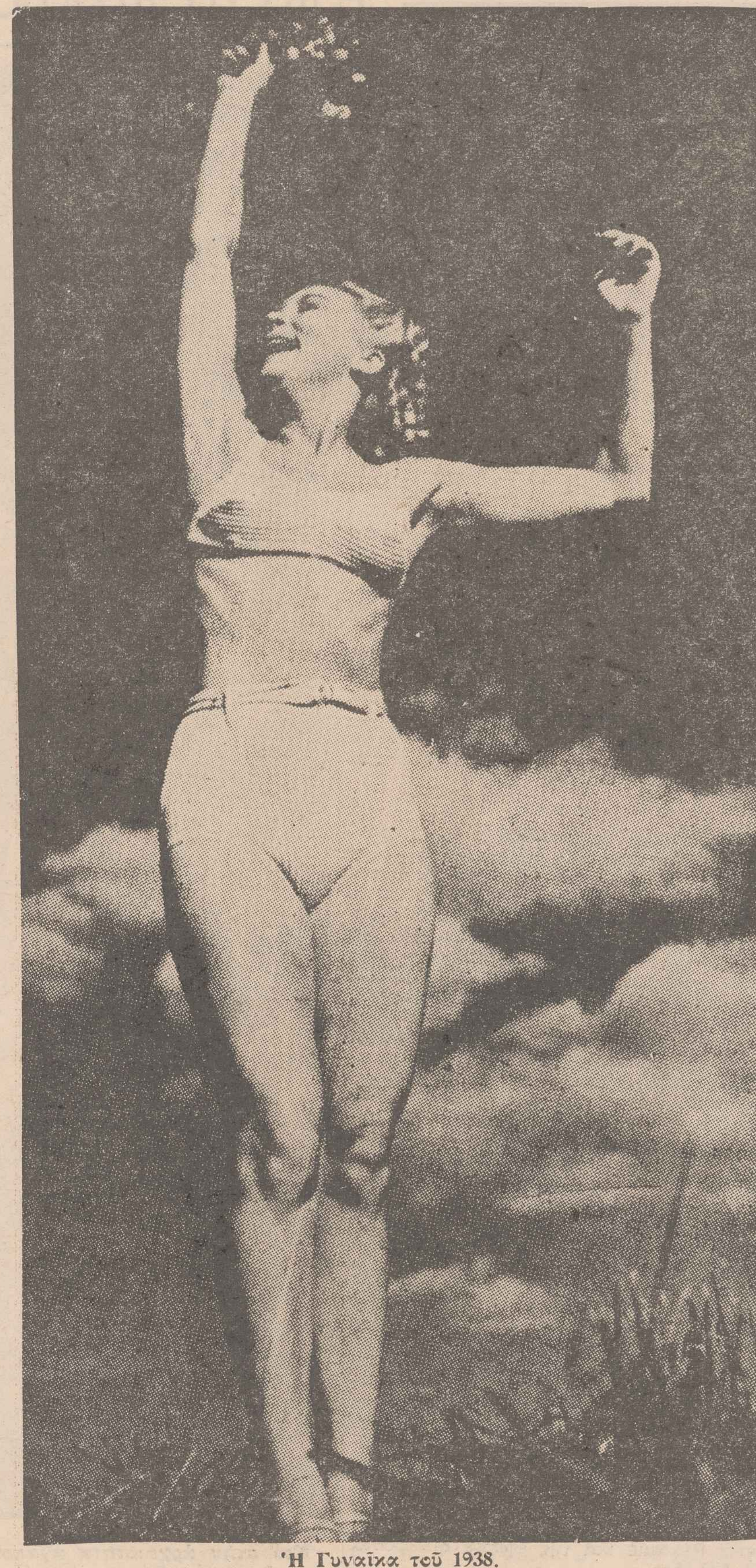

Ἡ Γυναῖκα τοῦ 1938.

ΧΙΛΙΑ ΕΝΕΑΚΟΣΙΑ ΔΕΚΑ ΟΚΤΩ

Ἡ γυναῖκα εἶναι παχύσαρκος. Κάτω ἀπὸ τὰ ντραπὲ τῆς φουστάνια κρύβονται λίπη ἀνώφελα, ἀντιαισθητικά, πάχη χαρεμιοῦ ποὺ μαζεύτηκαν ἀπὸ χρονῶν καθιστικὴ ζωή. Ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει ἀκόμη θυσιάσει τὰ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ μακιγιάρεται μὲ πολὺ ρὸζ πούδρα. Εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τὴν βρῆκε ὁ πόλεμος τέσσαρα χρόνια πρίν.

ΧΙΛΙΑ ΕΝΕΑΚΟΣΙΑ ΕΙΚΟΣΙ

Ἡ γυναῖκα ἀπελευθερώνεται ἀπότομα. Ὁ κορσὲς μὲ τὶς τρομερές του μπανέλες πάει στὰ σκουπίδια. Τὰ μαλλιὰ κόβονται. Κονταίνουν τὰ φουστάνια. Ἕνα νέο στὺλ ἀναζητεῖ νὰ διαγραφῆ.

ΧΙΛΙΑ ΕΝΕΑΚΟΣΙΑ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ

Πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ κορσέ: Ἡ κοιλιὰ πετᾶ ἐμπρὸς καὶ τὰ στήθη πέφτουν. Οἱ ὦμοι κυρτώνουν. Συνηθισμένα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος νὰ συγκρατοῦνται τεχνητά, παθαίνουν μιὰ χαλάρωσι, ὅλη ἡ σιλουέττα μοιάζει σὰν τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ μὲ τὶς ἀδέξιες κινήσεις.

ΧΙΛΙΑ ΕΝΕΑΚΟΣΙΑ ΕΙΚΟΣΙ ΕΞ

Ἕνα στὺλ γκαρσὸν ἀρχίζει νὰ τονίζεται. Τὸ χτένισμα γίνεται κοντὸ «ἀλὰ Νινὸν» ἢ «ἀλὰ Ζὰν ντ' Ἀρκ». Ἡ γυναῖκα ἀδυνατίζει. Ἄρχισε ἀγῶνα κατὰ τοῦ πάχους. Μὰ δὲν ἔχει κρέας, οὔτε καὶ μῦς. Τὸ στῆθος της εἶναι πλάκα καὶ τὴν μέση τὴν κατέβασε στοὺς γλωτοὺς γιὰ νὰ ἔχη περισσότερο ἴσια ἀνδρικὴ σιλουέττα.

Μόλις ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρῆ ντροπὴ τὸ βάψιμο, εἶναι ὅμως φοβερὰ ἀδέξια γιὰ τόσο λεπτὸ ἔργο. Τὰ φρύδια της εἶναι παχειὰ καὶ μαῦρα, χείλια πολὺ κόκκινα.

ΧΙΛΙΑ ΕΝΕΑΚΟΣΙΑ ΕΙΚΟΣΙ ΟΚΤΩ

Παύει ἡ ὑπερβολὴ τῶν ἴσιων κοντῶν μαλλιῶν. Τὰ μαλλιὰ μένουν μακρυά, ἀλλὰ ἡ ὀντουλασιὸν τοὺς δίνει θηλυκότητα. Τὸ μακιγιὰζ ἤδη εἶναι πιὸ ἐπιδέξιο. Τὸ σῶμα ἄρχισε νὰ παίρνη τὴν συνήθεια νὰ ζῆ φυσικὰ καὶ νὰ στηρίζεται στοὺς μῦς του καὶ ὄχι σὲ τεχνικὰ μέσα. Ἡ νέα γενεὰ ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται λίγο γιὰ τὰ σπὸρ καὶ τὸ ὕπαιθρο.

ΧΙΛΙΑ ΕΝΕΑΚΟΣΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑ

Ἡ ἐξέλιξις πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ τονίζεται. Δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ ζῆ προπολεμικά. Ὁ νέος τύπος διαγράφεται. Ἡ μόδα γίνεται ρασιοναλιστική: ἡ μέση πηγαίνει πρὸς τὴν φυσική της θέσι καὶ οἱ φοῦστες δὲν εἶναι πιὰ ὑπερβολικὰ κοντές.

ΧΙΛΙΑ ΕΝΕΑΚΟΣΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ

Ἡ γυναῖκα ἐπιδίδεται στὰ σπόρ, στὴν σωματικὴ ἀγωγή. Ἡ ἰδεώδης ὠμορφιὰ ἀπαιτεῖ πιὰ ἕνα σῶμα γυμνασμένο, χωρὶς λίπη ἀνώφελα, μὲ τὸ στῆθος ψηλὰ καὶ τὴν κοιλιὰ ἴσια, τοὺς γλωτοὺς ἐλαφρῶς καμπύλους καὶ χυτούς. Ἡ σπορτὶβ νίκησε τὴν γκαρσὸν ποὺ ἦταν μιὰ ἀξιοθρήνητη ἀπομίμησις τοῦ ἀνδρός. Ἡ γυναῖκα μακιγιάρεται πολὺ καλλίτερα ἀπὸ πρίν.

ΧΙΛΙΑ ΕΝΕΑΚΟΣΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΠΤΑ

Ἡ καμπάνια ὑπὲρ τῆς φυσικῆς ὠμορφιᾶς ἀρχίζει νὰ δίδη τὰ ἀποτελέσματά της. Ἡ γυναῖκα δὲν συγχέει πιὰ τὴν παχυσαρκία μὲ τὴν ξυλένια ἀδυναμία. Εἶναι μὲν ἀδύνατη, ἀλλὰ γεμάτη. Ὅταν ἐμφανίζεται μὲ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου δείχνει πὼς ἡ λεπτὴ σιλουέττα της δὲν προϋποθέτει κοκκάλες. Δὲν ἔχει βέβαια λίπη, εἴμεθα σύμφωνοι. Ἔχει ὅμως κρέας καὶ μῦς.

Ἡ ἀπόδειξις εἶναι τρανή: ἡ κίνησις, ἡ γυμναστική, ἡ ζωὴ τῶν σπὸρ καὶ τῆς φύσεως δὲν δημιουργοῦν γκαρσόνες, ἀντίθετα ἀναπτύσσουν τὴν γυναικεία ὠμορφιὰ πρὸς τὴν ἰδανικὴ φυσικότητα. Ἡ φυσικὴ ζωὴ κάνει ἄνδρες γεροὺς καὶ γυναῖκες ὡραῖες. Δὲν ἐξισώνει τὰ φῦλα.

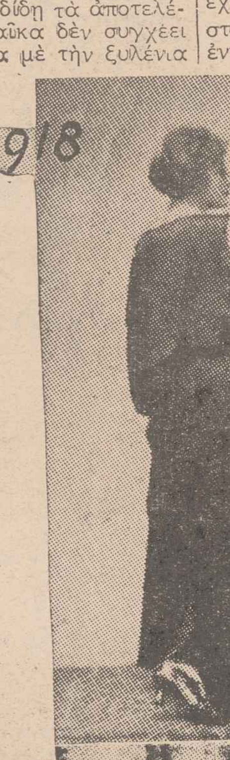

Μένουν ὅμως δυὸ προλήψεις στὶς γυναῖκες: Δὲν ἔχουν στῆθος, οὔτε ὀπίσθια. Καὶ ὅμως τὰ περίεργα τρίγωνα ποὺ μᾶς παρουσιάζουν οἱ ράφτρες δὲν βρίσκονται διόλου στὸν δρόμο τῆς σωστῆς γυναικείας αἰσθητικῆς. Ἔτσι μπορεῖ νὰ εἶναι ὡρισμένες γυναῖκες ποὺ ἐπιδιδόμενες γιὰ πρωτάθλημα σ' ἕνα εἰδικὸ σπὸρ, ἀνέπτυξαν ἕνα μῦλος εἰς βάρος ὅλου τοῦ σώματος. Ἡ γυναῖκα εἶναι φτειαγμένη γιὰ τὴν μητρότητα: πρέπει νὰ ἔχη στῆθος, γλωτοὺς καὶ δὲν θὰ τὴν στερήσουν ἀπ' αὐτὰ μήτε ἡ καλῶς ἐννοουμένη γυμναστική, οὔτε ἡ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο.

Τὸ 1937 ἔδωσεν ἐπίσης καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα ὅσον ἀφορᾶ τὸ μακιγιάρισμα. Ἡ μοντέρνα του τεχνικὴ γεννήθηκε ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τοῦ κινηματογράφου καὶ ἀπὸ τὶς νέες κατακτήσεις τοῦ περμανὰντ ποὺ ἐπιτρέπουν στὶς γυναῖκες νὰ μεταβάλλουν τὸ πρόσωπό τους ὅπως τοὺς ἀρέσει. Ἦταν τόσο φυσικὸ νὰ ἀπομιμηθοῦν τὶς βεντέττες τοῦ κινηματογράφου, ἀφοῦ αὐτὲς κατέκτησαν τὸν παγκόσμιο θαυμασμό. Μόνο ποὺ ἀπ' αὐτὸ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

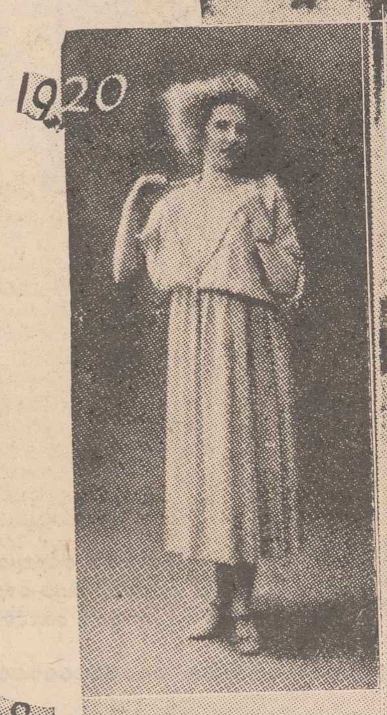

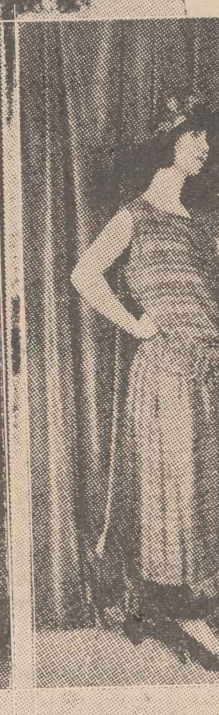

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ τοῦ πολέμου, ἡ κόμμωσις, τὸ μακιγιάρισμα, ἡ γραμμή, οἱ κινήσεις καὶ ἡ γενικὴ ἐμφάνισις τῆς γυναίκας ὑπέστησαν διάφορες μεταλλαγές. Καὶ φθάνομε στὸ 1937 σὲ μιὰ ὠμορφιὰ ἰσορροπημένη, ἂν καὶ λίγο «γκαρσὸν» στὶς ἀναλογίες τοῦ σώματος, στὸ δὲ πρόσωπο αἰσθητὰ τεχνητὴ καὶ ἀφύσικη.

Τὸ νέο βῆμα ποὺ μὲ τὸν νέο χρόνο θὰ ἐπιχειρηθῆ, εἶναι νὰ διατηρήσωμε καὶ νὰ τελειοποιήσωμε τὴ διπλὴ νίκη: τὴν καλλιέργεια τῆς γραμμῆς καὶ τὴν τεχνικὴ ἑνὸς μακιγιὰζ ποὺ θὰ τείνη νὰ γίνη φυσικώτερο.

* * *

Τὸ σῶμα τῆς γυναίκας εἶναι σὰν ἀπὸ ἄργιλο καὶ μεταβάλλεται σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο τῆς ἐποχῆς, τὸ δὲ πρόσωπό της ἀκολουθεῖ κι' αὐτὸ τὶς ἴδιες ἐπιδράσεις μὲ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες. Αὐτὴ ἡ συνεχὴς ἐξέλιξις δὲν χτυπᾶ εὐθὺς ἀμέσως γιατὶ τὸ μάτι δὲν προφθαίνει νὰ ξεπεράση τὴν συνήθεια. Ἡ κατάπληξίς μας ὅμως εἶναι μεγάλη μόλις ἀνοίξομε νὰ δοῦμε φωτογραφίες μας πρόσφατες. Μέσα σὲ εἴκοσι μόλις χρόνια πόσες μορφὲς δὲν πῆρε ἡ γυναικεία ὠμορφιά; Ἂς κάνομε μαζὺ τὸ μικρὸ αὐτὸ ταξειδάκι.

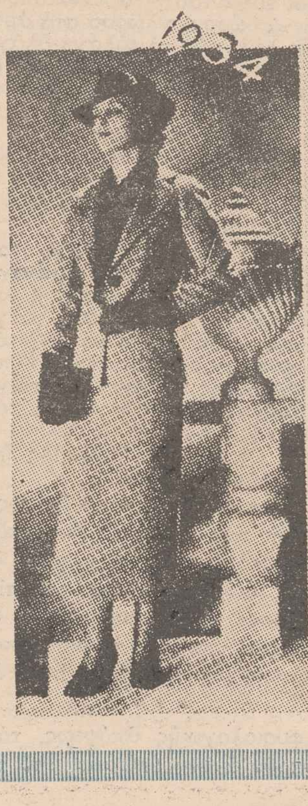

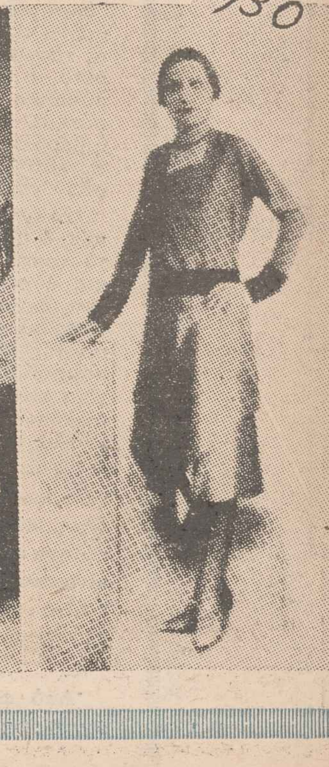

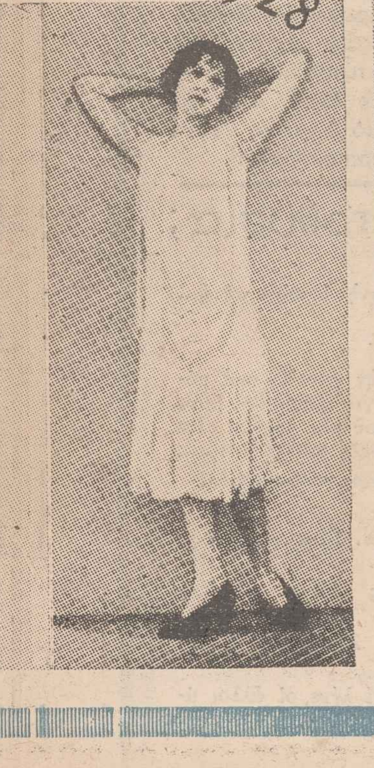

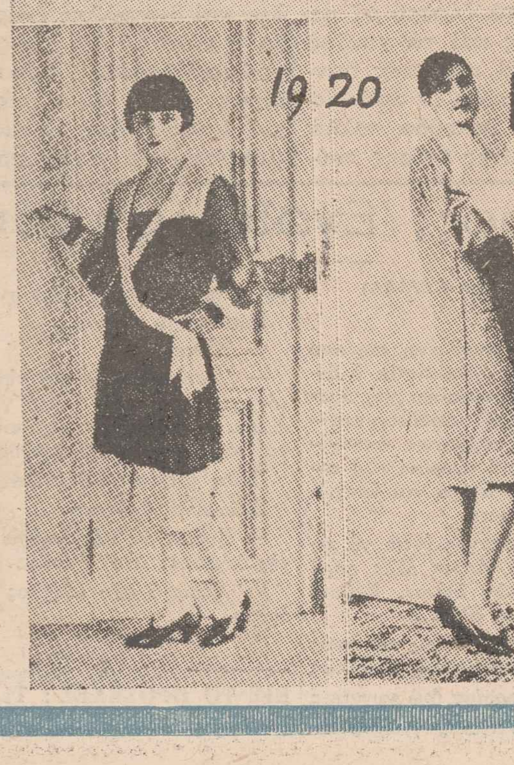

ΜΕ ΑΙΓΛΗΝ ΑΝΤΑΞΙΑΝ ΤΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ ΘΑ ΤΕΛΕΣΘΟΥΝ

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΨΗΛΗΣ ΝΥΜΦΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΑ, κόρη τοῦ βορρᾶ, γόνος μιᾶς ἀπ' τὶς ἀρχαιότερες καὶ πλουσιώτερες ἡγεμονικὲς οἰκογένειες τῆς Εὐρώπης, μονάκριβη μέσα σὲ τέσσερης ἀδελφούς, γίνεται μεθαύριο Ἑλληνὶς πριγκήπισσα, σύζυγος τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, μέλλουσα βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος. Βασιλεῖς τοῦ Ἀννοβέρου καὶ δοῦκες τῆς Βρουνσβίκης καὶ τοῦ Λύνεμπουργκ οἱ πρόγονοί της. Οἱ ἀδελφοί της Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. Ἐρνέστος—Αὔγουστος, Γεώργιος—Γουλιέλμος, Χριστιανὸς καὶ Βὲλφ — Ἐρρῖκος διατηροῦν τὸν τίτλον τοῦ πρίγκηπος τοῦ Ἀννοβέρου, ἡ μητέρα της εἶναι κόρη τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου 2ου. Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἀννοβέρου Γεώργιος — Λουδοβῖκος μετὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλίσσης Ἄννας (1714) ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεώργιος 1ος καὶ ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας ἦσαν καὶ Βασιλεῖς τοῦ Ἀννοβέρου, ἡ ἕνωσις δὲ αὐτὴ διεκόπη μόνον μὲ τὸν θάνατον τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Δ´ (1837) ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἄτεκνος καὶ τὸν διεδέχθη ἡ ἀνεψιά του Βικτωρία, ἡ μεγάλη Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τοὺς νόμους ὅμως τοῦ Ἀννοβέρου, γυναῖκα δὲν ἠδύνατο νὰ κυβερνήση ἐφ' ὅσον μάλιστα ὑπῆρχαν μακρυνότεροι ἄρρενες συγγενεῖς. Ἔτσι διεκόπη ἡ «προσωπικὴ ἕνωσις» Ἀγγλίας καὶ Ἀννοβέρου. Πάππος ἐκ πατρὸς τῆς νέας μας πριγκηπίσσης, εἶναι ὁ Δοὺξ τοῦ Κουμπερλαντ, ἀπόγονος τῆς δυναστείας τοῦ Ἀννοβέρου, ἀνακηρυχθεὶς τὸ 1884 Δοὺξ τῆς Βρουνσβίκης καὶ τοῦ Λύνεμπουργκ καὶ παραιτηθεὶς ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του Α.Β.Υ. τοῦ Δουκὸς Ἐρνέστου—Αὐγούστου, πατρὸς τῆς ὑψηλῆς νύφης.

Ἡ Α.Β.Υ. ἡ δούκισσα Φρειδερίκη Λουΐζα ἐγεννήθη εἰς τὸ Μπλάνκενμπουργκ-ἀμ-Χάρτς, μιὰ χαριτωμένη μικρὴ πόλι τοῦ Δουκάτου τῆς Βρουνσβίκης στὴν κοιλάδα τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Χάλτς, ὅπου ἀνάμεσα σὲ μαγευτικὰ δάση εὑρίσκονται τὰ παλαιὰ ἀνάκτορα τῶν ὑψηλῶν γονέων της. Ἡ ἐπιμελημένη ἀνατροφή της καὶ ἡ ὑψηλή της μόρφωσις συνεπληρώθησαν μὲ τὸ ὑψηλὸν παράδειγμα τῆς φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῆς μερίμνης τῆς μητέρας της, τὴν ὁποίαν ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι συνώδευεν εἰς τὰς ἐπισκέψεις της εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, ὅπου ἡ Α.Β.Υ. ἡ Δούκισσα τῆς Βρουνσβίκης καὶ τοῦ Λύνεμπουργκ Βικτωρία Λουΐζα ἐπεξέτεινε τὴν φιλανθρωπικήν της δρᾶσιν. Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπράκενμπουργκ δὲν ὑπῆρξαν καθόλου ἀπρόσιτα πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα συχνάκις ἐθεάθη παίζουσα εἰς τὸ πάρκο μαζὺ μὲ τὰ ἀδέλφια της καὶ ἄλλα παιδιὰ τῆς πόλεως. Ἐφοίτησε ἄλλωστε εἰς τὸ σχολεῖον ὡς παιδὶ ἁπλῶν θνητῶν. Οἱ ξένοι ἀνταποκριταὶ ἐκθειάζουν τὴν ἁπλότητα, τὴν σεμνότητα, τὴν μετριοφροσύνην, τὴν καλωσύνην καὶ τὴν εὐγένειάν της. Λατρεύει τὸν ἀθλητισμόν, ἐπιδίδεται μὲ ἰδιαιτέραν ἀγάπην εἰς τὰ χειμερινὰ σπὸρ — κάτι ποὺ τὴν πλησιάζει ἀκόμη περισσότερον πρὸς τὸν Διάδοχόν μας — καὶ δὲν διστάζει καθόλου νὰ συνοδεύη τὸν πατέρα της καὶ τοὺς ἀδελφούς της εἰς τὸ κυνῆγι, ἂν καί, ὅπως ἐδήλωσεν εἰς ξένους δημοσιογράφους, δὲν λαμβάνει μέρος, διότι εὑρίσκει ὅτι «τὸ κυνῆγι εἶναι δουλειὰ τῶν ἀνδρῶν». Πόσα δὲν λέγει αὐτὸ διὰ τὸν λεπτὸν καὶ εὐγενικὸν χαρακτῆρα τῆς νέας μας πριγκηπίσσης!...

Καθ' ἃ πληροφορούμεθα, ἡ τελετὴ τῶν γάμων τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου θὰ διεξαχθῆ ὡς ἑξῆς:

Μία τελευταία φωτογραφία τῆς μνηστῆς τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου Φρειδερίκης

Τὴν 8ην πρωϊνὴν τῆς 9ης Ἰανουαρίου πέντε κανονιοβολισμοὶ θὰ ἀναγγείλουν τὴν ἔναρξιν τῆς τελετῆς, τὴν 9.15 δὲ θὰ καταλάβουν τὰς θέσεις των εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν οἱ ἐπίσημοι.

Εἴκοσι καὶ εἷς κανονιοβολισμοὶ θὰ ἀναγγείλουν τὴν ἐκκίνησιν τῆς βασιλικῆς πομπῆς ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα. Ἡ βασιλικὴ πομπὴ θὰ διέλθη διὰ τῶν ὁδῶν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, Λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας, Γεωργίου Α´, πλατείας Συντάγματος, Ἑρμοῦ, Εὐαγγελιστρίας.

Τὸ πρῶτον τμῆμα τῆς πομπῆς θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ 18 ὀχήματα, τῶν ὁποίων θὰ ἐπιβαίνουν οἱ ξένοι πρίγκηπες καὶ οἱ πρίγκηπες τῆς Ἑλλάδος.

ΟΙ ΥΨΗΛΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

Ἐν συνεχείᾳ θὰ ἀκολουθῆ τὸ ὄχημα, τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιβαίνη ὁ Μέγας Αὐλάρχης, ἀμέσως δὲ κατόπιν οὐλαμὸς ἱππικοῦ καὶ τοῦτον θὰ ἀκολουθοῦν ἕτερα δύο ὀχήματα, τῶν ὁποίων θὰ ἐπιβαίνουν ἡ Α.Β.Υ. ἡ πριγκήπισσα Ὄλγα τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Α.Β.Υ. ἡ Δούκισσα τῆς Βρουνσβίκης καὶ τοῦ Λουνεμβούργου. Οὐλαμὸς ἱππικοῦ θὰ κλείη τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς βασιλικῆς πομπῆς, ἀμέσως δὲ κατόπιν θὰ ἀκολουθῆ ἡ τελετικὴ ἅμαξα, θὰ ἐπιβαίνουν ἡ ὑψηλὴ μνηστή, ἡ Α.Β.Υ. ἡ πριγκήπισσα Φρειδερίκη—Λουΐζα συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πατρός της Α.Β.Υ. τοῦ Δουκὸς τῆς Βρουνσβίκης καὶ τοῦ Λουνενβούργου, καὶ ὄπισθεν τῆς ἁμάξης οὐλαμὸς ἱππικοῦ.

Ἡ τέλεσις τῶν γάμων θὰ ἀναγγελθῆ δι' ἑκατὸν καὶ ἑνὸς κανονιοβολισμῶν καὶ διὰ γενικῆς κωδωνοκρουσίας τῶν ναῶν τῆς πρωτευούσης. Εἰς δὲ τὸν Πειραιᾶ δι' 21 κανονιοβολισμῶν τῶν ἐκεῖ ναυλοχούντων πολεμικῶν πλοίων.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΗ τῆς μόδας τείνει νὰ ἐκλεπτύνῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὴν σιλουέττα, νὰ τὴν κάνῃ πιὸ ἀνάλαφρη, νὰ ἀφήσῃ στὸ σῶμα ὅλη του τὴν φυσικὴ χάρι καὶ συγχρόνως νὰ ἀναδείξῃ ὅλα του τὰ χαρίσματα.

Τὰ ταγιὲρ ἔχουν νεανικὸ ὕφος μὲ τὶς κοντὲς καὶ πολὺ ἁπλὲς ζακέττες, τὶς κλειστὲς ὡς πάνω καὶ τὶς κεντημένες μὲ ἕνα γαλόνι ἢ μὲ γκάνς. Εἶναι δὲ στολισμένα μὲ ὡραῖες ντεκοὺπ ποὺ προδίδουν ἕνα λεπτὸ κασὲ ποὺ εἶναι τῆς τελευταίας μόδας.

Πολλὰ ταγιὲρ φανταιζὶ εἶναι σὲ ἁπλῆ γραμμή, ἀλλὰ μὲ μεγάλες ποικιλίες στὶς ἀντιθέσεις τῶν χρωμάτων τῶν ὑφασμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι κατασκευασμένα.

Πάντοτε εἶναι πολὺ πρακτικὰ καὶ ἐπιτρέπουν κομψοὺς συνδυασμοὺς τὰ ἀνσὰμπλ φορέματα καὶ πανωφόρια. Ἄλλοτε γίνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ ἄλλοτε σὲ ἁρμονικὲς ἀντιθέσεις ὑφασμάτων καὶ χρωμάτων. Τὰ ἀνσὰμπλ αὐτὰ εἶναι πραγματικὰ ἡ βάσις τοῦ βεστιαρίου κάθε κομψῆς γυναίκας. Ὑπάρχουν ἀκόμη τὸ φόρεμα - ταγιὲρ, τὸ φόρεμα - μαντώ, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ καταλληλότερα γιὰ τὴν ἄνοιξι καὶ φθινόπωρο. Εἶναι πολὺ φρέσκα ὅταν γαρνίρονται μὲ πλαστρὸν, γιακάδες, ρεβὲρ καὶ τσέπες ἀπὸ ἄσπρο πικέ.

Ἡ γραμμὴ τῶν ἀπογευματινῶν φορεμάτων εἶναι ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα κομψότητος. Οἱ μεγάλοι δημιουργοὶ ξέρουν χωρὶς νὰ χαλοῦν τὴν γραμμὴ νὰ μεταχειρίζωνται ὅλα τὰ μέσα τῆς τέχνης των. Ἡ σιλουέττα περιορισθεῖσα στὸ μεγαλείτερο δυνατὸ βαθμὸ ὑπογραμμίζεται καὶ φορμάρεται μὲ σοῦρες καὶ πτυχὲς σφίγγοντας τὸν κορμὸ καὶ τὴν μέση. Ἡ μέση σπάνια ξεχωρίζει μὲ μιὰ ζώνη καὶ ἡ θέσις της τοποθετεῖται ψηλότερα παρὰ ἄλλοτε. Ἀνεβαίνει ἀνεπαίσθητα ἕως τὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον στολίζουν σοῦρες ποὺ φθάνουν ὥς τοὺς ὤμους.

Τὸ ντεκολτὲ εἶναι συνήθως κλειστὸ, ἴσιο ἢ ἐλαφρὰ πτυχωμένο. Τὰ μανίκια μακρυὰ καὶ ἐφαρμοστά. Οἱ ὦμοι τετράγωνοι καὶ ἁπλοὶ, χωρὶς ὑπερβολὲς καὶ ἐπιτήδευσι. Ὅσο γιὰ τὶς φοῦστες, τὶς βλέπομε ἐλαφρὰ κλὸς ἢ πολὺ ἴσιες μὲ ἕνα ντραπὲ ἐμπρὸς ἢ πίσω, τοποθετοῦν ὅλο τὸ φάρδος των πάντα σὲ ἕνα μέρος. Τὰ φορέματα αὐτὰ συνοδεύονται μὲ μπολερὸ διάφορα, τόσο νεανικὰ καὶ τόσο χαριτωμένα, μὲ κάθε εἶδος κομψὲς ζακέττες, μὲ κάπες κοντὲς καὶ μακρυὲς, τέλος μὲ μαντὼ γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μιλήσωμε. Καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμη ἡ γραμμὴ δὲν εἶναι πολυσύνθετη, εἴτε εἶναι μαντὼ βάγκ ἢ ἴσια ἢ μὲ ζώνη, ὁ σκοπός των εἶναι νὰ μακραίνουν τὴν σιλουέττα καὶ νὰ δείχνουν λεπτότερη τὴν γυναῖκα. Ἔχουν κι' αὐτὰ πολὺ νεανικὸ ὕφος μὲ τοὺς στρογγυλοὺς γιακάδες ἢ τοὺς γιακάδες μὲ πέττα. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα εἶναι πλούσια γαρνιρισμένα μὲ γοῦνες. Ἡ γοῦνα κρατεῖ μιὰ σπουδαῖα θέσι στὴν ἐφετεινὴ μόδα : μακρυὰ πολύτιμα πανωφόρια, τρουὰ - κὰρ, ζακέττες, μπολερὸ, γιακάδες καὶ ἐσάρπες, μανσὸν ὅλο γοῦνα ἢ ἀπὸ γοῦνα μὲ λαινάζ. Χρησιμοποιοῦνται ὅλες οἱ γοῦνες ἰδιαιτέρως τὸ ἀστρακὰν καὶ οἱ ρενὰρ ἀρζαντέ.

Τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶναι ἴσια καὶ ἐφαρμοστὰ, ἀλλὰ μὲ ὡραῖα σουπλὲς, τὴν ὁποίαν δίδουν σοῦρες ποὺ περισφίγγουν τοὺς γοφοὺς, τὴν μέση καὶ τὸν κορμό. Πολλὰ φορέματα εἶναι μὲ πτυχὲς πάντοτε πολὺ ἐφαρμοστὰ καὶ πολλὰ ἔχουν μεγάλα ντεκολτὲ στὴν πλάτη. Μερικὰ φορέματα στὺλ ταιριάζουν ἰδιαιτέρως σὲ δεσποινίδες.

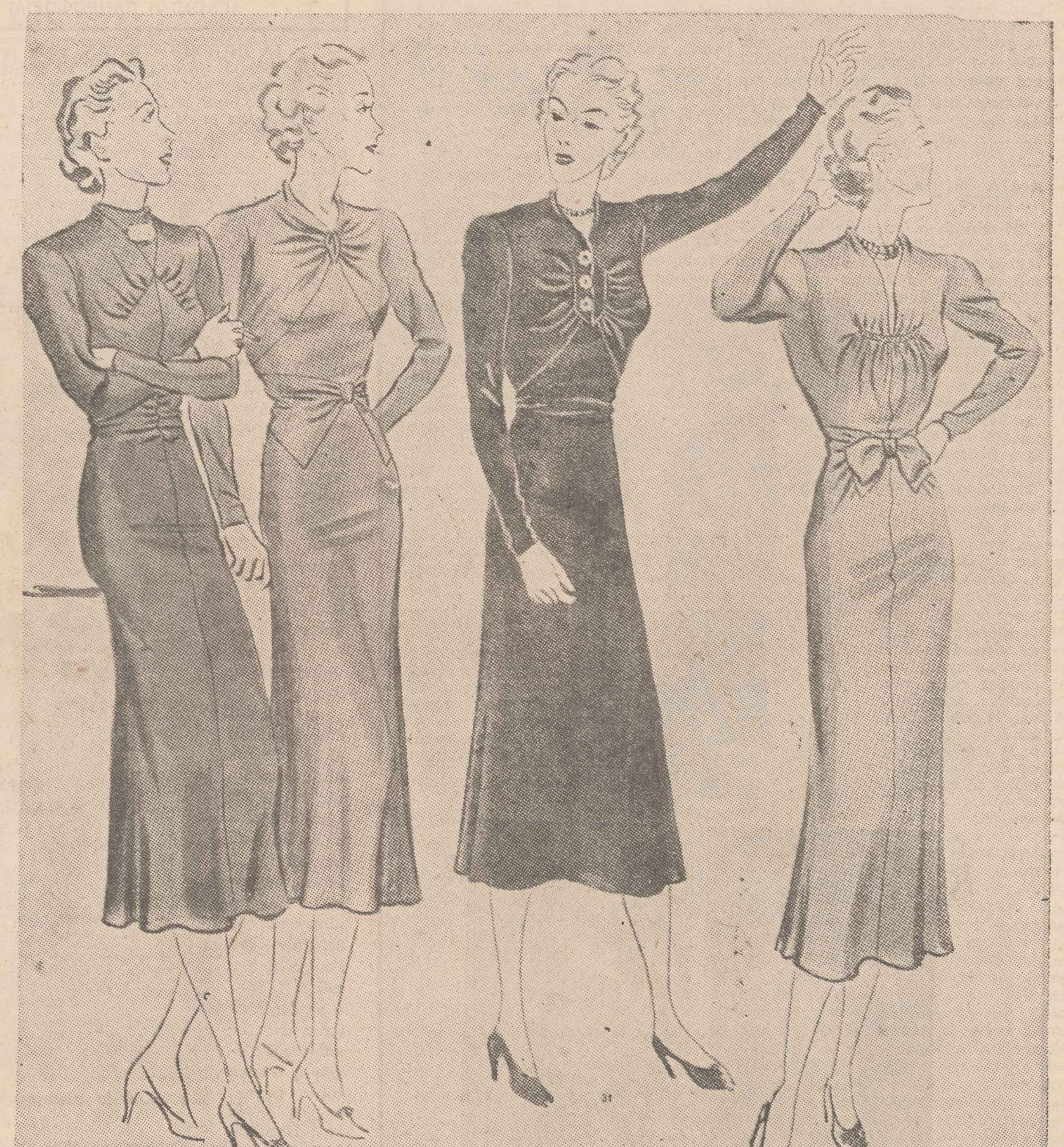

• χαριτωμένα ἁπλᾶ ἀπογευματινὰ φορέματα (Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά:)

1) Φόρεμα ἀπὸ κρὲπ μὲ κλειστὸ γιακᾶ καὶ σοῦρες πάνω στὸ στῆθος.

2) Οἱ χαριτωμένες ντραπερὶ τοῦ φορέματος αὐτοῦ συγκρατοῦνται στὴ μέση καὶ στὸ ντεκολτὲ μὲ ἕνα δέσιμο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

3) Μαῦρο βελούδινο φόρεμα, γαρνιρισμένο μὲ τρία κουμπιὰ ἀπὸ στράς.

4) Ἁπλὸ φόρεμα ἀπὸ σατέν.

Οἱ πιὸ εὐνοούμενες γαρνιτοῦρες εἶναι τὰ λουλούδια ποὺ ἡ φαντασία τῶν ραπτῶν τὰ τοποθετεῖ σχεδὸν παντοῦ. Τὴν ἡμέρα τὰ τοποθετεῖ στὰ ρεβὲρ τῶν ταγιὲρ, στὰ πανωφόρια, στὸ κλείσιμο ἑνὸς φορέματος ἢ μιᾶς μπλούζας πάνω στὰ μανσόν. Τὸ βράδυ τὰ βλέπομε στὴ ζώνη, στὴ μέση, στὴν πλάτη, στοὺς ὤμους, σὲ γκιρλάντες διευθετημένα ὡς ζῶνες, ὡς κολλιὲ, πάνω στὰ γάντια, στὰ μαλλιὰ καὶ ὅπου ἀκόμη φαντασθεῖτε. Δὲν εἶναι πράγματι τὸ κατ' ἐξοχὴν γυναικεῖο στόλισμα, γεμᾶτο χάρι, φυσικότητα καὶ ἁπλότητα;

Ἂς σημειώσωμε ἐπίσης ὅτι καὶ τὰ κοσμήματα κάνουν μὲ τὴν λάμψι των νὰ φαντάζουν περισσότερο ὅλα τὰ φορέματα. Μερικοὶ μεγάλοι οἶκοι ἐξ ἄλλου εἶχαν τὴν μεγαλοφυῆ ἰδέα νὰ γαρνίρουν φορέματα καὶ μαντὼ μὲ πτερὰ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δίνει ἕνα καινούργιο καὶ ἀπροσδόκητο ἐφὲ, ὅλως διόλου πρωτότυπο καὶ χαριτωμένο. Τὰ ὑφάσματα τὰ ὁποῖα συνηθίζονται καὶ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ὁποίων οἱ βιομήχανοι κατέβαλαν ὅλες τὶς προσπάθειές των εἶναι : γιὰ τὴν ἡμέρα ὅλα τὰ μονόχρωμα καὶ μελανζὲ λαινὰζ, τὰ ἐκοσσαὶ, τὰ ζέρσεϋ σὲ μεγάλη ἀφθονία, καθὼς καὶ τὰ χονδρὰ τρικὸ, κρέπ, σατὲν καὶ μάλλινες δαντέλλες. Γιὰ τὸ βράδυ πάλι ἐν ἀφθονίᾳ τὰ μεταξωτὰ ζέρσεϋ, βελοῦδα πολλὰ σατέν, φαΐγ, μουσσελίνες ἐπίσης τούλια καὶ δαντέλλες ἐνκρυστὲ μὲ βελοῦδο ἢ ταφτά. Τὰ μαλακὰ λαινὰζ σὲ χρώματα παστὲλ, χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης πολύ. Τέλος τὰ λαμὲ ἀπὸ τὰ πιὸ διαφανῆ ἕως τὰ πιὸ βαρειά, ἔχουν μιὰ ἐπιτυχία χωρὶς προηγούμενο.

Τί εἶνε ὁ ἔρως; Ἐγωϊσμὸς ἢ αὐτοθυσία;

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 9ην ΣΕΛΙΔΑ)

— Καὶ στὸν ἄνδρα;

— Ὤ!... μὲ τὸν ἄνδρα συμβαίνει περίπου τὸ ἀντίθετο. Δὲν λέω πὼς ἀποκλείεται ὁ ἄνδρας νὰ θυσιαστῇ γιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ—ἔχομε ἄλλως τε ἀρκετὰ παραδείγματα—ἀλλὰ τὸ φαινόμενο αὐτὸ συμβαίνει σπανιώτατα. Γενικὰ πιστεύω πὼς ἡ γυναῖκα εἶνε περισσότερο πρόθυμη ἀπ' τὸν ἄνδρα γιὰ ὑποχωρήσεις, θυσίες. Δὲν βρίσκετε;

— Ὅσο γιὰ μένα, μοῦ ἀπαγορεύεται νὰ πῶ τὴ γνώμη μου. Δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παίρνω τὶς γνῶμες τῶν ἄλλων. Βέβαια ἔχω κι' ἐγὼ τὴ γνώμη μου, ἀλλά...

— Δὲν ἐπιμένω. Δὲν θἄταν ἄλλως τε, ὅπως φαντάζομαι, καὶ πολὺ διαφορετικὴ σχετικῶς πρὸς τὴ δική μου. Δὲν μποροῦνε δυὸ γυναῖκες νἄχουν γιὰ τὸν ἔρωτα ἀντίθετες γνῶμες, ἀφοῦ εἶνε πάντοτε τὸ θῦμα στὴν ἱστορία αὐτή...

Κουνάω τὸ κεφάλι...

— Ὥστε;

— Ὥστε... θυσία γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ μόνον γι' αὐτήν. Ὁ ἔρως γιὰ μᾶς εἶνε μόνο πίκρα. Οἱ μερικὲς χαρὲς ποὺ μᾶς χαρίζει εἶνε γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ πιὸ πρόθυμες γιὰ τὴ θυσία...

Ἕνας δυνατὸς κι' ἐπίμονος κωδωνισμός.

Σηκώνεται ἀπότομα.

— Πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω. Εἶνε πιὰ ἡ ὥρα τῆς λήψεως. Ὠρ' βουάρ...

Κι' ἐλαφρὰ σὰν ἄγγελος χάνεται στὸ διάδρομο...

ΖΑΝΝ ΡΟΜΠΕΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τί λένε οἱ ἄλλοι ἀστέρες τοῦ σινεμά.

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ CHIC ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΩΝ

Μάθετε νὰ ἔχετε προσωπικότητα στὴν τουαλέττα σας

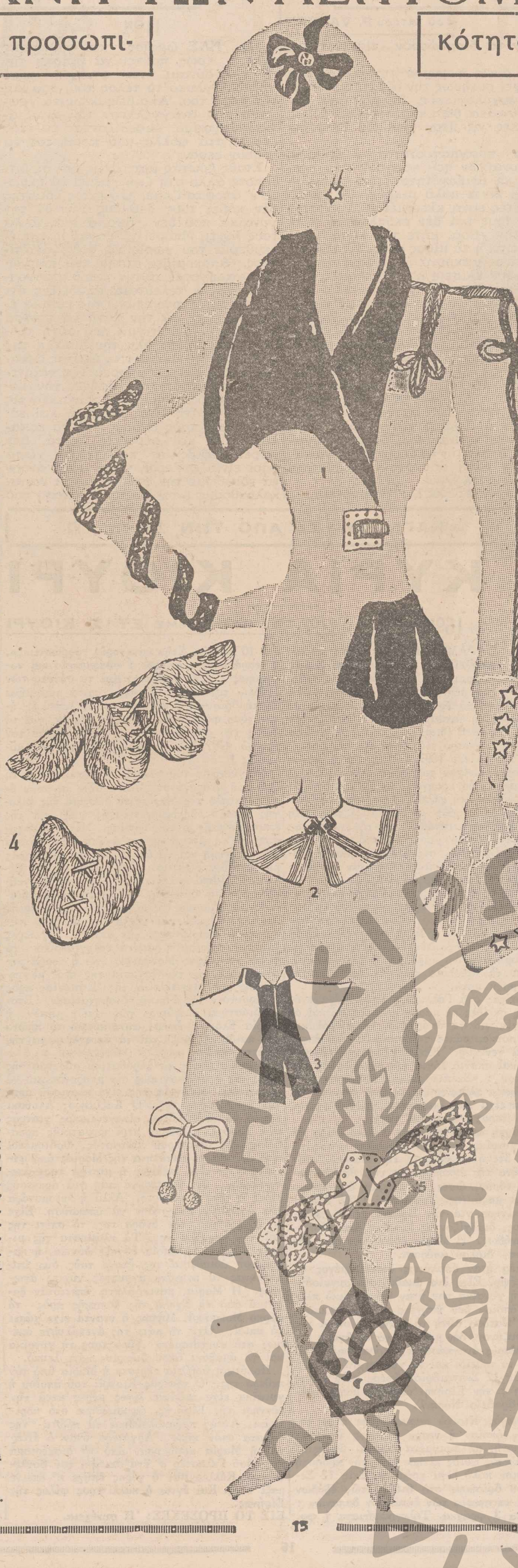

Ο ΠΩΣ ὅλος ὁ κόσμος, θὰ ἔχετε καὶ σεῖς ἕνα μαντὼ ρεδινκότα ἀπὸ σκοῦρο λαινὰζ σὲ κλασσικὴ γραμμή : ἐπίσης, θὰ ἔχετε ἕνα ἁπλὸ καὶ κομψὸ φορεματάκι ἀπὸ κρέπ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιθυμῆτε νὰ φορέσετε καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα αὐτόν. Ἐν τούτοις, θὰ ἠθέλατε νὰ κάμετε κάποια ἀλλαγὴ στὴν τουαλέττα σας, γιὰ νὰ παρουσιασθῆτε πιὸ πρωτότυπη καὶ πιὸ νέα.

Προσέξετε τὰ ἀξεσουὰρ, δηλαδὴ τὶς λεπτομέρειες, τὶς ὁποῖες ἐφευρίσκουν κάθε χρόνο οἱ μεγάλοι δημιουργοὶ τῆς ραπτικῆς ποὺ ξέρουν πόσο μεγάλη σημασία ἔχουν γιὰ τὴν τουαλέττα αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα. Οἱ ζῶνες, οἱ τσέπες, οἱ γιακάδες καὶ τὰ κουμπώματα παίζουν κεφαλαιώδη ρόλο στὴ μόδα : αὐτὰ ὅλα πληροφοροῦν ἐκείνους ποὺ καταλαβαίνουν ἀπὸ τέχνη, μὲ μιὰ ματιὰ, γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ μοντέλλου, ἂν εἶναι μοντέρνο καὶ γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἐποχὴ ποὺ ἐδημιουργήθηκε. Δὲν σᾶς συμβαίνει σιχνὰ, νὰ βλέπετε στὸ δρόμο ἢ σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι, ἕνα μανίκι «τῆς περσυνῆς ἐποχῆς», ἕνα κούμπωμα ζακέττας «παλαιὸ», μιὰ ἀγκράφα ζώνης «πολὺ συνηθισμένη» ; Ὅλα αὐτὰ δείχνουν πόσον πρέπει νὰ μελετῶνται μὲ προσοχὴ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῆς κομψῆς ἐμφανίσεως, ἀπὸ τὴν κάθε μία γυναῖκα, ἐὰν θέλει νὰ φέρῃ δικαίως τὸν τίτλο τῆς κυρίας, ποὺ ξέρει νὰ ντύνεται.

Τὸ καλὸ ντύσιμο πραγματικὰ εἶναι μιὰ λεπτὴ ἐπιστήμη, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἔξοδο δὲν παίζει τὸν κυριώτερο ρόλο.

ΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὸ πιὸ ἀξιοσημείωτο ζήτημα, ἐφέτος, εἶναι τὸ γαρνίρισμα τῶν ἀνοιγμάτων στὰ φορέματα κατὰ τὸν λαιμό. Τὰ γαρνιρίσματα αὐτὰ χαρακτηρίζουν τὰ φορέματα καὶ τὰ πανωφόρια : εὐτυχῶς μία μεγάλη ποικιλία ἐμπνεύσεως τὸν χειμῶνα αὐτὸν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐφαρμόζωμε ἄπειρους τρόπους ἐκλογῆς στὸ σημεῖο αὐτό.

Οἱ ὑψηλοὶ γιακάδες, σὰν τῶν ἀξιωματικῶν, φοριοῦνται λιγώτερο ἐφέτος ἀπὸ πέρυσι : ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν ἐπανήλθαμε ἀκόμα στὸ ντεκολτὲ τῶν ἀπογευματινῶν φορεμάτων. Ἂν ἐρωτᾶτε ὡστόσο ποιὸ εἶναι τὸ ἰδιαίτερο μας γοῦστο, θὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι προτιμοῦμε τοὺς ὑψηλοὺς γιακάδες καὶ τὰ κλειστὰ ντεκολτέ.

Ἀλλὰ, ἐπειδὴ τὰ κλειστὰ ντεκολτὲ, πρὸ πάντων ὅταν τὸ φόρεμα εἶναι σοβαρὸ, δὲν πηγαίνουν σὲ ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ δὲν κολακεύουν καθόλου τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, χρήσιμο εἶναι νὰ φαιδρύνωμε τὸ κορσὰζ μὲ ἕνα μικρὸ μεταξωτὸ γιακᾶ ἢ ἀπὸ λαινζερί. (Ἴδε ἀριθμοὺς 2 καὶ 3 εἰς τὴν εἰκόνα). Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς γιακάδες ἀπὸ πικὲ, εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμη νὰ μιλήσωμε γι' αὐτοὺς, μολονότι ἄρχισαν ἤδη νὰ φαίνωνται καὶ πικεδένιοι γιακάδες : οἱ κολλαριστοὶ λαινζερὶ γιακάδες, ὅπως οἱ ἀνδρικοὶ, ἀρέσουν ἐπίσης πολὺ, γιατὶ φρεσκάρουν τὰ φορέματα ἀπὸ μαῦρο καὶ μπλὲ λαινάζ.

Οἱ κορδέλλες τῆς παληᾶς μόδας, μουὰρ, γκρὸ-γκραὶν καὶ οἱ βελούδινες, ἐκέρδισαν πάλι τὴν εὔνοια τῆς μόδας. Μερικοὶ ράπται κάνουν πολὺ χαρακτηριστικὴ χρῆσι ὅλων αὐτῶν τῶν ὑλικῶν καὶ ἰδιαιτέρως στὰ τελειώματα τοῦ κλεισίματος, στὸ λαιμὸ τῶν φορεμάτων καὶ αὐτὸ, γιὰ νὰ τὰ δείχνουν ὑψηλότερα, χωρὶς νὰ τὰ φορτώνουν ἢ γιὰ νὰ τοὺς δώσουν ἕνα ζωηρὸ τόνο, μὲ μιὰ χρωματιστὴ γραβάτα. Ἐπίσης, ξαναγυρίζουν στὴ μόδα οἱ κορδέλλες μπροσὲ, λαμὲ, οἱ κορδέλλες μὲ πολύχρωμα λουλουδάκια, καθὼς καὶ μερικὲς κορδέλλες τὶς ὁποῖες, πρὶν ἀπὸ πενῆντα καὶ περισσότερα χρόνια, ἔπαυσε νὰ χρησιμοποιῇ ἡ ραπτική.

ΓΟΥΝΙΝΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΑ

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, χάριν τῶν πρακτικῶν γυναικῶν, ἕνας εὐφυέστατος νεωτερισμὸς, ποὺ ἐπεκράτησε τελευταῖα. Ἐννοοῦμε τὴν δημιουργία τοῦ στολισμοῦ τῶν ταγιὲρ καὶ τῶν μαντώ, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν ρὸμπ - μαντώ, μὲ γουναρικὰ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι φιξαρισμένα καὶ μπορεῖ νὰ τὰ μεταφέρῃ κανεὶς, ἀπὸ την μιὰ τουαλέττα στὴν ἄλλη.

Ὁ στολισμὸς μὲ γουναρικὰ γίνεται ἄλλοτε μὲ ἕνα μεγάλο γιακᾶ σταυρωτὸ, ὁ ὁποῖος συμπληρώνεται μὲ μπάσκες στὴ μέση καὶ ἄλλοτε, τέλος, μὲ ἕνα γιακὰ γυριστὸ, σὲ σχῆμα πελερίνας μὲ πλαστρὸν ἀπὸ τὴν ἴδια γοῦνα (ἀριθ. 4). Ἀναλόγως τοῦ τρόπου ποὺ τοποθετεῖται ἢ ἀφαιρεῖται ἡ γαρνιτοῦρα αὐτὴ, ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀλλαγὴ ὁλόκληρης τῆς τουαλέττας. Τὸ πανωφόρι τῆς ἐποχῆς μεταβάλλεται, σὲ ἕνα πολὺ βολικὸ χειμωνιάτικο πανωφόρι καὶ τὸ πρωϊνὸ ταγιὲρ, σὲ τουαλέττα ἀπογευματινή.

Τὰ στολίσματα αὐτὰ γίνονται συνήθως ἀπὸ γοῦνα ἀστρακὰν, ἡ ὁποία φοριέται εὐκολώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη γοῦνα καὶ ἡ κατεργασία της γίνεται καλλίτερη.

Ἕνα στόλισμα ἀπὸ γουναρικὰ μὲ πλαστρὸν καὶ μπάσκα, ἐπάνω σὲ ἕνα φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ σκοῦρο, δίδει ἀληθινὰ τὴν ἐντύπωσι τῶν χειμωνιάτικων ντὲ - πιές.

Ἡ χρησιμοποίησι τῶν γουναρικῶν, ὅπως λέμε παραπάνω, ἐνῷ στοιχίζει πολὺ λιγώτερο, ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἐστοίχιζε ἕνα γούνινο πανωφόρι ἢ μιὰ γούνινη ζακέττα, σᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐμφανίζεσθε ἐπίσης πλούσια καὶ κομψὰ ντυμένη.

ΖΩΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΚΡΑΦΕΣ

Πρέπει νὰ ἀναφέρωμε ἰδιαιτέρως, μεταξὺ τῶν ἄλλων λεπτομερειῶν τῆς τελευταίας μόδας, τὶς ζῶνες ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ γοῦνα, οἱ ὁποῖες τοποθετοῦνται στὰ φορέματα ἀπὸ λαινὰζ ἢ ἀπὸ Ἀγγλικὰ βελοῦδα (ἀριθ. 5). Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς γίνονται πολὺ πλατειὲς, γιὰ νὰ παρέχουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ κορσελὲ καὶ στολίζονται μὲ μιὰ ἀγκράφα ἀπὸ μέταλλο χρυσὸ, ἀτσάλι ἢ ἀσῆμι, μὲ μὲ σμάλτο καὶ ψεύτικα πετράδια. Οἱ ἀγκράφες αὐτὲς μᾶς θυμίζουν τὶς πολὺ ἐργασμένες ζῶνες τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Περσίας. Περιττὸν νὰ προσθέσωμε, ὅτι μιὰ πλατειὰ ζώνη ἀπὸ γοῦνα ἢ ἀπὸ δέρμα ζωηρόχρωμο, δὲν λεπταίνει τὴν μέση. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ δὲν ἀποδίδεται καὶ μεγάλη σημασία, γιατὶ ὅταν ἡ ζώνη εἶναι στὴ μόδα θεωρεῖται σίκ. Ἡ γούνινη ζώνη φοριέται προπάντων μὲ πανωφόρια καὶ φορέματα ἀπὸ ὕφασμα μονόχρωμο καὶ ἡ ζώνη ἀπὸ δέρμα μὲ πανωφόρια ἀπὸ γοῦνα ἢ λαινὰζ σκοῦρο. Μερικοὶ τεχνῖται γουναρικῶν, γιὰ νὰ ἐλαττώσουν τὴν ἐντύπωσι ποὺ κάνει μιὰ ζώνη τὴν τοποθετοῦν, ὄχι ἀπὸ πάνω, ἀλλὰ ἀνάμεσα στὸ γούνινο πανωφόρι. Μ' αὐτὸ τὸ μέσον ἐπιτυγχάνουν ἐπίσης, νὰ μακραίνουν τὸ πανωφόρι, ὅταν αὐτὸ εἶναι λίγο κοντό.

— Λόγια Μεγάλων Ἀνδρῶν.

Τὸ νὰ θρηνῇς ἕνα κακὸ ποὺ πέρασε καὶ πάει, εἶνε ὁ τρόπος νὰ ζητῇς νέο κακὸ νὰ φέρῃς.

[Σαίξπηρ]

* * *

Ἄκουγε ὅλους καὶ παῖρνε τὶς γνῶμες τους. Λέγε τὶς σκέψεις σου σὲ λίγους μόνον καὶ πρὸ παντὸς νὰ βασίζεσαι στὴ δική σου κρίσι.

[Μίλτων]

* * *

Ἡ ὑπομονὴ εἶνε ὡραῖο λουλοῦδι, μὰ δὲν βρίσκεται σ' ὅλους τοὺς κήπους.

[Β. Οὐγκώ]

* * *

Κανένα πρᾶγμα δὲν ξηραίνεται γρηγορώτερα ἀπὸ ἕνα δάκρυ.

(Βολταῖρος]

* * *

Πεῖρα εἶνε τὸ παρελθὸν ποὺ μιλάει στὸ παρόν.

[Α. Δουμᾶς]

— Ὁ Μοντεγκάτσα καὶ ἡ φεμινίστρια.

Κάποτε ὁ διάσημος Ἰταλὸς σοφὸς Μοντεγκάτσα ταξείδευε μὲ τὸν σιδηρόδρομο γιὰ τὴ Ρώμη. Σ' ἕναν ἐνδιάμεσο σταθμό, κι' ἐνῷ τὸ βαγόνι ἦταν γεμᾶτο πιά, μπῆκε μιὰ κυρία, στὴν ὁποία τὸν εἶχαν συστήσει κάποτε καὶ ἡ ὁποία ἔμενε ὀρθή.

Ἐλπίζοντας ὅμως νὰ τῆς παραχωρήσῃ κανένας τὴ θέσι του, ἔρριχνε σ' ὅλους πύρινες κι' ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικὲς ματιές, ἰδιαίτερα δὲ στὸν ἀόριστα γνωστό της Μοντεγκάτσα.

Χάνοντας πιὰ ἐκεῖνος τὴν ὑπομονή του, τῆς εἶπε:

— Δὲν εἶσθε ἡ κυρία Τάδε, μέλος τοῦ Συνδέσμου ὑπὲρ τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων;

— Μάλιστα, εἶπε κολακευμένη ἡ κυρία ἀπὸ τὴν ἀναγνώρισι αὐτή.

— Καὶ πιστεύετε εἰλικρινῶς στὰς πεποιθήσεις σας;

— Βεβαιότατα!

— Ἔ, μείνατε ὀρθὴ λοιπόν!... ξεφώνησε ἀκράτητος πλέον ὁ Ἰταλὸς φιλόσοφος.

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Τὸ αἴνιγμα τῆς γυναίκας

13ον

Τοῦ ἰατροῦ **P. VACHET**

ΓΙΑ νὰ συνεχίσωμε τὴν ἀνάπτυξι τῆς ψυχολογίας τῆς γεροντοκόρης, πρέπει ν' ἀναφέρωμε τὴν «ἐξαδέλφη Μπὲτ» τοῦ Μπαλζὰκ, τὴν ὁποία ὁ Ντρουῒν βάζει μέσα στὴν κατηγορία τῶν καταδικασμένων γυναικῶν.

«Ἡ Μπὲτ εἶναι σαράντα χρονῶν, γράφει ὁ Ντρουῒν. Μπαίνει στὴν κρίσιμη ἡλικία γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες, τραγικὴ γιὰ τὶς γυναῖκες σὰν αὐτὴν ποὺ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ἀγαπᾶ. Ἀγαπᾶ ἕναν νέο εἴκοσι ἐννέα ἐτῶν, ἕναν ἄθλιο Πολωνὸ πρόσφυγα, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν τιμὴ καὶ τὴν ζωή. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ ποὺ θεωρεῖ κάπως σὰν ἰδιοκτησία της τῆς τὸν παίρνει ἡ βαρώνη Οὐλό. Καὶ ἡ τραγωδία ἀρχίζει.

Ὁ σεξουαλισμὸς τῆς Μπὲτ ποὺ ἐπὶ τριάντα χρόνια δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ, βρίσκει τώρα τὸν προορισμό του. Τὸ μεγάλο ρωμάντσο τοῦ Μπαλζὰκ δὲν εἶναι ἀπ' ἐδῶ καὶ μπρὸς παρὰ ἡ λογικὴ συνέπεια τοῦ ἀτίθασου πάθους τῆς ἐκδικήσεως τῆς Μπέτ.

Καὶ βλέπομε τὴν αὐστηρὴ αὐτὴ γεροντοκόρη νὰ μὴν διστάζῃ νὰ πιάσῃ σχέσεις μὲ μιὰ ὑπόπτου ἠθικῆς γυναῖκα, τὴν κυρία Μαρνὲφ, ἡ ὁποία θὰ χαρακτηρίζῃ πάντοτε τὸν τύπο τῆς μικροαστῆς ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς κοινὲς γυναῖκες καὶ στὶς μονταίν.

Ἔτσι ἡ δυστυχισμένη Μπὲτ γίνεται ἡ ὕποπτη φίλη τῆς πεπειραμένης καὶ διεφθαρμένης Μαρνέφ. Τὸ παρφουμαρισμένο δωμάτιο τῆς ἁμαρτωλῆς αὐτῆς, μεθᾶ τὴν ἀφελῆ χωριατοπούλα περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ καλλίτερο κρασί. Βέβαια γιὰ τὴν Μπὲτ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἕνα ὄργανο ἐκδικήσεως, ἀλλὰ καὶ κάτι ἀκόμη. Μέσω αὐτῆς τῆς γυναίκας ποὺ ζῆ μέσα στὰ χάδια, ἡ Μπὲτ ἀναπνέει μαζεμένες ὅλες τὶς χαρὲς ποὺ ἡ ζωὴ τῆς ἀρνήθηκε. Ὅταν ἡ Μαρνὲφ γυρνᾶ ἀπὸ τὰ ὄργιά της, ἡ Μπὲτ ρουφᾶ ἀπὸ τὸ δέρμα της τὸ ἄρωμα τῶν βίτσιων ποὺ δὲν γνώρισε καὶ μέσῳ αὐτῆς ἐκδικεῖται τοὺς ἄνδρες.

Ἡ Μπὲτ σὰν ἀράχνη πλέκει τὶς πιὸ περίεργες συκοφαντικὲς ἰντρίγκες. Καὶ ὅμως ἡ Μπὲτ, λέει ὁ Ντρουῒν, δὲν εἶναι καθόλου ὁ τύπος τῆς φυσικὰ κακῆς γυναίκας. Βέβαια ἡ Μπὲτ εἶναι ζηλότυπη, στριμένη καὶ ἐκδικητική. Καὶ ὅμως στὴν ἀρχὴ τοῦ ρωμάντσου, ὁ Μπαλζὰκ μᾶς λέει πὼς νέα ὑπῆρξε καλὴ, ὥμορφη, εὐχάριστη. Ἀλλὰ μένοντας ἔτσι μόνη μὲ ἀχρησιμοποίητο τὸν θησαυρὸ τῶν νειάτων, γύρισε τὶς δυνάμεις της ἐναντίον της, μ' ἕναν τρόπο ποὺ θὰ τὸν ἐξηγήσωμε ἀργότερα. Ὁ Πολωνὸς ἐπωφελεῖται. Ἐπὶ τρία χρόνια ἡ Μπὲτ τοῦ δίνει ἁπλόχερα τοὺς θησαυροὺς τῆς τρυφερότητος ποὺ δὲν ξόδεψε ἕως τότε οὔτε σὰν ἐρωμένη, οὔτε σὰν μητέρα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὁ εὐγενὴς σκοπὸς ποὺ ἔβαλε στὴν ζωή της χάνεται καὶ ἡ Μπὲτ πιὰ δὲν ἀντέχει στὴν δοκιμασία. Ὅ,τι κακὸ ἔχει μέσα της ξυπνᾶ καὶ ξυπνᾶ ἔντονα, γιατὶ εἶναι μιὰ παθητικὴ χωριατοπούλα. Καὶ μὲ τὴν ἀχρησιμοποίητη φωτιά της τώρα ἡ Μπὲτ ρίχνεται στὴν ἐκδίκησι».

Συχνὰ τὸ πνεῦμα τῶν γεροντοκορῶν πιὸ ἀδύνατο, πέφτει σὲ παραλήρημα. Καὶ ζητοῦν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν διψασμένη ψυχή τους κι' αὐτὲς δὲν ξέρουν ποῦ. Γνώρισα μιὰ τέτοια δυστυχισμένη γυναῖκα ποὺ ἔγραφε στὸν γιατρό της παράδοξα γράμματα, γεμᾶτα τρυφερότητα καὶ ζεστὲς ἐκδηλώσεις, λέγοντάς του πὼς τὴν ἐπεσκέπτετο κάθε βράδυ ὅταν βρισκότανε σὰν ἀποχαυνωμένη καὶ ἀναίσθητη. Ἡ ἔννοια τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ ὀνείρου τῆς ξέφευγε ἐντελῶς καὶ τοὔγραφε: «Ἔρχεσαι νὰ μὲ βρῆς τὴν νύχτα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω. Μὲ παρακαλεῖς καὶ δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ γι'ὰ νὰ σοῦ δοθῶ. Τότε θυμώνεις καὶ τὰ βάζεις μαζύ μου. Κατάλαβε λοιπὸν πὼς εἶναι ἀπὸ δικό σου σφάλμα. Γιατὶ δὲν μὲ ξυπνᾶς, μὲ τὴν ἀκατανίκητη δύναμί σου;».

* * *

Ἡ ψυχρότητα εἶναι ἀρκετὰ συχνὴ στὶς γυναῖκες. Πάμπολλες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ δὲν αἰσθάνονται ἀκόμη καὶ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦν. Ἕνας συγγραφεὺς δὲν διστάζει νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἕνα 70 μὲ 80 % τῶν παντρεμμένων γυναικῶν δὲν αἰσθάνονται τὴν ἐρωτικὴ χαρά.

Μήπως τάχα οἱ γυναῖκες εἶναι ἐκ φύσεως πιὸ ψυχρές; Πολλοὶ ἄνδρες βρίσκουν πολὺ πιὸ εὔκολη αὐτὴ τὴν αἰτία καὶ τὴν παραδέχονται χωρὶς νὰ ζητοῦν νὰ διορθώσουν τὶς γυναῖκες τους.

Καὶ ὅμως ἡ ψυχρότητα τῶν γυναικῶν ἔχει συνήθως τὴν αἰτία της σὲ λόγους ψυχολογικοὺς, δηλαδὴ μιὰ ψυχρὴ γυναῖκα θὰ μποροῦσε ὑπὸ ἄλλες συνθῆκες νὰ ἦτον ἐντελῶς διαφορετική.

Στὴν πραγματικότητα ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ποὺ πάσχουν ἀπὸ σεξουαλικὴ ἀνικανότητα ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία εἶναι πολὺ μικρός. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶναι κλεισμένες μέσα στὸν ἑαυτό τους καὶ δὲν ἐκδηλώνουν ποτὲ μήτε τὴν χαρὰ, μήτε τὴν λύπη, μήτε τὸν ἔρωτα ἢ τὸ μῖσος τους. Τὰ εἴδωλά τους εἶναι μακρυνὰ καὶ φανταστικά. Δὲν ἔχουν κλίσεις καὶ ἀδυναμίες, ἀλλὰ μόνο ἔκστασι ἢ ψυχρότητα. Δὲν ζητοῦν ἕναν ἐπίγειο ἔρωτα μὲ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς χαρές του. Ζητοῦν κάποιο ἀνύπαρκτο ἀπόλυτο. «Δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω τὸν ἄνδρα μου, μοῦ ἔλεγε μιὰ ἀπ' αὐτὲς, μοῦ φαίνεται πολὺ κοινὸς, πολὺ χοντρός. Ἐγὼ θέλω ὅλα ἢ τίποτα. Νὰ βρῶ ἕναν ἐραστή; Δὲν μπορῶ, μοῦ φαίνονται ὅλοι ἴδιοι. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἤμουν ἀνίκανη νὰ δοθῶ ὁλόκληρη καὶ πλέρια. Καὶ ὅμως αἰσθάνομαι πὼς θέλω ν' ἀγαπήσω». Κατὰ τὴν γνώμη μου ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἀδύνατο νὰ αἰσθανθῇ ἔρωτα φυσιολογικό.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

«Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε»

11ον

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ **ABEL BONNARD**

ΕΝΑΣ ὡραῖος καὶ εἰλικρινὴς ἔρως πρέπει νὰ βρίσκῃ τὴν δύναμι νὰ φτιάχνῃ τόσο γλυκὸ τὸ τέλος του, ὅσο καὶ τὴν ἀρχή του. Ἀκριβῶς ὅπως τὰ χρώματα ποὺ ἀναγγέλλουν τὸν ἀνοιξιάτικο ὀργασμὸ, ἐμφανίζονται ἐκ νέου ἐπάνω στὰ φύλλα ποὺ πρόκειται νὰ πέσουν ξερά.

Στοὺς ἔρωτάς μας, ὅπως καὶ σὲ ὅ,τι δήποτε ἄλλο στὴ ζωὴ πρέπει νὰ ξέρωμε ν' ἀποφασίζωμε. Ὁ λεπτὸς ἐραστὴς δὲν κόβει τοὺς δεσμούς του μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγαπᾶ πιὰ, ἀλλὰ τοὺς λύνει. Μπορεῖ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερία του χωρὶς νὰ φανῇ ἀχάριστος. Ἀποκομίζει αὐτὴν ποὺ πληγώνει, παρηγορεῖ αὐτὴν ποὺ ἀπογοητεύει καὶ ἡ τελευταία ἀπόδειξις ὅτι ἐξήσκησε κάποτε ἐπάνω της κάποια ἐπιρροὴ εἶναι νὰ τὴν κάνῃ νὰ πονέσῃ λιγώτερο. Τὴν στιγμὴ ποὺ αὐτὴ τρέμει, γιατὶ ἔχασε ὅλη τὴν δύναμη τῆς γοητείας της ἐπάνω του, ἐκεῖνος ἀφαιρεῖ ὅσα λιγώτερα μπορεῖ. Τῆς παίρνει τὸ σκῆπτρο καὶ τῆς ἀφήνει τὴν κορώνα. Ἡ εὐαισθησία τῶν γυναικῶν τὶς στιγμὲς αὐτὲς εἶναι τρομερὴ καὶ εὐγνωμονοῦν τοὺς ἄνδρες ποὺ τὸ καταλαβαίνουν καὶ φέρονται λεπτά. Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία πὼς τέτοιοι χωρισμοὶ εἶναι φοβεροὶ, γιατὶ μᾶς κάνουν νὰ νοιώθωμε τὴν φτώχια μας: παρακολουθοῦμε ἕναν ζωντανὸ θάνατο ποὺ ἡ ψυχή μας κινδυνεύει. Καὶ τὸ σῶμα ποὺ τόσο λατρέψαμε ἀκολουθεῖ κι' αὐτὸ τὴν τύχη τῆς φτωχῆς σάρκας. Ἤ βλέπομε αὐτὴν ποὺ λατρέψαμε νὰ χάνεται μέσα στὸ πλῆθος καὶ νὰ σβύνῃ γιὰ μᾶς ἢ ἀναγνωρίζομε ἀκόμη τὶς χάρες της καὶ τὰ προτερήματά της, ἀλλὰ νοιώθομε πιὰ πὼς γιὰ μᾶς ὅλα αὐτὰ δὲν μιλοῦν κι' ἐνῷ μᾶς γοήτευσαν τώρα μᾶς εἶναι πιὸ ἀδιάφορα παρ' ὅ,τι εἶναι στοὺς ξένους.

Ὡστόσο αὐτὴ τὴν ταπείνωσι τοῦ νὰ νοιώθουν τὸ πὼς ἔπαψαν πιὰ νὰ συγκινοῦνται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, πρέπει νὰ τὴν περνοῦν μαζὺ ἀδελφικά: εἶναι ὁ τελευταῖος τρόπος νὰ κάνουν κάτι κοινό.

Λέγεται γιὰ τὸν περίφημο πολιτικὸ Ταλεϋράνδο ὅτι δὲν ἔκοβε ποτὲ ἀπότομα τὶς σχέσεις του μὲ τὶς γυναῖκες. Ἀναμφίβολα ὁ ἐπιδέξιος αὐτὸς ἄνθρωπος, ζῶντας σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ οἱ γυναῖκες ἐξασκοῦσαν μεγάλη ἐπιρροὴ, καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ ἔχῃ κακὰ μαζύ τους, ἀλλὰ ἀντίθετα ἤθελε τὴν φιλία τους. Δὲν τὸ ἔκανε ὅμως μόνο καὶ γι' αὐτὸ, ἀλλὰ φαίνεται πὼς ἦταν ἄνθρωπος μὲ γοῦστο καὶ δὲν ἤθελε νὰ μὴν ξέρῃ νὰ χωρίσῃ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἤξερε ν' ἀγαπήσῃ. Ἐὰν ζητοῦσε κανεὶς νὰ βρῇ γιὰ ποιὰ αἰτία δυὸ ἄνθρωποι ποὺ χωρίζουν θέλουν νὰ μείνουν φίλοι, θὰ δῇ πὼς δὲν εἶναι μόνο γιὰ νὰ γλυκάνουν τὶς δύσκολες στιγμές. Καθεὶς ἀντὶ νὰ χάσῃ ὁλότελα τὸν ἄλλον, θὰ ἤθελε κάπως νὰ τὸν κρατᾷ ὑπὸ τὴν ἐπιρροή του γιὰ νἄχῃ κάποια σκιὰ κοντά του τῆς παληᾶς κατάκτησίς του. Κι' οἱ δυὸ θέλουν μιὰ συνέχισι ἀδυνατισμένη τῶν συνηθειῶν τους καὶ μένουν ἑνωμένοι εἰς ἀνάμνησι τῶν παληῶν ὡραίων στιγμῶν. Τέλος μὲ τὴν φιλία αὐτὴ θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν κάποια ἐχεμύθεια γιὰ τὰ ὅσα στὶς τρυφερὲς στιγμὲς ἐξομολογήθηκε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ἀκόμη ἀλήθεια. Ἐνῷ τὰ σώματά τους χωρίζουν, οἱ καρδιές τους ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν κάποιον δεσμό.

Τὴν ὥρα ποὺ δυὸ ἐρασταὶ χωρίζουν, τὴν ὥρα αὐτὴ ἀκριβῶς βγαίνει τὸ ἄρωμα τοῦ ἔρωτός των ἀπὸ τὸ ραγισμένο μπουκαλάκι.

Ἐὰν δὲν τοὺς συνένωσε παρὰ ἕνα καπρίτσιο, μιὰ ἀνάγκη ποικιλίας, θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ χωρίσουν εὐγενικά. Ἀλλὰ ἐὰν τοὺς ἕνωσε κάτι βαθύτερο τότε, ἡ συμπάθεια ποὺ προηγήθηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους κάνει καὶ πάλι τὴν ἐμφάνισί της μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔρωτος, μόνη, χωρὶς συνέχεια, ἀλλὰ εἰλικρινής. Ὅταν πάψουν δυὸ ἄνθρωποι νὰ ἀγκαλιάζωνται, τότε βλέπει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καλλίτερα καὶ τὴν ὥρα ποὺ πᾶνε νὰ χωριστοῦνε βλέπουν πὼς ἀκόμη προτιμῶνται. Καὶ τότε διερωτῶνται μήπως τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ σβύνει ὁ ἔρωτάς τους, ἕνας νέος τρόπος ἀγάπης δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀρχίσῃ καὶ ἂν τὸ τέλος ἑνὸς αἰσθήματος δὲν εἶναι κι' ἀρχὴ ἑνὸς ἄλλου. Ἀλλὰ ὅ,τι γλυκὸ ἀνταλλάσσουν μοιάζει πολὺ μ' ὅ,τι ἡ εὐκολία ὑπαγορεύει νὰ λεχθῇ τέτοιες στιγμές. Μαθημένοι νὰ μεταφράζουν τὰ λόγια τῆς καρδιᾶς μὲ τὰ ἁρμονικὰ ἀγκαλιάσματα τῶν κορμιῶν, δὲν ἐμπιστεύονται πιὰ στὶς ἄδειες ἀπὸ περιεχόμενο λέξεις. Κι' ἔτσι τὰ πιὸ δυνατὰ καὶ συναρπαστικὰ λόγια λέγονται τώρα, γιὰ νὰ δείξουν τὴν ἀνθρώπινη φτώχια. Μόνο οἱ ἀνώτερες ψυχὲς ποὺ διαθέτουν τὸ πνεῦμα γιὰ νὰ διοικῇ τὶς πράξεις τους μποροῦν νὰ ἐκφράσουν τὴν λεπτὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ λόγια καὶ στὰ αἰσθήματα.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅταν δοῦν νὰ δύῃ ὁ ἥλιος τους, ἐκπλήττονται, γιατὶ δὲν μένουν στὸ μαῦρο σκοτάδι καὶ βλέπουν γυρίζοντας τὸ κεφάλι μιὰ χλωμὴ σελήνη νὰ ἀρμενίζῃ στὸν οὐρανὸ τῶν αἰσθημάτων τους.

* * *

Ξέρει ν' ἀγαπᾷ ἐκεῖνος ποὺ ξέρει νὰ βρίσκῃ τρυφερότητα καὶ στὰ τσακώματα τοῦ ἔρωτα, ἐκεῖνος ποὺ ἀναζητεῖ μὲ τὸν ἔρωτα τὴν ὑπέρτατη εὐτυχία, ἐκεῖνος ποὺ μεταχειρίζεται τὴν πονηρία γιὰ νὰ δεσμεύῃ τὴν γοητεία. Ξέρει ν' ἀγαπᾷ ἐκεῖνος ποὺ χωρὶς νὰ χωρίζῃ τοὺς ἔρωτές του ἀπὸ τὸν ἔρωτα, δὲν τοὺς συγχέει καὶ δὲν τοὺς χωρίζει καὶ ξέρει νὰ κρατᾷ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ τὴν μοναξιὰ καὶ τὴν ἀκεραιότητά του.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

16ον

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΚΙΟΥΡΙ

Η ΠΑΡΑΜΙΚΡΗ προσπάθεια μὲ ἐξαντλεῖ καὶ ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα γίνομαι πιὸ ἀδύνατη καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν φαίνομαι ἄρρωστη, δὲν ἔχω κουράγιο νὰ ἐργασθῶ καὶ βρίσκομαι σὲ μεγάλη ψυχικὴ ἀναστάτωσι. Ἡ κατάστασί μου, μὲ θυμώνει ἰδιαιτέρως γιατὶ ἡ πεθερά μου τοῦτο τὸ καιρό εἶνε ἄρρωστη βαρειά».

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1897 ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν χωρισθῆ, οὐδὲ ὥρα σχεδὸν κατὰ τὰ δύο προηγούμενα χρόνια, ἐχωρίσθησαν γιὰ πρώτη φορά. Ὁ πατέρας τῆς Μαρίας πῆγε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι του στὴ Γαλλία καὶ ἐγκατεστάθη μὲ τὴν κόρη του στὴ Βρεττάνη στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Γκρίζων Βράχων», στὸ Πόρ—Μπλάν, ἐν ἀναμονῇ τοῦ Πιὲρ ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἀκόμη ἐλεύθερος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Στὸ διάστημα αὐτοῦ τοῦ χωρισμοῦ ὁ Πιὲρ ἀκονίζοντας τὰ Πολωνικά του ἔγραφε στὴ Μαρία:

«Μονάκριβη, γλυκειά, πολυαγαπημένη μου μικροῦλα, ἔλαβα τὸ γράμμα σου χθὲς καὶ ἤμουν πολὺ εὐτυχής... Δὲν ἔχω κανένα νέο νὰ σοῦ γράψω ἀπὸ δῶ παρὰ μόνον ὅτι αἰσθάνομαι πολὺ τὴν ἀπουσία σου. Ἡ ψυχή μου ἐπέταξε μαζύ σου».

Γυρίζοντας στὰ Γαλλικὰ ὁ Πιὲρ, ἔγραφε ὁλόκληρες σελίδες μὲ πᾶσαν σοβαρότητα καὶ ἀκριβολογία γιὰ τὰ σπάργανα, τὰ ρουχαλάκια καὶ τὰ πουκαμισάκια τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ. Ἔπειτα ξαφνικὰ εὕρισκε σοβαρὰ καὶ σπάνια λόγια γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγάπη του: «Σκέπτομαι τὴν πολυαγαπημένη μου, ἡ ὁποία πλημμυρίζει τὴ ζωή μου, καὶ θὰ ἤθελα νὰ εἶχα νέες ἱκανότητες γιὰ νὰ φαίνωμαι καλλίτερος στὰ μάτια της».

Στὴν ἀρχὴ τοῦ Αὐγούστου ὁ Πιὲρ ἐπῆγε νὰ βρῇ τὴ γυναῖκα του. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ κατάστασις τῆς Μαρίας, στὸν ὄγδοο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης της, θὰ τὸν κατηύναζε τόσον, ὥστε νὰ περάσῃ ἕνα ἥσυχο καλοκαίρι μαζύ της. Ἀλλὰ ποῦ! Τὸ ἀνδρόγυνο ξεκίνησε γιὰ τὴν Βρέστη μὲ τὰ ποδήλατά τους, διασχίζοντας μεγάλες ἀποστάσεις, ὅπως συνήθως. Ἡ Μαρία ἐβεβαίωνε πὼς δὲν αἰσθανόταν διόλου κούρασι.

Ὁ Πιὲρ ἦταν ἀπολύτως διατεθειμένος νὰ τὴν πιστέψῃ. Εἶχε ἕνα ἀκαθόριστο συναίσθημα πὼς ἡ γυναῖκα του ἦταν ὑπερφυσικὸ πλάσμα τὸ ὁποῖον δὲν ὑπήγετο στοὺς φυσικοὺς νόμους. Ὡστόσο αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ σῶμα τῆς νεαρᾶς συζύγου, δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Ἡ Μαρία ἀναγκάσθηκε, ντροπιασμένη, νὰ διακόψῃ τὸ ταξεῖδι καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι ὅπου, στὶς 12 Σεπτεμβρίου ἔφερε στὸν κόσμο μία κόρη: τὴν Εἰρήνη, ὤμορφο μωρὸ, μελλοντικὸ βραβεῖο Νόμπελ.

Ὁ γιατρὸς Κιουρὶ παραστάθηκε στὸν τοκετὸ, τὸν ὁποῖον ἡ νεαρὰ σύζυγος ὑπέμεινε χωρὶς φωνὴ, μὲ σφιγμένα δόντια. Φαίνεται πὼς ὁ τοκετὸς αὐτὸς κίνησε λίγο τὴν προσοχὴ καὶ κόστισε πολὺ λίγα χρήματα. Στὶς 12 Σεπτεμβρίου βρίσκομε στὸ βιβλίο τῶν ἐξόδων καὶ στὴν κατηγορία τῶν ἐκτάκτων δαπανῶν: «Σαμπάνια 3 φράγκα. Τηλεγραφήματα 1 φρ. καὶ 10 λεπτά». Στὴν κατηγορία «ἀρρώστειες», ἡ νεαρὰ μητέρα ἔγραψε: «Φαρμακεῖο καὶ νοσοκόμος: 7.50 φράγκα». Καὶ τὸ σύνολο τῶν ἐξόδων τοῦ Οἴκου Κιουρὶ κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον—430 φράγκα καὶ 40 λεπτὰ — ἦταν τόσο φουσκωμένο, ὥστε ἡ Μαρία, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀγανάκτησί της, ὑπεγράμμισε τὸν ἀριθμὸ 430 μὲ δυὸ μεγάλες καὶ χοντρὲς μολυβιές!

Ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ δὲν ἀπλοποίησε τὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρογύνου. Ἀλλὰ οὔτε πέρασεν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Μαρίας τὸ δίλημμα τῆς ἐκλογῆς μεταξὺ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς σταδιοδρομίας. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀγάπη, μητρότητα καὶ ἐπιστήμη καὶ νὰ ἀφιερωθῇ καὶ στὶς τρεῖς μὲ τὴν ἴδια ἀφοσίωσι. Μὲ πάθος καὶ μὲ θέλησι ἐβάλθηκε νὰ νικήσῃ. Γρήγορα ἀναγκάσθηκε, κατὰ διαταγὴν τοῦ γιατροῦ, νὰ διακόψῃ τὸ θήλασμα τῆς κόρης της. Ἀλλὰ πρωΐ, μεσημέρι, βράδυ καὶ νύχτα τὴν ἄλλαζε, τῆς ἔκανε τὸ μπάνιο της, τὴν ἔντυνε. Τὶς ὧρες τοῦ ἐργαστηρίου ἡ ντααντὰ ἐσεργιανοῦσε τὸ μωρὸ στὸ πάρκο Μονσουρὶ, ἐνῷ ἡ νεαρὰ μητέρα ἐτελείωνε τὴν ἐργασία της περὶ μαγνητήσεως γιὰ τὸ «Δελτίον τῆς Ἑταιρείας πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας». Ἔτσι σὲ διάστημα μικρότερο τῶν τριῶν μηνῶν ἡ Μαρία Κιουρὶ ἔφερε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο της παιδὶ καὶ μαζὶ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ἐρεύνης της.

Μερικὲς φορὲς τὸ ἀκροβατικὸ σύστημα τῆς ζωῆς της ἐφαινόταν πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συνεχισθῇ. Ἡ ὑγεία της εἶχε κλονισθῆ μετὰ τὴν ἐγκυμοσύνη της. Ὁ Καζίμηρος Δλούσκι καὶ ὁ δόκτωρ Βωτιέ, οἰκογενειακὸς γιατρὸς τῶν Κιουρὶ, μιλοῦσαν περὶ φυματικῆς προσβολῆς τοῦ ἀριστεροῦ πνεύμονος. Φοβισμένοι ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα τῆς Μαρίας ἀπὸ φυματίωσι,— εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της—ἀπεφάνθησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ πάῃ γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες σ' ἕνα σανατόριο. Ἀλλὰ ἡ πεισματάρα νέα ἀρνήθηκε διαρρήδην νὰ ὑπακούσῃ. Εἶχε τὸ ἐργαστήριο, τὸν ἄνδρα της, τὸ σπίτι της καὶ τὴν κορούλα της. Τὰ κλάμματα τῆς μικρῆς Εἰρήνης, ἡ ὁποία ἔβγαζε δόντια, ἡ παραμικρὴ ἀδιαθεσία της ἔκανε τοὺς δύο ἐπιστήμονας νὰ περνᾶνε ἄγρυπνες νύχτες ἀγωνίας. Ἡ Μαρία, πανικόβλητη, ἐπετιόταν ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ Σχολὴ τῆς Φυσικῆς πρὸς τὸ πάρκο Μονσουρί. Μήπως ἡ ντααντὰ εἶχε χάσει τὸ παιδί; Ὄχι· τὸ μάτι της ἀνεκάλυπτε ἀμέσως στὸ συνηθισμένο γῦρο τους τὴ γυναῖκα καὶ τὸ ἁμαξάκι ὅπου διέκρινε κάτι λευκό.

Πολύτιμη βοήθεια εὕρισκε ἡ Μαρία ἀπὸ τὸν πεθερό της. Ὁ γιατρὸς Κιουρὶ, τοῦ ὁποίου ἡ γυναῖκα εἶχε πεθάνει λίγες μέρες μετὰ τὴν γέννησι τῆς Εἰρήνης, ἀφοσιώθηκε στὸ κοριτσάκι. Αὐτὸς παρακολούθησε τὰ πρῶτα της βήματα στὸν κῆπο. Ἀργότερα ὅταν ὁ Πιὲρ καὶ ἡ Μαρία μετώκησαν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Γκλαστὲρ σ' ἕνα σπιτάκι τοῦ βουλεβάρτου Κέλλερμαν ὁ γέρος ἐπῆγε κ' ἔμεινε μαζί τους. Καὶ ἔγινε ὁ καλλίτερος φίλος τῆς Εἰρήνης.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΩΡΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Θαυμάσιο μοντέλλο τῆς Μάγγυ Ρούφ.

Ἕνα ὡραῖο μαντὼ τοῦ Λελόγκ.

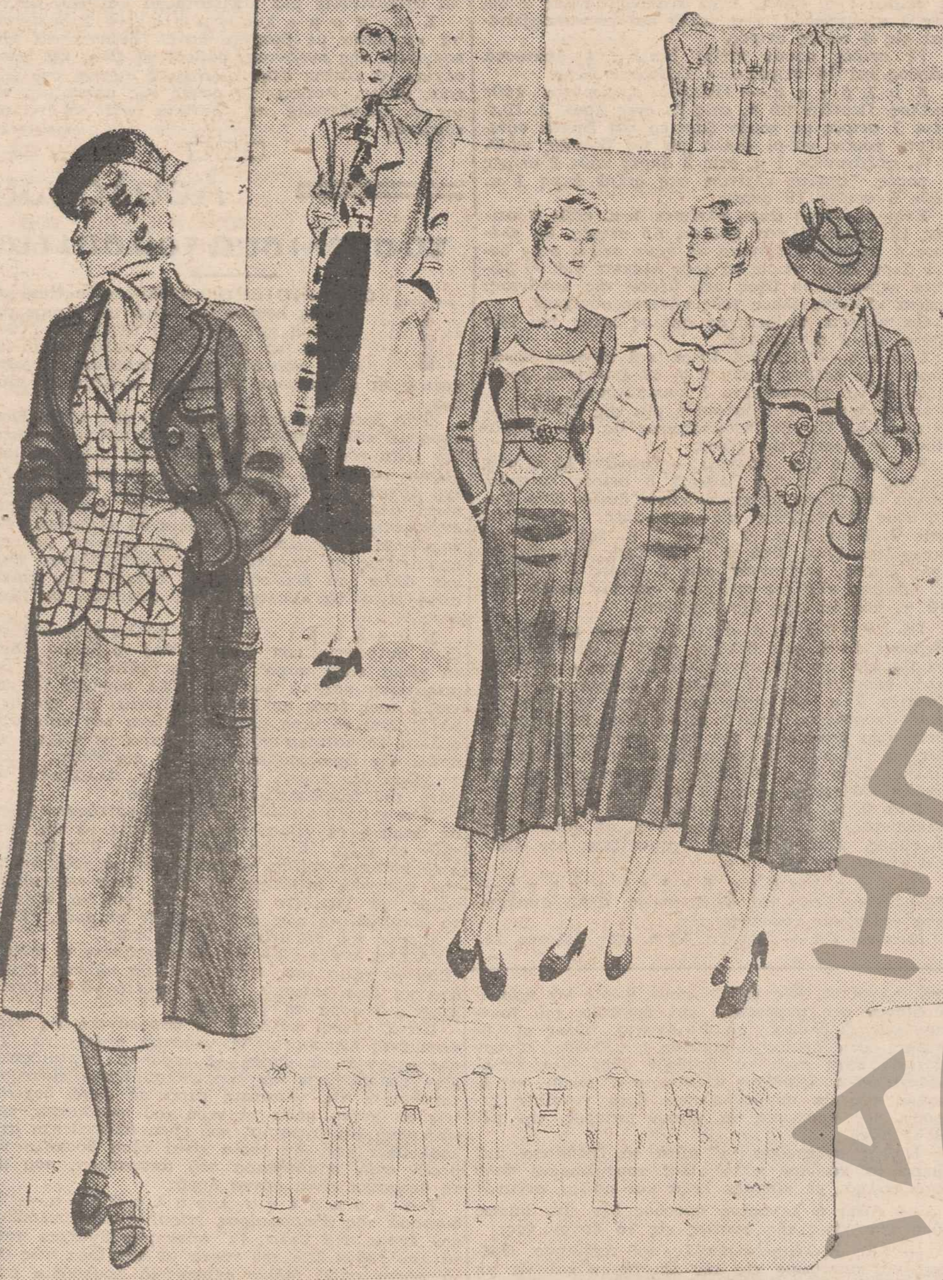

1) Ἐπανωφόρι ἀπὸ χονδρὸ λαινὰζ μὲ χονδρὲς πικύρ.

2) Χαριτωμένο ἐπανωφόρι ποὺ σχηματίζει καπισὸν πολὺ πρακτικὸ γιὰ τὸ κρύο. Τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ καπισὸν εἶνε φοδραρισμένα μὲ τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς μπλούζας.

3—4—5) Τὰ τρία αὐτὰ κομμάτια σχηματίζουν ἕνα πολὺ ὡραῖο ἀνσάμπλ. Τὸ φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ ρουὺ μὲ ἐνκρυστὲ τσέπες ἀπὸ πράσινο ζέρσεϋ ποὺ κλείνουν μὲ ἐκλαίρ. Βέστα ἀπὸ πράσινο ζέρσεϋ καὶ τὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ ντυβετὶν στὸν ἴδιο χρωματισμὸ μὲ τὸ φόρεμα, μὲ ντεκοὺπ ποὺ σχηματίζουν τσέπες. Ἕνα κὰσ-κὸλ ἐκοσὲ συμπληρώνει τὸ χαριτωμένο αὐτὸ σύνολο.

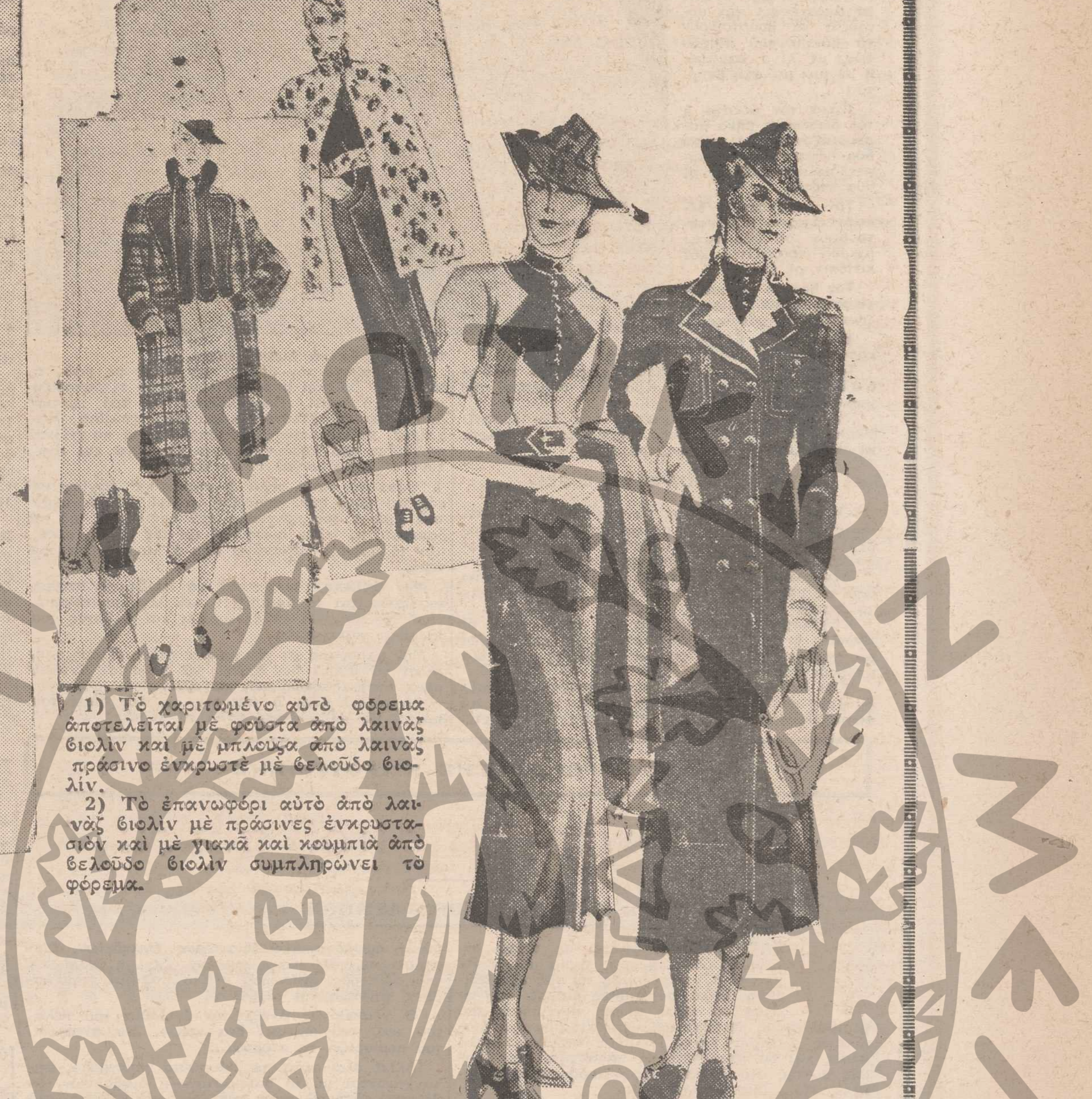

1) Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ φόρεμα ἀποτελεῖται μὲ φοῦστα ἀπὸ λαινὰζ βιολὶν καὶ μὲ μπλοῦζα ἀπὸ λαινὰζ πράσινο ἐνκρυστὲ μὲ βελοῦδο βιολίν.

2) Τὸ ἐπανωφόρι αὐτὸ ἀπὸ λαινὰζ βιολὶν μὲ πράσινες ἐνκρυστασιὸν καὶ μὲ γιακᾶ καὶ κουμπιὰ ἀπὸ βελοῦδο βιολὶν συμπληρώνει τὸ φόρεμα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Σώσατε τὰ μωρά σας

Ἡ Α. Μ. ὁ Μπεμπὲς

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΕ

Νὰ μὴν ἐκπλαγῆτε, ἐάν, κατὰ τὸν πέμπτον μῆνα, ἀρχίσουνν νὰ φουσκώνουν τὰ οὖλα τοῦ μωροῦ, γιατὶ θὰ πρόκειται περὶ τῶν πρώτων ἐκδηλώσεων τῆς ἐμφανίσεως τῶν δοντιῶν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν θὰ γίνῃ παρὰ κατὰ τὸν ἕκτον ἢ ἕβδομο μῆνα. Τὰ δόντια ἐν τούτοις θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ φυτρώνουν ἀφανῆ καὶ δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ τρυπήσουν τὰ οὖλα.

Ἐάν, πρὶν γίνῃ αὐτό, τὰ οὖλα τοῦ μωροῦ πονοῦν, πρέπει νὰ τὰ πλένετε μὲ βρασμένο, ἀλλὰ φρέσκο νερό, ἐν ἀνάγκῃ δέ, καὶ ἐὰν τὰ οὖλα παρουσιάζουν φλόγωσι, ὀφείλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε μὲ τὸ μικρό σας τὸν ὀδοντογιατρό.

Πρὸ παντὸς μὴ μεταχειρίζεσθε σιρόπια καὶ καταπραϋντικά, γιατὶ αὐτὰ μποροῦν νὰ κάμουν πολὺ κακὸ στὸ παιδί σας.

Μὲ καμμιὸ πρόφασι μὴν ἀποθηλάζετε τὸ μωρὸ κατὰ τὴν στιγμὴ τῆς ὀδοντοφυΐας. Κινδυνεύετε νὰ τὸ χάσετε.

Φυσιολογικά, τὰ πρῶτα δόντια (κάτω κοπτῆρες) παρουσιάζονται, κατὰ τὸν ἕβδομο μῆνα, σὲ διάστημα μιᾶς ἢ δύο ἑβδομάδων. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τρομάξετε, ἐὰν δῆτε τὸ παιδὶ ἀνήσυχο, ἐὰν κάνῃ ἐμετὸ ἢ πάθῃ διάρροια. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ καὶ μετὰ ἕνα ἢ δυὸ μῆνες, ὅταν θὰ παρουσιασθοῦν οἱ δύο ἄνω κοπτῆρες του.

Οἱ μητέρες, ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς, πρέπει νὰ ἀποκτήσουν τὴν συνήθεια νὰ βουρτσίζουν τὰ δόντια τοῦ μικροῦ των, μὲ λίγο βαμβάκι ἢ μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα.

Κατὰ τὸν δέκατο ἢ τὸν δωδέκατο μῆνα παρουσιάζονται οἱ κάτω δύο γαλακτῖται κοπτῆρες καὶ ἀκολούθως οἱ δύο ἐπάνω.

Τὸν δωδέκατο ἢ δέκατο τέταρτο μῆνα φυτρώνουν οἱ δύο κάτω μικροὶ τραπεζῖτες καὶ κατόπιν οἱ ἐπάνω.

Τὸν δέκατο ἕβδομο ἢ εἰκοστὸ μῆνα, ἐμφανίζονται οἱ κυνόδοντες.

Τὸν εἰκοστὸ ἢ τριακοστὸ μῆνα οἱ ἄλλοι τραπεζῖτες.

Τὸ πρῶτο δόντι τοῦ μπεμπὲ εἶναι ἕνα σπουδαῖο γεγονός. Κρατῆστε σημείωσι τῆς χρονολογίας.

Ἐὰν τὰ δόντια τοῦ μικροῦ σας δὲν ἐμφανισθοῦν κατὰ τὶς ἐποχὲς ποὺ σημειώσαμε, ὀφείλετε νὰ συμβουλευθῆτε τὸν γιατρό σας.

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΕ

Ὁ μπεμπὲς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ πιπίλες, πρέπει ὅμως νὰ ἔχῃ παιχνίδια, μὲ τὰ ὁποῖα νὰ τὸν ἀπασχολοῦμε, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν κουράζωμε, προκαλοῦντες τὴν συνεχῆ προσοχή του.

Μὴν κινῆτε διάφορα ἀντικείμενα ἐμπρὸς ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, γιατὶ ἔτσι κουράζετε τὸ ὀπτικὸ νεῦρο του.

Κατάλληλα παιχνίδια γιὰ ἕνα μωρὸ εἶναι οἱ κοῦκλες ἢ οἱ μπάλες ἀπὸ καουτσούκ, καὶ οἱ χωρὶς χρώματα κύβοι, πράγματα δηλαδὴ τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ πλένωνται.

Ἐὰν ἔχετε παιχνίδια ἀπὸ καουτσούκ, τὰ ὁποῖα βγάζουν φωνή, ὅταν τὰ πιέζετε, κάμετέ τα νὰ μὴ φωνάζουν πρὶν τὰ δώσετε στὰ χέρια τοῦ μπεμπέ.

Τὰ πρῶτα χρώματα τὰ ὁποῖα δέχεται τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ, χωρὶς νὰ κουράζεται, εἶναι τὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτρινο. Στὰ χρώματα αὐτὰ πρέπει νὰ ἐκλέγετε, κατὰ προτίμησι, τὰ παιχνίδια, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ τὰ διασκεδάζετε.

Μὴν ἀφίνετε τὸν μπεμπὲ νὰ παίζῃ μὲ κάθε τι τὸ ὁποῖον βρίσκει μπροστά του, ὅταν τετραποδίζῃ μέσα στὸ σπίτι. Προφυλάξατέ το πρὸ πάντων ἀπὸ κουμπιά, βελόνες, καρφίτσες, ψαλίδια, μαχαίρια, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ μυτερὰ παιχνίδια, παιχνίδια ποὺ κόβουν ἢ εἶναι βαμμένα καὶ ἀνήκουν σ' ἄλλα μεγαλείτερα παιδιά.

Ὅταν τὸ παιδὶ εἶναι 9 μηνῶν καὶ ἀρχίσῃ νὰ κάθεται μόνο του, μπορεῖτε νὰ τοῦ βάζετε μέσα στὸ μπάνιο του παιχνίδια ποὺ ἐπιπλέουν, γιὰ νὰ διασκεδάζῃ. Ὅσο ὅμως καὶ ἂν τοῦ ἀρέσῃ αὐτό, μὴν τὸ ἀφίνετε παραπάνω ἀπὸ 5 λεπτὰ μέσα στὸ νερό.

Μὴν ἀφίνετε τὸν μπεμπὲ νὰ παίζῃ τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ κοιμηθῇ ἢ καὶ λίγο προτήτερα, γιατὶ τὸ παιχνίδι τὸ ἐκνευρίζει καὶ ὁ ὕπνος του θὰ εἶναι ταραγμένος.

Μὴν παρουσιάζετε τὸν μπεμπὲ στοὺς φίλους σας, γιατὶ τὰ μικρὰ δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ἀντικείμενα διασκεδάσεως τῶν μεγάλων.

Ἅμα τελειώνῃ ὁ μπεμπὲς τὰ παιχνίδια του, πρέπει νὰ τοῦ πλένετε καλὰ τὰ χέρια.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Ἡ κατάργησις τοῦ πόνου

ΤΟΥ Δρος ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΟΝ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ἔχει φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο προόδου σήμερα, κυρία μου, ὥστε μπορεῖ ὁ γιατρός σας νὰ σᾶς ἀναισθητήσῃ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ ἔχετε πλήρη συνείδησιν τοῦ περιβάλλοντος. Μερικὰ κυβικὰ ἑκατοστόμετρα διαλύσεως στοβαΐνης, βαλμένα στὸ κατάλληλο μέρος καὶ θὰ μπορέσετε νὰ παραστῆτε σὰν ἀπαθὴς θεατὴς στὸ θέαμα μιᾶς οἱασδήποτε ἐγχειρήσεως στὸ... ἴδιο σας τὸ σῶμα.

Ἔχομεν, λοιπόν, τώρα τὴν κυρίαν ἀναίσθητον, ἀλλὰ καὶ τελείως ζῶσαν, συζητοῦσαν καὶ τοσον ἀπηλλαγμένην ἀπὸ τοὺς πόνους της, ὥστε δὲν νοιώθει πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ γιατρὸς τῆς ἀφαιρεῖ ἕνα ὄγκον ἢ ἕνα μέρος τοῦ πεπτικοῦ της σωλῆνος.

Κάθε μέρα αὐτὸ τὸ παληὸ πρᾶγμα, σὰν τὴν Κιβωτὸ τοῦ Νῶε, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἁπλοποιεῖται ἀβλαβῶς, διὰ τῆς καταργήσεως μερικῶν ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ τὸ ἀποτελοῦν.

Ἔχομεν τὴν χωρὶς ὠοθήκην κυρίαν, τὸν χωρὶς στόμαχον κύριον, χωρὶς σωλῆνα, χωρὶς χολὴν καὶ σχεδὸν χωρὶς παχὺ ἔντερον. Ὁ χειροῦργος κόβει, χαράζει, μετατρέπει. Ἡ διάλυσις τῆς μηχανῆς ἔχει κάμει προόδους. Μέσα στὰ χέρια μερικῶν ὡρολογοποιῶν ἰδιαιτέρως ἐπιτηδείων, ἔχει φτάσει σὲ πολὺ καλὸ σημεῖον. Εἶνε ἡ βελτίωσις τοῦ ἀσθενοῦς ἀνθρώπου μὲ τὸ μαχαῖρι, τὴν λαβίδα, τὸ νῆμα καὶ τὸ βελόνι.

Ὁ χειροῦργος βγάζει τὰ ἐντόσθια τοῦ πελάτου του, τοῦ ἀφαιρεῖ ἕνα νεφρό, ἕνα πνευμόνι, τοῦ περιορίζει τὸ στομάχι...

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια πράγματα ἐπιτυγχάνονται μὲ τὸ θαυμαστὸν—ἢ διαβολικόν, ἂν θέλετε—εὕρημα, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ κόβωμε στὰ δυὸ τὸ νευρικὸ σύστημα, νὰ ἀναισθητοῦμε τὸ μέρος ποὺ μᾶς κάνει νὰ ὑποφέρωμε καὶ ν' ἀφίνωμε ἄθικτο ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ζοῦμε, πρᾶγμα ποὺ κάνει ἱκανὸ τὸν ἀσθενῆ νὰ ὑποφέρῃ τὶς πιὸ φοβερὲς φυσικὲς δοκιμασίες, τὶς πιὸ σοβαρὲς ἀκρωτηριάσεις χωρὶς πόνους.

Νεαρὲς μητέρες, ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ, πέφτουν σ' ἕναν ὕπνο βαθὺ καὶ εὐχάριστο καὶ γεννοῦν χωρὶς νὰ ὑποφέρουν. Ξυπνοῦν μόνο μετὰ μερικὲς ὧρες, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων ἡ... ἀναισθησία των ἦταν ἀπόλυτη. Καθὼς ξυπνοῦν, βλέπουν δίπλα τους τὸ χαριτωμένο μπεμπὲ ποὺ γέννησαν καὶ ἀναρωτιοῦνται ἂν αὐτές..

Στὸ ἑξῆς οἱ πόνοι καταργοῦνται γιὰ τὶς φτωχές; γυναῖκες. Τὶς ἀναισθητοῦν χωρὶς νὰ παρεμποδίσουν στὸ παραμικρὸ τὴν ἐργασία τοῦ τοκετοῦ καὶ νὰ βλάψουν τὸ νεογέννητο. Ὅλες οἱ γυναῖκες, στὶς ὁποῖες ἐφηρμόσθη ἡ μέθοδος, λέγουν ὅτι ἂν τύχῃ πάλι νὰ βρεθοῦν στὴν ἴδια κατάστασι, θὰ προστρέξουν ἀδίστακτα σ' αὐτήν, κι' ἀκόμα πὼς θὰ συμβουλεύσουν ὅσες γυναῖκες ξέρουν, ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν μητέρες, τὴν μέθοδο αὐτή.

Καθὼς συζητοῦσα γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα μιὰ μέρα μὲ κάποιον καλὸ φίλο, προσηλωμένο πολὺ στὰ παληά, μὲ κύτταξε λοξὰ καὶ μοὖπε σιγανά:

— Αὐτὴ ἡ λεγομένη πρόοδος δὲν εἶνε μήπως ὑποκατάστασις τῆς φύσεως εἰς τὸ ἔργον της;

— Ἂς μὴ λέμε ὑπερβολές, τοῦ ἀπήντησα. Πρέπει νὰ πιστεύωμε εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ νὰ μὴ τὴν φοβούμεθα. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ κατασκευάσῃ τὴν νέαν Εὔαν. Δὲν πρέπει νὰ παρομοιάζωμεν τὰς ἐφευρέσεις της μὲ τὰς ἀπάτας τοῦ κ. ντὲ Καλιόστρο. Ἡ χειρουργικὴ θέλει νὰ κάμῃ ἐπωφελεῖς τὰς ἐφευρέσεις τοῦ Κλῶντ Μπερνάρ, τοῦ Παστέρ, τῆς Κιουρί, τοῦ Ντάστρ, τοῦ Κλεῦ. Ἀναμφιβόλως μᾶς ἐπιφυλάσσει σὲ μερικὰ χρόνια—ἢ αἰῶνες—τὰ πιὸ ἀναπάντεχα πράγματα. Δὲν εἶνε παράτολμον νὰ προϊδωμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶνε μιὰ ἀποκάλυψις, μὲ τὴν ὁποία μᾶς ἔρχονται εἰς φῶς νέα πράγματα.

Κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε, ὅτι μὲ καιροὺς θὰ ἐπιτύχῃ νὰ καταργήσῃ τὸν πόνο τῆς ἀνθρώπινης σάρκας.

Δόκτωρ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΟΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μάθημα Πλεκτικῆς

Κοστοῦμι γιὰ ἀγοράκι 3 ἐτῶν

ΣΑΣ ΔΙΔΟΜΕ σήμερα ἕνα χαριτωμένο κουστοῦμι γιὰ μικρὸ ἀγοράκι.

Ὑλικά.— 200 γραμμάρια μαλλὶ τετράκλωνο μπλὲ ἀνοικτό. Βελόνες ἀρ. 2 ½ καὶ ἀρ. 2. 5 κουμπιά.

Βελονιές.— 1ον Πουὰν ζαρτιὲρ ὅλο καλή. 2ον λάστιχο 1 π. καλή, 1 π. ἀνάποδη. 3ον

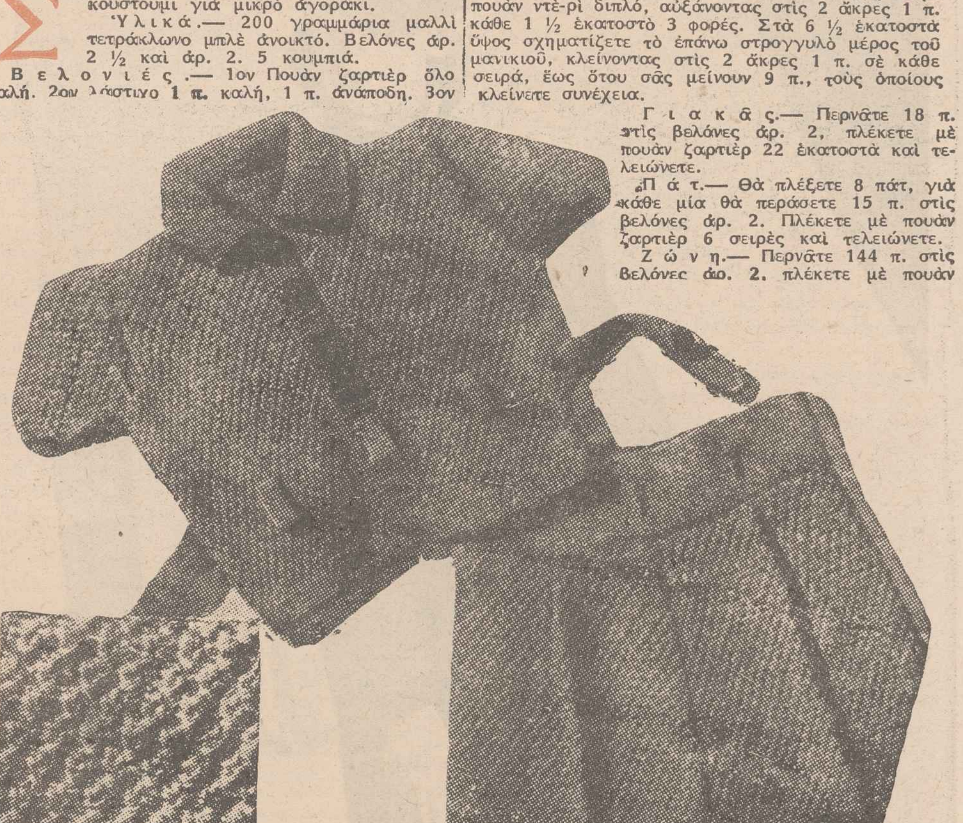

Πουὰν ντὲ-ρὶ διπλό, τὸ ὁποῖον γίνεται ὡς ἑξῆς: 2 σειρὲς 1 π. καλή, 1 π. ἀνάποδη, ἄλλες 2 σειρὲς 1 π. ἀνάποδη, 1 π. καλὴ καὶ ἐπαναλαμβάνεται τὶς 4 αὐτὲς σειρές.

12 σειρὲς πουὰν ντὲ-ρὶ διπλὸ = 4 ἑκατοστὰ φάρδος καὶ 16 σειρὲς = 4 ἑκατοστὰ ὕψος.

Κυλόττα.— Πλέκεται ξεχωριστὰ κάθε σκέλος. Περνᾶτε 90 π. στὶς βελόνες ἀριθ. 2. Πλέκετε 7 σειρὲς μὲ πουὰν ζαρτιὲρ καὶ ἔπειτα συνεχίζετε πουὰν ντὲ-ρὶ διπλὸ μὲ τὶς βελόνες ἀριθ. 2 ½, αὐξάνοντας 1 π. στὶς 2 ἄκρες κάθε 2 σειρὲς 4 φορές. Ἔπειτα κλείνετε στὴ δεξιὰ ἄκρη 1 π. κάθε 6 σειρὲς 10 φορές.

Στὴν ἀριστερὴ ἄκρη κλείνετε 1 π. κάθε 6 σειρὲς 12 φορές. Ὅταν πλέξετε 65 σειρές, θὰ πλέξετε 4 σειρές, ἀφίνοντας σὲ κάθε σειρὰ στὴν δεξιὰ ἄκρη 20 π. χωρὶς νὰ τοὺς πλέκετε γιὰ νὰ δώσετε περισσότερο ὕψος στὸ μέσον τῆς κυλόττας, ἔπειτα κλείνετε ὅλους τοὺς πόντους συνέχεια.

Θὰ πλέξετε τὸ δεύτερο σκέλος κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀλλὰ ἀντικρυστά.

Ζώνη.— Περνᾶτε 15 π. καὶ πλέκετε πουὰν ζαρτιὲρ μὲ βελόνες ἀριθ. 2 ½ 44 ἑκατοστά, φροντίζοντας νὰ σχηματίσετε 7 κουμπότρυπες μὲ 4 π. ἡ καθεμιὰ καὶ σὲ ἀπόστασι ἡ μία τῆς ἄλλης 5 ½ ἑκατοστῶν. Τὴν 8η κουμπότρυπα θὰ τὴν σχηματίσετε στὴ ραφὴ τῆς ζώνης.

Μπλούζα (πλάτη).— Περνᾶτε 74 π. στὶς βελόνες ἀριθ. 2 ½. Πλέκετε 8 σειρὲς λάστιχο, ἔπειτα συνεχίζετε μὲ πουὰν ντὲ-ρὶ διπλό. Στὰ 0 μ. 16 ὕψος σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 3 π., 2 φορὲς 2 π. καὶ 1 π. καὶ συνεχίζετε ἴσια. Στὰ 0 μ. 24 ὕψος σχηματίζετε τοὺς ὤμους, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 4 φορὲς 5 π. Ἔπειτα κλείνετε συνέχεια γιὰ τὸν λαιμὸ τοὺς 18 π. ποὺ θὰ σᾶς ἔχουν μείνει.

Ἐμπρόσθιο ἀριστερὸ μέρος.— Περνᾶτε 46 π. στὶς βελόνες ἀριθ. 2 ½, πλέκετε 8 σειρὲς λάστιχο καὶ συνεχίζετε μὲ πουὰν ντὲ-ρὶ διπλό, προσέχοντας νὰ πλέκετε πάντοτε μὲ πουὰν ζαρτιὲρ 7 π. τῆς μιᾶς ἄκρης, γιὰ νὰ σχηματίσετε μπορτούρα. Στὰ 0 μ. 10 ὕψος θὰ σχηματίσετε στὴν μπορτούρα τὴν 1η κουμπότρυπα, οἱ ἄλλες θὰ γίνουν σὲ 3 ἑκατοστὰ ἀπόστασι ἡ μία τῆς ἄλλης. Στὰ 0 μ. 16 ὕψος σχηματίζετε τὴν μασχάλη κλείνοντας 4 π., 3 π., 2 π. καὶ 1 π.

Στὰ 0 μ. 20 ὕψος σχηματίζετε τὸ ντεκολτέ, κλείνοντας 7 π. καὶ ἔπειτα 1 π. σὲ κάθε σειρὰ 9 φορές. Στὰ 0 μ. 25 σχηματίζετε τὸν ὦμο, κλείνοντας 4 φορὲς 5 π.

Ἐμπρόσθιο δεξιὸ μέρος.— Τὸ πλέκετε ὅπως καὶ τὸ ἀριστερό, ἀλλὰ ἀντικρυστὰ καὶ χωρὶς κουμπότρυπες.

Μανίκι.— Περνᾶτε 43 π. στὶς βελόνες ἀρ. 2 ½, πλέκετε 5 σειρὲς λάστιχο καὶ συνεχίζετε μὲ πουὰν ντὲ-ρὶ διπλό, αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες 1 π. κάθε 1 ½ ἑκατοστὸ 3 φορές. Στὰ 6 ½ ἑκατοστὰ ὕψος σχηματίζετε τὸ ἐπάνω στρογγυλὸ μέρος τοῦ μανικιοῦ, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες 1 π. σὲ κάθε σειρά, ἕως ὅτου σᾶς μείνουν 9 π., τοὺς ὁποίους κλείνετε συνέχεια.

Γιακάς.— Περνᾶτε 18 π. στὶς βελόνες ἀρ. 2, πλέκετε μὲ πουὰν ζαρτιὲρ 22 ἑκατοστὰ καὶ τελειώνετε.

Πάτ.— Θὰ πλέξετε 8 πάτ, γιὰ κάθε μία θὰ περάσετε 15 π. στὶς βελόνες ἀρ. 2. Πλέκετε μὲ πουὰν ζαρτιὲρ 6 σειρὲς καὶ τελειώνετε.

Ζώνη.— Περνᾶτε 144 π. στὶς βελόνες ἀρ. 2. πλέκετε μὲ πουὰν ζαρτιὲρ 10 σειρές, φροντίζοντας στὴ μιὰ ἄκρη νὰ σχηματίσετε μιὰ κουμπότρυπα καὶ τελειώνετε.

Συναρμολόγησις.— Σιδερώνετε τὰ κομμάτια μὲ βρεμένο πανί. Ἑνώνετε τὰ δύο κομμάτια τῆς κυλόττας, ράβετε τὴ ζώνη καὶ προσέχετε νὰ κάνετε στὴν κυλόττα 2 πιέττες στὸ ἐμπρὸς μέρος. Ράβετε τὶς ραφὲς τῆς μπλούζας, τὸ γιακά, τοποθετεῖτε τὰ μανίκια καὶ ράβετε τὰ κουμπιά.

□□□

Λουλούδια

τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ εἶναι τὰ λουλούδια. Αὐτὰ τοῦ δίνουν τὴν χαρωπὴ καὶ τὴ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ. Εἶναι πολὺ ἄψυχο τὸ σπίτι ποὺ δὲν ἔχει λουλούδια. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φροντίζωμε νὰ ἔχωμε πάντοτε λουλούδια.

Εἶναι ὅμως ἕνα λεπτὸ πρόβλημα πῶς θὰ τὰ διατηροῦμε πολὺ καιρὸ μέσα στὰ ἀπαρτεμάν, γιατὶ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὰ ἀνανεώνωμε συχνά. Στοιχίζουν τόσο, ποὺ δὲν μπορεῖ κάθε νοικοκυρὰ νὰ ἔχῃ συχνὰ αὐτὴ τὴ δαπάνη. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς δώσωμε μερικὲς συμβουλές, πῶς νὰ διατηροῦνται περισσότερο καιρό Τὰ λουλούδια σὲ γλάστρες διατηροῦνται πολὺ περισσότερο. Δὲν μιλοῦμε γιὰ τὶς πρασινάδες σὲ γλάστρες, ποὺ διατηροῦνται χρόνια, ἀλλὰ γιὰ λουλούδια τῆς ἐποχῆς. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι τὰ κυκλάμινα, οἱ ὑάκινθοι, οἱ ἀζαλέες.

Κυκλάμινα.— Τὰ φύλλα τους καὶ τὰ ἄνθη φυτρώνουν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ βολβό. Ἐὰν τὸ χῶμα εἶναι πάρα πολὺ βρεγμένο, ἡ ρίζα θὰ μαλακώσῃ καὶ τὰ λουλούδια θὰ πέσουν. Τὸ πότισμά τους εἶναι πολὺ λεπτό. Πρέπει μὲ προσοχὴ νὰ ρίχνετε τὸ νερὸ μόνο στὸ χῶμα καὶ ποτὲ στὰ φύλλα. Τὸ πότισμα εἶναι καλλίτερα νὰ γίνεται τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ἀνοίγετε τὰ παράθυρα, γιατὶ τὸ χῶμα δὲν πρέπει νὰ ξεραίνεται, ἀλλὰ μόνο νὰ χάνῃ τὴν ὑπερβολικὴ ὑγρασία του.

Ὑάκινθοι.— Οἱ ὑάκινθοι φυτεύονται μέσα σὲ ἄμμο ἢ σὲ χῶμα, σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴ κρατοῦν τὸ νερό. Ἐπειδὴ δὲν ἀντέχουν στὸ ὑπερβολικὸ πότισμα, πρέπει νὰ προσέχετε νὰ τοὺς δίνετε τὴν κανονικὴ ποσότητα νεροῦ. Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό, νὰ γυρίζετε τὴ γλάστρα γιὰ νὰ δέχεται τὸ λουλούδι τὸ φῶς ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Ἔτσι ὁ κορμός του θὰ μείνῃ πάντοτε ἴσιος.

Ἀζαλέες.— Νὰ παρατηρήσετε τὸ χῶμα. Ἐὰν τὸ χῶμα τους εἶναι γκρί, θὰ πῇ πὼς ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πότισμα. Εἶναι ἀρκετὸ νὰ γεμίσετε μόνο μιὰ φορὰ τὴ γλάστρα.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, νὰ ἀποφεύγετε τὶς βερνικωμένες γλάστρες. Ἡ γλάστρα πρέπει νὰ ἔχῃ πόρους, γιὰ νὰ μπορῇ τὸ νερὸ νὰ ἐξατμίζεται. Μὴν καταβρέχετε τὰ λουλούδια. Καλὸ εἶναι νὰ τοποθετῆτε τὶς γλάστρες μέσα σὲ ρηχὰ δοχεῖα, γιὰ νὰ πέφτῃ μέσα τὸ νερὸ τοῦ ποτίσματος καὶ νὰ κρατῇ τὴν ὑγρασια, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη στὰ λουλούδια καὶ τὴν ὁποία εἶναι τόσο δύσκολο νὰ βροῦν στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀπαρτεμάν, ποὺ μὲ τὴ θέρμανσι εἶναι πάντα ξηρά.

Τὰ κομμένα λουλούδια.— Ἡ διαφορὰ τῆς ἀτμοσφαίρας μαραίνει τὰ λουλούδια ποὺ ἔχομε στὰ βάζα. Γι' αὐτὸ μὴν βγάζετε ποτὲ τὰ λουλούδια ἔξω τὴν νύκτα μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ τὰ φρεσκάρετε. Μόλις φέρετε τὰ λουλούδια στὸ σπίτι. νὰ κόβετε τὸ στέλεχός των, ἀλλὰ μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο. Ὁ καλλίτερος εἶναι νὰ κόβετε τὸ στέλεχος μέσα στὸ νερό, βουτῶντας τὰ χέρια σας μέσα σ' αὐτό. Ἐὰν τὸ κόψετε ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, τραυματίζεται καὶ τὸ νερὸ δὲν τὸ ἀναζωογονεῖ. Ὁ ρόλος τοῦ νεροῦ εἶναι, ἐνόσῳ βρέχει τὸ στέλεχος, νὰ διατηρῇ ὅλη τὴ ζωτικότητα τοῦ φυτοῦ.

Πρέπει κάθε μέρα νὰ ἀλλάζετε τὸ νερὸ καὶ νὰ βάζετε καινούργιο, ἀλλὰ πολὺ καθαρό. Εἶναι μεγάλο λάθος ἐὰν προσθέτετε κάθε μέρα νερὸ φρέσκο. διατηρεῖτε ὅμως καὶ τὸ νερὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

Τὰ λουλούδια διατηροῦνται περισσότερο ἐὰν ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ μιὰ ἀσπιρίνη.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

7ΟΝ

ΕΦΥΓΕ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτε ἄλλο καὶ ὁ κ. ντὲ Μασσιέ, μονάχος του τώρα, τραβοῦσε τὰ μαλλιά του μ' ἀπελπισία.

«Θὰ πᾶνε κι' αὐτὰ μαζὶ μὲ τἆλλα, ἀλλοίμονο! Ψίχουλο - ψίχουλο, θὰ μοῦ φάῃ ὅλη μου τὴν περιουσία γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ πάθη του καὶ θὰ σκορπίσῃ στοὺς τέσσερες ἀνέμους τὰ λεφτά μου, ὅπως ἔκανε μὲ τὴν προῖκα τῆς κόρης μου. Ἀλλοίμονο! ἡ καταστροφὴ πλησιάζει, τὸ προαισθάνομαι, σὲ λίγο καιρὸ ἡ φτωχή μου Ζερμαὶν καὶ τ' ἄμοιρα παιδιά της θὰ καταστραφοῦν τελείως, θὰ δυστυχήσουν!».

Ὡστόσο μερικὲς ἡμέρες πιὸ ὕστερα, ὁ Ντυβιβιὲ ἔφερε στὸν κατάπληκτο πεθερό του δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Νά, εἶπε χαρούμενα, τί θὰ πῇ νἄχῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.

Καὶ βγάζοντας ἕνα-ἕνα τὰ δέκα χαρτονομίσματα ἀπὸ ἕνα καλογεμᾶτο πορτοφόλι, πρόσθεσε:

— Εἶναι ὁ μισὸς λογαριασμός. Τὰ ὑπόλοιπα σὲ λίγον καιρό.

Ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ τόση κατάπληξη δοκίμασε γι' αὐτὴ τὴ χειρονομία του ποὺ δὲν τόλμησε νὰ τοῦ ἀναφέρῃ τίποτα γιὰ τὰ προηγούμενα χρέη, Εὐχαρίστησε τὸ γαμπρό του μ' εὐγνωμοσύνη, σὰ νὰ τοὖκανε δῶρο, ἀλλὰ κατὰ βάθος αἰσθανόταν ὅτι ἡ γενναιοδωρία αὐτὴ ἤτανε μόνο γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσῃ ὁ Ντυβιβιὲ καὶ νὰ μπορῇ νὰ τοῦ ζητήσῃ νέα ποσὰ σὲ λίγο.

Καθὼς ἔβγαινε σκεπτικὸς ἀπὸ τὸν πύργο, ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ συνήντησε τὸ Ρομπερτύ, ποὺ ἐρχόταν τώρα πιὸ συχνὰ στὸ Βαρενσβὶλ, γιατὶ εἶχε γίνει ἔμπιστος φίλος τοῦ πατέρα καὶ τῆς κόρης.

— Τί νέα; ρώτησε ὁ Ρομπερτύ. Φαίνεστε σὰν στενοχωρημένος, ἀγαπητέ μου κύριε.

— Καὶ ὄχι χωρὶς λόγο, καλέ μου φίλε.

Καὶ παίρνοντας τὸ Ρομπερτὺ ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν ἔφερε ὥς τὰ παρτέρια. Ἐκεῖ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῶν 20.000 φράγκων καὶ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ μισοῦ ποσοῦ.

— Ἔπαιξε καὶ κέρδισε, αὐτὸ εἶναι. Θἄτανε πολὺ προτιμότερο νἄχε χάσει.

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

—Γιατί... Ξέρετε πὼς ἡ ἐπιτυχία βάζει χειρότερα σὲ πειρασμὸ τοὺς παῖχτες. Καὶ ὁ Ντυβιβιὲ δὲ χρειάζεται διεγερτικά.

— Μά, αὐτὰ τὰ λεπτὰ ποὺ σᾶς ἐπέστρεψε, ἔτσι χωρὶς νἆναι ἀναγκασμένος;... Δὲ σᾶς φαίνεται πὼς αὐτὸ προαναγγέλλει καμμιὰ μεγαλύτερη ζήτηση καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα;

—Ἴσως... Ἀνακατώνεται σὲ τόσες ὑποθέσεις, ποὺ δὲν τὶς καταφέρνει ποτέ!... Αὐτὸς ὁ Λερισσὲ τὸν σπρώχνει καὶ τὸν βάζει πάντα νὰ βγάλῃ τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα.

— Θἄπρεπε νὰ τὸν προειδοποιήσετε νἄχῃ τὸ νοῦ του.

— Δὲν τὸν ξέρετε τώρα; Ἀκούει αὐτὸς καμμιὰ συμβουλή;

Μετὰ ἀπὸ λίγη σιωπή ξανάπε ὁ Λερισσὲ μὲ δισταγμό:

— Ἔπειτα... εἴμαστε καὶ ψυχραμένοι. Σχεδὸν δὲν τὸν βλέπουμε πιά. Μ' ἀποφεύγει.

— Ἆ!... καὶ... τώρα κοντὰ ἔγινε αὐτό;

— Ναί, τώρα τελευταία στὴ Λέσχη. Ἀλλάξαμε λόγια δυσάρεστα...

— Πάνω σὲ τί;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀπ' εὐθείας, εἶπε ὁ Ρομπερτύ:

— Ξέρετε βέβαια πὼς ἐγὼ μὲ τὸν ξάδερφό μου Σατὼ-Λαβὰλ τὸν... βοήθησα νὰ μπῇ στὸ Ἀνώτατο Συμβούλιο. Προχτὲς πῆρα τὸ θάρρος νὰ τοῦ κάνω μερικὲς παρατηρήσεις...

— Σχετικὰ μὲ τὸ παιχνίδι;

Ὁ Ρομπερτὺ δίστασε, ἔπειτα ἀπάντησε μ' ἀμηχανία:

— Ὄχι! σχετικὰ μὲ τοὺς τρόπους του. Τὸν κατηγοροῦνε, ξέρετε, γιὰ πολλὰ πράγματα. Ἐκεῖνος παρεξήγησε τὶς συμβουλές μου.

— Δὲν τὸν ἐκτιμοῦν καὶ πολὺ ἐκεῖ στὴ Λέσχη, νομίζω.

— Πφ! Πουθενὰ δὲν τὸν βλέπουν μὲ καλὸ μάτι. Ἂν τὸν ἤξερα τότε ὅπως τὸν ξέρω τώρα, θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἀνακατευτῶ καθόλου... Σὰν νὰ ἐξελίχτηκε ἀπότομα τώρα τελευταῖα. Οἱ τρόποι του μ' ἀνησυχοῦν.

Ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ ἀναστέναξε βαθειά.

— Ἄχ! τί δυστυχία, νἆναι ἡ ζωὴ τῆς κόρης μου δεμένη μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!... Τί τρομερὴ δυστυχία γιὰ τὴ φτωχούλα μου Ζερμαίν!

— Θἄπρεπε νὰ ζητήσῃ διαζύγιο. Γιατί δὲν ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὸ νόμο;

— Δὲ θέλει οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ. Εἶναι τὰ παιδιά, βλέπετε. Ἔπειτα εἶναι πολὺ θρησκόληπτη, δὲν τῆς ἐπιτρέπει, λέει, ἡ συνείδησή της. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει κανένα γιατρικό, ἀλλοίμονο!...

— Ἕνα μόνο θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ... ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι στὸ χέρι μας.

Ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ εἶχε σταθῆ καὶ τὸν κυττοῦσε κατάματα μὲ προσοχή, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἐντύπωση στὸ Ρομπερτύ.

Αὐτὸς χαμογέλασε κι' ἀπάντησε, στὸ γεμᾶτο ἀγωνία καὶ σκοτεινὲς ἐπιθυμίες ἐκεῖνο βλέμμα:

— Τί κρῖμα ποὺ οἱ νόμοι καὶ οἱ ἀρχὲς ποὺ ἔχω δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ στείλω στὸ διάβολο ἕνα τέτοιο τέρας! Αὐτὸς εἶναι γεννημένος γιὰ νὰ κάνῃ τὸ κακὸ καὶ φέρνει μαζί του τὸ μικρόβιο τῆς κακίας του. Μολύνει σὰν λέπρα τὸν κόσμο τριγύρω του...

Ὁ γέρο-πατέρας πρόσθεσε ὕστερα ὑπόκωφα:

— Εἶναι ὅμως, βλέπετε, ὁ φόβος... Φοβᾶται κανεὶς τὶς συνέπειες...

Οἱ δυὸ ἄντρες χωρίστηκαν, ἀφοῦ ἔσφιξαν τὰ χέρια, κι' ὁ Ρομπερτὺ πῆγε πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ πύργου, ἀφίνοντας μόνο τὸν ντὲ Μασσιέ, ποὺ τὸν κρατοῦσαν σκεπτικὸ πολλὲς δυσάρεστες προαισθήσεις.

Σὲ λίγον καιρὸ ἡ περίοδος αὐτὴ τῆς εὐτυχίας τελείωσε γιὰ τὸν Ντυβιβιέ. Ἄρχισαν πάλι νὰ καταφθάνουν ἀπλήρωτοι λογαριασμοί· μὲ κάθε ταχυδρομεῖο ἐρχόταν κι' ἀπὸ ἕνας. Ἤτανε μικρὲς-μικρὲς σημειώσεις γιὰ πολὺ μικρὰ ποσά, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε τὴν οἰκονομικὴ στενοχώρια τοῦ Ντυβιβιὲ καὶ τὴν κλονισμένη πίστη τῶν ἐμπόρων.

Κάθε μέρα ὁ Ντυβιβιὲ γινόταν καὶ πιὸ γκρινιάρης. Οἱ καθημερινοί του θυμοὶ μὲ τὸ παραμικρὸ ἔκανε νὰ τρέμουν ὅλοι μέσα στὸ σπίτι.

Μιὰ μέρα, στὸ φαΐ, ὁ Φερνάν ποὖχε μόνος τὸ προνόμιο νὰ ὑψώνῃ τὴ φωνὴ χωρὶς νὰ δημιουργεῖται ζήτημα, εἶπε ξαφνικά:

— Γιατί δὲν ἔρχεται πιὰ ὁ Ρομπερτύ; Πᾶνε τόσες βδομάδες ποὺ δὲν πάτησε στὸ Βαρενσβίλ.

Ὁ Ντυβιβιὲ ἀπάντησε:

— Θἄχῃ κάτι καλύτερο νὰ κάνῃ! Τὸ σπίτι μας δὲν εἶναι πιὰ γι' αὐτὸν ἀρκετὰ εὐχάριστο...

— Φαινόταν ὡστόσο πὼς τοῦ ἄρεσε. Τὸ χειμῶνα ἐρχόταν κάθε μέρα.

— Ἴσως ἐπειδὴ εἴχαμε κόσμο. Ὁ Ρομπερτύ, βλέπεις, εἶναι νέος, πηγαίνει στὰ σπίτια ποὺ διασκεδάζουν.

Ὁ Φερνὰν ξανάπε:

— Θἄρθῃ ὅμως τώρα ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὸ κυνῆγι, ἔ, μπαμπᾶ;

Ὁ Ντυβιβιὲ σάρκασε:

— Ὅσο γι' αὐτό, νἆσαι βέβαιος. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία γι' αὐτὸν νὰ λάμψῃ, νὰ δειχτῇ ἐπιδέξιος! Ἐκτὸς ἂν τὸν προσκαλέσουν στοὺς Σατὼ-Λαβάλ! Ἐκεῖ πάει κόσμος πιὸ... σίκ, καὶ φαντάζομαι πὼς τότε θὰ βαρύνῃ ἀπὸ κεῖ ἡ ζυγαριά.

— Καὶ ὁ Λερισσέ, μπαμπᾶ; Τὸν ἔχεις προσκαλέσει τὸ Λερισσέ;

— Καὶ βέβαια τὸν ἔχω προσκαλέσει. Κι' αὐτὸς θἄρθῃ, ἐλπίζω.

— Περίφημα! Αὐτὸς εἶναι ἀστεῖος καὶ μ' ἀρέσει. Θὰ μ' ἀφήσῃς καὶ μένα νἄρχωμαι στὸ κυνῆγι, ἔ, μπαμπᾶ;

Ἡ Ζερμαίν, ποὺ ἄκουγε ὥς τώρα ἀμίλητη, θεώρησε καλὸ νὰ ἐπέμβῃ: Θἄτανε πολλοὶ οἱ κυνηγοί, μποροῦσε κανένας ἀπρόσεκτος... θ' ἀνησυχοῦσε πολύ... Ὁ Ντυβιβιὲ σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Ἠλιθιότητες. Βλακεῖες καὶ ὑπερευαισθησίες! Ἀφοῦ θἆμαι γὼ ἐκεῖ τί μπορεῖ νὰ πάθῃ;

— Πάντα ἕνα δυστύχημα μπορεῖ νὰ τοῦ συμβῇ, ὅπως καὶ σὲ σένα.

— Θέλεις νὰ μὲ κάνῃς νὰ πιστέψω πὼς τρέμεις γιὰ τὴ ζωή μου; Ὅσο γιὰ τὸ Φερνάνδο, αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά. Ὁ Μπουσκὲν εἶναι περίφημος φύλακας, ἔπειτα εἶμαι κι' ἐγώ. Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος.

— Θὰ προτιμοῦσα ὅμως νἄμενε κοντά μου. Εἶναι μικρὸς καὶ τόσο ἀπερίσκεπτος!...

— Κι' ἐγὼ θέλω νὰ τὸν πάρω... Εἶναι περιττὸ νὰ ἐπιμένῃς.

— Θὰ πάω λοιπόν, θὰ πάω στὸ κυνῆγι, τί χαρά! φώναξε πηδῶντας ὁ Φερνάν.

— Ἐγὼ θὰ μείνω μαζί σου, μαμά, ψιθύρισε μ' ἀγάπη στὴ μητέρα του ὁ Ριχὸ καὶ πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι νὰ χαϊδέψῃ τὸ δικό της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Φερνὰν ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὴν καρέκλα τῆς Ζερμαὶν καὶ ἀγκαλιάζοντάς την εἶπε χαϊδευτικά:

— Μὴ θυμώνεις, μητερούλα. Κοντεύω δεκαπέντε χρονῶν, συλλογίσου! Δὲν εἶμαι πιὰ μωρὸ νὰ μὲ κρατᾶς στὶς φασκιές.

— Τὸ ξέρω, παιδί μου, ἀλλοίμονο!

Ὁ Ντυβιβιὲ φώναξε τὸ γυιό του:

— Πᾶμε ὥς τὸ σταθμό; Θὰ κουβεντιάζουμε στὸ δρόμο γιὰ κυνήγια καὶ ντουφέκια...

Τὸ βράδυ ὁ Ντυβιβιὲ ἦρθε μαζὶ μὲ τὸ Λερισσέ. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ καὶ μετά, συζητούσανε γιὰ μιὰ μεγάλη ὑπόθεση ποὺ θὰ καταπιάνονταν μαζὶ καὶ ἀναμετροῦσαν τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας· σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Λερισσὲ ἀνάφερε τὸ Ρομπερτύ: θἄτανε καλὸς μέτοχος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ὁ Ντυβιβιὲ ἔκανε ἕνα κίνημα θυμωμένο:

— Ὁ Ρομπερτύ; Δὲν τὸν βλέπω πιά. Αὐτὸς ἔχει χαθῆ. Τὸν συνάντησα τὶς ἄλλες ποὺ πήγαινα στὴ λέσχη...

— Πῶς! Μοὖχαν πῆ πὼς δὲν πατοῦσες πιὰ ἐκεῖ.

— Ποιὸς ἠλίθιος σοῦ τὦπε; Πηγαίνω πιὸ σπάνια, γιατὶ τώρα εἶμαι στὴν ἐξοχή, ἁπλούστατα. Ἄει στὸ καλό! Ἱστορίες δημιουργοῦνε μὲ ὅλα!.... Δὲ βρίσκεις πὼς κάνει πολλὴ ζέστη;

Ἤτανε κατακόκκινος καὶ φουσκωμένος. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο κι' ἔσκυψε ἔξω:

— Ὁ καιρὸς εἶναι γιὰ βροχή. Φοβᾶμαι γιὰ τὸ Σάββατο. Ξέρεις, Λερισσέ, πὼς ἀνοίγω τὸ κυνῆγι τὸ Σάββατο; Δὲν τὸ ξέχασες, πιστεύω.

— Ὄχι βέβαια...

Ὁ Ντυβιβιὲ στάθηκε γιὰ λίγο κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο νὰ τὸν χτυπήσῃ ὁ ἀέρας.

Ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ ἔβηξε:

— Ὁ πατέρας μου εἶναι συναχωμένος, Σάρλ, εἶπε σιγὰ ἡ Ζερμαίν, καὶ σὲ λίγο θὰ συναχωθοῦμε ὅλοι, ἂν ἀφήσῃς ἀκόμη ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο.

Ἐκεῖνος τὄκλεισε χτυπῶντας το δυνατά, χωρὶς νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ Λερισσέ:

— Πᾶμε ἂν θέλῃς στὸ γραφεῖο μου νὰ καπνίσουμε καὶ νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ τὴ δουλειά μας.

Ὅταν ἔφυγαν, ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ ἄφησε τὴν ἐφημερίδα ποὺ διάβαζε χωμένος σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ, πλησίασε τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε χαμηλόφωνα:

— Παρατήρησες πὼς ταράχτηκε ὁ ἄντρας σου, ὅταν ὁ Λερισσὲ μίλησε γιὰ τὴ Λέσχη;

— Ναί, τὸ εἶδα.

Ἡ Ζερμαὶν κοίταζε ἀνήσυχη τὸν πατέρα της.

— Καὶ ὁ Ρομπερτὺ ποὖχει νἄρθῃ τόσες μέρες; Δὲ σὲ παραξενεύει αὐτό; Μᾶς ἐγκαταλείπει...

— Δὲν μπορῶ οὔτε γὼ νὰ τὸ ἐξηγήσω αὐτό.

Ἔπειτα, βλέποντας πὼς ὁ πατέρας της σώπαινε, πρόσθεσε:

— Τί συμπεραίνετε;

—Χμ! πὼς κάτι σοβαρὸ συνέβη, χωρὶς ἄλλο, μεταξὺ τοῦ ἄντρα σου καὶ τοῦ Ρομπερτύ, ἢ μέσ' στὴ λέσχη, ἤ, ποιὸς ξέρει... σχετικὰ μὲ τὴ λέσχη. Ἀλλά, τί λέω, ξέρω καλὰ πὼς ἔχουν τσακωθῆ. Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως; αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω.

— Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε;

— Ὁ ἴδιος ὁ Ρομπερτύ. Δὲν μοῦ ἐξήγησε ὅμως περισσότερα.

Ἡ Ζερμαὶν συλλογιζόταν λυπημένη: «Εἶναι λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ μὴν ξαναπατήσῃ; Πῶς μ' ἀφίνει ἔτσι μοναχή; Τόση ἦταν ἡ ἀφοσίωσή του;».

Ἔπειτα, δυνατά:

— Εἶναι τόσο ἀπότομος ὁ Σάρλ! Θὰ τὸν προσέβαλε, καὶ νὰ ποὺ χάσαμε ἕνα καλό μας φίλο!

— Δὲν ξέρω τίποτα· πάντως ὁ Ρομπερτὺ φαίνεται πὼς πειράχτηκε πολύ.

Ὁ κ. ντὲ Μασσιὲ δὲν ἐπέμεινε, μὴ θέλοντας ν' ἀνησυχήσῃ περισσότερο τὴν κόρη του. Ἡ μακρυὰ ἀπουσία τοῦ Ρομπερτὺ τοὺς λυποῦσε καὶ τοὺς δύο. Εἴχανε τόσο καλὰ συνηθίσει τὴν παρέα του, τὶς συμβουλές του καὶ τὴν ἠθικὴ ὑποστήριξη ποὺ τοὺς ἔδινε τὸ καθαρὸ καὶ γερό του μυαλό... Ἦταν ὁ μόνος τίμιος ἄνθρωπος ποὖκανε παρέα του ὁ Ντυβιβιὲ καὶ μονάχα σ' αὐτὸν ἡ Ζερμαὶν ἐμπιστευόταν τὰ βάσανά της σὲ κάθε δύσκολη περίσταση. Ἤτανε πολὺ περήφανη γιὰ νὰ παραπονιέται στὸν κόσμο· δὲν ἤθελε νὰ παίζῃ τὸ θῦμα.

Ἀκόμη κι' ἂν ὁ κόσμος ὑποπτευόταν κάτι, φρόντιζε πάντα νὰ διαψεύδῃ κάθε ὑποψία καὶ νὰ κρατάῃ τὴν ἀξιοπρέπειά της. Δὲν εἶναι πάντα μιὰ γυναῖκα ὑπεύθυνη ὅταν κακοπαντρεύεται· ὅταν ὅμως παραπονιέται στὸν κόσμο ἐναντίον τοῦ συζύγου της, εἶναι σὰ νὰ γυρεύῃ παράνομες παρηγοριές.

Ἡ Ζερμαὶν ἤτανε πολὺ περήφανη κι' ὑπέφερε κρυφά. Αἰσθαντικὴ ψυχὴ ὅμως καθὼς ἦταν, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ νοιώθῃ κρυφὴ εὐχαρίστηση ποὺ ἕνας ἄνθρωπος σὰν τὸν Ρομπερτὺ καταλάβαινε, μάντευε τὶς σκέψεις της. Τώρα ποὺ αὐτὴ ἡ εὐχαρίστηση ἔλειπε, ἡ Ζερμαὶν λυπόντανε βαθειά. Ὡστόσο, δυὸ μέρες μετὰ ἀπὸ τὴ συζήτηση ἐκείνη μὲ τὸν πατέρα της, δοκίμασε μεγάλη χαρά. Ἔφθασε μελαγχολικὴ στὸ σαλόνι τοῦ πρώτου πατώματος, ὅταν εἶδε νὰ μπαίνῃ ὁ Ρομπερτύ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ, ΚΥΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ἄρθρον τοῦ κ. Θ. Μουτσίου, πτυχιούχου τοῦ Ἀνατολικοῦ Κολεγίου Χειροπρακτικῆς τῆς Νέας Ὑόρκης πτυχιούχου ἀκτινολόγου, μέλους τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου τῆς Χειροπρακτικῆς Ἑνώσεως, εἰδικοῦ χειριστοῦ τοῦ πολυτίμου μηχανήματος Νευροθερμομέτρου καὶ μόνου ἐκπροσώπου τῆς Χειροπρακτικῆς ἐν Ἑλλάδι,

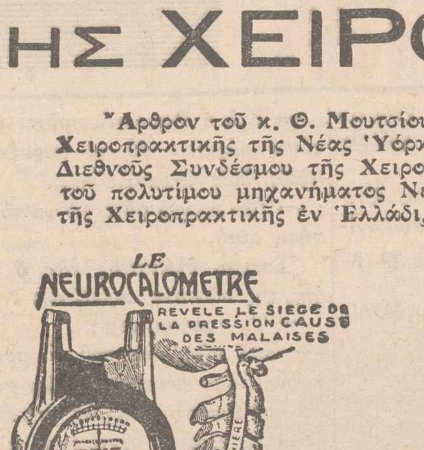
LE NEUROCALOMETRE
REVELE LE SIEGE DE LA PRESSION CAUSE DES MALAISES
MOELLE EPINIERE
LES AJUSTEMENTS CHIROPRATIC LES FONT DISPARAITRE

Τὸ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενον μηχάνημα, Νευροθερμόμετρον, αὐτομάτως ἀνακαλύπτει τὸ πάσχον νεῦρον ὡς καὶ τὸν βαθμὸν τῆς πυρετώδους αὐτοῦ πιέσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καθοδηγεῖται ὁ χειροπράκτωρ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Ἐπιτευχθείσης, ἑπομένως, τῆς ἀπελευθερώσεως, ἀποδίδεται πλήρης ὑγεία εἰς τὸν πάσχοντα, καθόσον παρέχεται ἀπρόσκοπτος ἀπὸ κάθε ἐμπόδιον ἡ φυσιολογικὴ λειτουργία ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ.

ΘΕΟΔ. ΜΟΥΤΣΙΟΣ D. C.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ Χειροπρακτικὴ συνίσταται εἰς τὴν διὰ τῶν χειρῶν κατ' εἰδικὸν τρόπον διευθέτησιν, ἢ ἐπαναφορὰν ἡμιεξηρθρωμένων σπονδύλων εἰς τὴν φυσιολογικήν των θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέφυγον καὶ οἱ ὁποῖοι φέρουσι πίεσιν ἐπὶ τῶν πρώτων διακλαδώσεων τῶν νεύρων, τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, παρεμποδίζοντες οὕτω τὴν ὁμαλὴν διέλευσιν τοῦ ΡΕΥΣΤΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ἢ τοῦ λεγομένου ΖΩΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου εὑρίσκεται ἡ ὁλονὲν ρέουσα καὶ ἐξαποστέλλουσα ρεῦμα ἐνεργείας πηγή, καθ' ὅλον τὸ σῶμα πρὸς τροφοδότησιν τῶν ἱστῶν.

Ἡ Χειροπρακτικὴ (ἐκ τοῦ χεὶρ—πράττειν) στηρίζεται ἐπὶ τῆς κλινικῆς ὑποθέσεως ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρισυπόστατον ὂν ἢ τριμερὴς ὕπαρξις, ἤτοι: πνευματική, μηχανικὴ καὶ χημική, παρὰ ὡς διατείνονται ὅτι αὐτὴ εἶναι ἐξαγόμενον ἁπλῆς μόνον χημικῆς ἀναλύσεως, ἢ μᾶλλον σύνθεσις φυσικοχημικῆς ἐνεργείας.

Ὅθεν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θεραπεύει καὶ δίδει ὑγείαν εἶναι ἡ ἐνδόμυχος διαισθητικότης, ἥτις ἐνοικεῖ ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ οὐχὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λαμβάνομεν ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὰς χαλαρωμένας ἐσωτερικὰς δυνάμεις τοῦ σώματός μας. Συνεπῶς ὅταν ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΚΛΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ διοχετευθῇ εἰς τὸν φυσικόν του δρόμον, ἀπαραιτήτως τότε ἡ ζωὴ ρέει εὐεργετικῶς εἰς ποσότητα καὶ τρέχει αὐτομάτως.

Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΡΧΑΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ

Περὶ τῆς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα θεραπείας τῶν διαφόρων νόσων ἐπὶ τῆς ράχεως καὶ τῶν ἄρθρων ἐν γένει, προέβημεν διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας, εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας ἐκ τῶν ὁποίων πλήρως ἐπείσθημεν ὅτι ὄντως ὁ θεῖος Ἱπποκράτης, ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης, ἐθεώρει ἀπαραίτητον τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀνθρωπίνης ράχεως ὡς γνώμονα ἢ δείκτην τῆς διαταράξεως τῆς ὑγείας. Ἐξ αὐτῆς διεγίγνωσκεν ἑκάστοτε τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας τῶν πασχόντων, λέγων:

«Χρὴ δὲ πρῶτον μὲν γινώσκειν τὴν φύσιν τῆς ράχιος, οἵη τις ἐστίν· ἐς πολλὰ γὰρ νουσήματα προσδέοι ἂν αὐτῆς. Τοῦτο μεν γάρ, τὸ πρὸς τὴν κοιλίαν ρέπον, οἱ σπόνδυλοι ἐντὸ ἄρτιοί εἰσιν ἀλλήλοισι, καὶ δέδενται πρὸς ἀλλήλους δεσμῷ μυξώδει καὶ νευρώδει, ἀπὸ χόνδρων ἀποπεφυκότι ἄχρι πρὸς τὸν νωτιαῖον».

Δηλαδὴ πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πρῶτον τὴν κατάστασιν τῆς ράχεως διότι ἐξ αὐτῆς προέρχονται πολλαὶ ἀσθένειαι κ. λ. π. (Ἱπποκράτης περὶ ἄρθρων, σελὶς 190, ἐδάφ. 45).

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ράχεως ἀσκουμένην κατὰ τὴν ἀρχαιότητα θεραπευτικὴν μέθοδον, εἶχε δοθῆ τὸ ὄνομα «ραχιοθεραπευτική» ἥτις εἶναι μέθοδος θεραπείας ἐξ ὁλοκλήρου ὁμοία τῆς σημερινῆς Χειροπρακτικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Ἀμερικανοῦ Πάλμερ.

Τὴν ἐξάσκησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ραχιοθεραπευτικῆς μεθόδου, ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ ἐκαλλιέργησαν δεόντως οἱ μετέπειτα σοφοὶ ἰατροὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὡς λ. χ. ὁ γυναικολόγος Σωρανός, ὁ ἐπικληθεὶς αὐτοκράτωρ τῶν ἰατρῶν, ὁ ἐνδοξότατος Γαληνός, ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Κιτιεύς, ὁ Ὀριβάσιος καὶ ἄλλοι.

Πλὴν ὅμως πιστεύομεν ὅτι ὁ ἐφευρέτης τῆς Χειροπρακτικῆς δὲν προέβη εἰς τὴν θεμελίωσιν αὐτῆς ἐκ τυχαίου γεγονότος, ἀλλ' ὅτι ἀναμφισβητήτως ἐφωτίσθη εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, ἐκ τῆς περὶ τὴν ράχιν θεραπευτικῆς μεθόδου τοῦ θείου Ἱπποκράτους ἢ ἄλλων τινῶν σοφῶν ἰατρῶν τῆς ἀρχαιότητος, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν πολυτόμους ἐπιστημονικὰς πραγματείας, ἐν αἷς περιλαμβάνονται πάμπολλα κεφάλαια διαπραγματευόμενα τὴν θεραπείαν τῆς ράχεως.

Ἀνάγλυφον παριστάνον ραχιοθεραπείαν.

Ὡς ἀψευδῆ μαρτυρίαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ἱπποκράτειος Ἰατρικὴ μεγάλως ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἡμιεξηρθρωμένων σπονδύλων, παραθέτομεν τὸ ἀνευρεθὲν ἀνάγλυφον εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ ἀρχαῖον Ἀσκληπιεῖον, ἀναγόμενον εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ παριστάνον ἰατρόν τινα τῆς ἀρχαιότητος ραχιοθεραπεύοντα ἀσθενῆ, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς Θεᾶς Ὑγείας.

Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗΣ

Κατὰ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα τῶν 45 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεώς της, ἡ Χειροπρακτικὴ Ἐπιστήμη, ἔχει ὄντως θριαμβεύσει ἐπιδεικνύουσα τὰ καταπληκτικὰ της ἀποτελέσματα εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ἡ Χειροπρακτικὴ δὲν περιωρίσθη εἰς τὰς καθαρῶς νευρολογικὰς παθήσεις εἰς ἃς εἶχεν ἀρχικῶς ἐντοπίσει τὰς ἐρεύνας της, ἀλλὰ τὰ σχετικά της πειράματα ἐπεξετάθησαν καὶ ἐπὶ σοβαρωτέρων παθήσεων, ὡς ἡ ψυχοπάθεια, ἡ φυματίωσις, (φυματικοὶ δὲν γίνονται δεκτοὶ παρ' ἐμοῦ), ὁ καρκῖνος, διφθερίτις, ἕλκος κλπ., ἀπέδειξαν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς νέας θεραπευτικῆς μεθόδου. Ἐκ προκαταλήψεως θὰ νομίσῃ τις ὅτι πρόκειται περὶ ὑπερβολῶν, ἀλλ' εὐτυχῶς ὑπάρχουν ἄπειροι καὶ ἔμπρακτοι ἀποδείξεις καὶ τὸ μέλλον θέλει διαβεβαιώσει τοὺς πάσχοντας περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς Χειροπρακτικῆς Ἐπιστήμης.

Ἡ Χειροπρακτικὴ δὲν εἶναι πλέον ἐμπειρισμός, ἀλλὰ ἐπιστήμη ἐξέχουσα, σχοῦσα ἐν τῷ θεραπευτικῷ πεδίῳ θετικὰ ἀποτελέσματα, ἐξαιρέσει βεβαίως ἐλαχίστων ἀσθενειῶν, ἐφ' ὧν καθίσταται δύσκολος ἡ θεραπεία λόγῳ τοῦ μακροχρονίου τῆς νόσου καὶ τῆς τελείας καταστροφῆς τῶν νευρικῶν κυττάρων. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ μακροχρόνιοι παθήσεις ἀπαιτοῦν καὶ ἀνάλογον χρονικὸν διάστημα θεραπείας διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὴν φυσιολογικὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Ἐν τούτοις, ἀσθενεῖς πάσχοντες ἀπὸ μακροχρόνια νοσήματα, ὡς τὸ ἄσθμα, νευρασθένεια, νευροστόμαχος, κεφαλαλγία κλπ. ἔτυχον ἱκανοποιητικῆς βελτιώσεως δι' ὀλίγων μόνον ἐπιμβάσεων. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἐπέμβασις τῆς Χειροπρακτικῆς εἶναι ἔγκαιρος καὶ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν σχετικῶν νεύρων, τότε ἡ νόσος ἐξαφανίζεται συντόμως. Πλατύτερον ταῦτα ἐκτίθενται εἰς τὸ σύγγραμμά μου καὶ δὴ εἰς τὸ κεφάλαιον τούτου περὶ τῆς ὑγείας τοῦ μελλοντικοῦ ἀνθρώπου, ἔνθα ἐξηγεῖται πῶς ἡ ἔγκαιρος ἐπέμβασις τῆς Χειροπρακτικῆς θὰ προλαμβάνῃ κάθε ἀσθένειαν ἐν τῇ γενέσει της καὶ ὁ ἄνθρωπος πλέον θὰ μένῃ ἄνοσος καὶ μακρόβιος.

Λόγῳ τῶν πλουσίων ἀποτελεσμάτων της ἡ Χειροπρακτικὴ ἔχει διαδοθῆ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, κυρίως δὲ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὅπου ἀσκεῖται ὡς ἀνεξάρτητος κλάδος ἀπὸ τὴν κλασσικὴν ἰατρικήν. Ἐφιστῶμεν ὅθεν τὴν προσοχὴν τῆς προοδευτικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις δὲν ἐδίστασε νὰ ἄρῃ κάθε ἐμπόδιον διὰ τὴν βελτίωσιν καὶ θεραπείαν τῶν ζωτικῶν ζητημάτων τῆς Χώρας, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν ὑγείαν τῶν πολιτῶν, ὅπως μὴ φεισθῇ ἀσημάντου δαπάνης πρὸς ἵδρυσιν θεραπευτηρίου Χειροπρακτικῆς ἐν Ἀθήναις διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ ἀπόρους, οἵτινες καταφθάνουν εἰς τὸ ἰατρεῖον μας καθημερινῶς ζητοῦντες τὴν θεραπείαν των.

Ἐπίσης δὲ συνιστῶμεν εἰς τὰς διαφόρους ἀσφαλιστικὰς Ἑταιρείας καὶ τὰ διάφορα ἱδρύματα τὰ ἔχοντα Ταμεῖα ὑγείας, ὅπως ζητήσωσι τὴν θεραπείαν διὰ τῆς Χειροπρακτικῆς, ἥτις ἤθελε σώσει τὴν ζωὴν πολλῶν ἀσθενῶν, ἀλλὰ καὶ τεράστια ποσὰ πρὸς ὄφελος τῶν Ταμείων.

Ἂς μιμηθοῦν τὰς 175 Ἀμερικανικὰς Ἑταιρείας, αἵτινες ἔχουσι προσλάβει ἰατροὺς χειροπράκτορας, τῶν ὁποίων τινὲς εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

Aetna Life Insurance Co. Commercial General, Hartford Conn. Commercial Travelers Mutual Assn, of Utica. N. U. Eastern Casualty Co. Globe Indemnity Co. Equitable Life Insuranse Co. Guardian Life Insurance Co. Knights of Pythias, Loyal order of Moose. Southern Surety Co. Travelers Insurance Co. Pullman Co. United States Casualty Co. United States Fidelity & Guaranfy Co. Atlas Casualty Co. Federal Life Insurance Co. George Washington Insuranse Co. Georgia Casualty Co. Federal Surety Co. Monarch and health Accident Insurance Co. Liberty Mutual Co. North American Accident Insurance Co. Pacific Mutual Co. Prudential Life Insurance Co. The Southern Casualty Co. United Mine Workers of America. World Insurance Co etc.

ΠΙΝΑΞ ΘΕΡΑΠΕΥΘΕΝΤΩΝ ΤΙΝΩΝ

Παραθέτομεν κατωτέρω περιπτώσεις τινὰς ἐκ τῶν θεραπευθέντων παρ' ἡμῶν, ἵνα καταδείξωμεν εἰς τὸ Κοινόν, ὅτι ἡ Χειροπρακτικὴ ὄντως θεραπεύει καὶ θαυματουργεῖ εἰς τοὺς ἀπέλπιδας ἐκείνους, οἵτινες εἶχον προηγουμένως δοκιμάσει τὰς γνωστὰς θεραπευτικὰς μεθόδους, ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ καταφυγόντες εἰς τὴν Χειροπρακτικὴν ἀπέκτησαν τὴν ὑγείαν των.

Πλεῖστοι τούτων ἐκφράζουν τὰς εὐχαριστίας των δι' ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν, διότι δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος. Οὗτοι εἶναι:

Ὁ κ. Α. Α., Ἀκαδημίας 79α, πάσχων ἀπὸ νευρασθένειαν καὶ δυσκοιλιότητα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ὁ κ. Μ. Κ., Νέα Ἐλβετία, πάσχων ἐκ νευρασθενείας, ἀνικανότητος, νευροστομάχου, δυσκοιλιότητος καὶ βραδυκαρδίας.

Ἡ κ. Ν. Μ., ἐκ Χαλανδρίου, πάσχουσα ἐκ νευρασθενείας, νευροστομάχου καὶ ἀεροφαγίας.

Ὁ κ. Β. Ὀρ., Καραΐσκου 217, Πειραιεύς, πάσχων ἐκ νευρασθενείας μὲ τάσεις αὐτοκτονίας.

Ἡ Μὶς Ο., Ἀμερικανικὸν Κολλέγιον, πάσχουσα ἐκ δυσπεψίας, ἐξασθενίσεως τῶν νεύρων καὶ δυσκοιλιότητος.

Ὁ κ. Χ. Α., Πραξιτέλους, Πειραιεύς, πάσχων ἐκ σκωλιώσεως, πόνων τῆς ὀσφύος καὶ σκοτοδίνης.

Ὁ κ. Μ. Δ., Λιοσίων 5, Βάθη, πάσχων ἐκ νευρασθενείας, νευροστομάχου, μελαγχολίας καὶ δυσκοιλιότητος.

Ἡ παιδίσκη Α. Κ., Σοφοκλέους 56, Πειραιεύς, πάσχουσα ἐκ παιδικῆς παραλύσεως ἐκ γενετῆς, ἐβελτιώθη σημαντικῶς.

Ὁ κ. Α. Χ., Ζαλόγγου 1, πάσχων ἐξ ἐπιληψίας καὶ ἐξασθενίσεως τῶν νεύρων.

Ἡ Κα S., Αἰγίνης 45, Κυψέλη, πάσχουσα ἐκ νευρασθενείας καὶ κεφαλαλγίας.

Ὁ κ. Π. Σ., Βαλτετσίου 1, πάσχων ἐκ νευρασθενείας, δυσκοιλιότητος καὶ πόνων.

Ὁ παῖς Ι. Μ., ἐξ Ἀμπελακίων τῆς Σαλαμῖνος, πάσχων ἐκ παιδικῆς παραλύσεως, ὅστις σπεύσας ἐγκαίρως ἐθεραπεύθη δι' ὀλίγων ἐπεμβάσεων.

Ἐπίσης ἡ Κα Ε. Τ., ἐκ Καλαμῶν, πάσχουσα ἐκ νευρολιθιάσεως.

Ὁ κ. Κ. Ε., Χαλκοκονδύλη 12, πάσχων ἐκ χρονίας νευρασθενείας.

Ὁ κ. Τ. Ν., ἐκ Καλαμῶν, πάσχων ἐξ ὀξείας νευραλγίας τῆς δεξιᾶς χειρός.

Ἡ Κα Μ. Γ. Δ., Εὐβοίας 67, Κυψέλη, πάσχουσα ἐκ κεφαλαλγίας καὶ νευραλγιῶν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ὁ κ. Ι. Ν., ἐκ Καλαμακίου Θουρίας, πάσχων ἐκ σπονδυλίτιδος χρονίας.

Ὁ κ. Μ. Ν., Σταδίου 16, πάσχων ἐκ ψαμμιάσεως.

Ἡ Κα Φ. Β. Β., Ἕκτορος 4, Κυψέλη, πάσχουσα ἐκ καταρροῆς ἀμφοτέρων τῶν ὤτων μετὰ πόνων καὶ βαρυκοΐας.

Ὁ κ. Ι. Σ., δημόσιος ὑπάλληλος, ἐν Ἀθήναις, πάσχων ἐξ ἐξασθενίσεως τῶν νεύρων, δυσκοιλιότητος καὶ σκοτοδίνης.

Ἡ Κα Π., Ν. Φιλαδέλφεια, πάσχουσα ἐκ χρονίας νευραλγίας μετὰ παραλύσεως.

Ἡ Κα Γ. Π., πάσχουσα ἐκ σχιζοφρενίας, ἀϋπνίας, σκοτοδίνης, δυσκοιλιότητος καὶ νευροκαρδίας.

Ὁ κ. Ρ. Π., δημόσιος ὑπάλληλος, ἐνταῦθα, πάσχων ἐκ νευρασθενείας, καὶ ἀδενίτιδος.

Ὁ κ. Β. Β., Λιοσίων 236, πάσχων ἐκ πιέσεως τῆς καρδίας.

Ἡ δὶς Θ. Π., Σουρμελῆ 8, πάσχουσα ἐκ νευραλγίας τῆς χειρὸς καὶ ταχυκαρδίας.

Ὁ κ. Ι. Π., δημ. ὑπάλληλος, πάσχων ἐξ ἕλκους τοῦ δωδεκαδακτύλου.

Ἡ δνὶς Α. Α., Κορινθίας 5, πάσχουσα ἐξ ἀδενίτιδος, νευρασθενείας καὶ νευροκαρδίας.

Ὁ κ. Φ. Β., Καβάλλας 51, πάσχων ἐξ ἄσθματος καὶ νευροκαρδίας.

Ὁ κ. Ι. Δ., Νέα Ἐπίδαυρος Ναυπλίας, πάσχων ἐκ στομαχικῶν διαταράξεων μετὰ νευραλγιῶν.

Ὁ κ. Α. Κ., Χατζηκυριάκου 7, Πειραιεύς, πάσχων ἐξ ὀξυτάτης νευρασθενείας καὶ ἕλκους τοῦ δωδεκαδακτύλου.

Ὁ Mr Μ., Νέον Φάληρον, πάσχων ἐξ ἄσθματος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ πόνων εἰς τὸ στῆθος.

Ὁ κ. Α. Α., ὑπάλληλος Α. Ε., ἐνταῦθα, πάσχων ἐκ νευρασθενείας, νευραλγίας καὶ σκοτοδίνης.

Ὁ κ. Ν. Β., Εὐριπίδου 48, πάσχων ἐκ διαταράξεως τῶν νεύρων μετὰ συμπτωμάτων παραλύσεως.

Μόλις ἐξεδόθη ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα «Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ» ὑπὸ τοῦ κ. Μουτσίου, περιέχον πολυτίμους ὁδηγίας διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ μή. Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συγγραφέως δραχμὰς 75. Ὁ κ. Μούτσιος δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12 καὶ 4—7, πλὴν τῶν Κυριακῶν, Σόλωνος 128. Τηλέφωνον 24-119.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΘΡΥΛΩΝ & ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ

ΜΑΚΕΝΤΑ

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΙΘΙΟΠΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜ

16ον

Ἐ ΤΣΑΔΟΚ, πνεῦμα πονηρό, πῶς φαίνεσαι νὰ μὴν ἔχῃς ποτὲ κάμει παιδί! Χρειάζεται νὰ σκεφθῇ ὁ πατέρας γιὰ νὰ χαρῇ στὴν καρδιά του καὶ νὰ θελήσῃ ὅλος ὁ κόσμος νὰ χαρῇ μαζί του;

— Χαρά, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Μεγάλος Ραββῖνος ἔχει ἀντιρρήσεις, βλέποντας τὴν Ἅγια Πόλι τοῦ Δαβὶδ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ δεχτῇ σὰν γυιὸ τοῦ βασιλῆᾶ της ἕνα παιδὶ ποὺ ἴσως-ἴσως εἶνε νόθο.

—Ἄθλιε ραββῖνε, πῶς μπορεῖς;..

—Γιατὶ ὁ Τσάδοκ φροντίζει γιὰ τὴ δόξα σου, ποὺ ἔρχεται νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ μιὰ τέτοια μέρα. Οἱ πιὸ ἐπίμονες φῆμες κυκλοφοροῦν, τὸ ξέρεις καλά, καὶ δὲν ἔπαψαν νὰ κυκλοφοροῦν γιὰ τὸν Μενελίκ.

—Ταπεινὲς συκοφαντίες εἶνε ὅλ' αὐτά!...

— Τίποτε ὅμως δὲν ἀποδεικνύει αὐτὸ ποὺ λές, ἀλλοίμονο!...

— Ἔ!... Τσάδοκ, εἶσαι ἀφελὴς σὰν ἕνα παιδὶ ἢ τὰ φρικτὰ λόγια σου εἶνε πιότερο ὑπολογισμένα ἀπὸ τὰ λόγια μάγου; Ποιὰ ἀπόδειξι ἔχει ποτὲ πατέρας πὼς τὸ παιδὶ ποὺ τοῦ δίνει μιὰ γυναῖκα εἶνε παιδί του; Τί; Δὲν ἔκαμα τὸ πᾶν γιὰ νὰ διαλύσω ὅλες αὐτὲς τὶς φῆμες; Δὲν ἔστειλα στὸ Σαβᾶ μιὰν ὁλόκληρη ἀντιπροσωπεία ἀπὸ ἐφτὰ πρεσβευτὲς καὶ οἱ ἐφτὰ αὐτὸ δὲν μὲ βεβαίωσαν;

—Ὑπάρχουν ὁμοιότητες τόσο ἀπατηλές! Ἐγὼ ὁ ἴδιος σοῦ μοιάζω τόσο, ὦ Σολομῶν, ὥστε πολλὲς φορὲς οἱ ἄνθρωποι νομίζουν πὼς ἔχουν μπροστά τους ἐσένα βλέποντας ἐμένα.

—Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὸν Μενελίκ, μεῖνε ἥσυχος.

—Ποιὸς ξέρει, Βασιλῆᾶ;

Ὁ Σολομῶν πήγαινε κι' ἐρχόταν σκεπτικός. Ὁ κακὸς ραββῖνος εἶχε καταφέρει νὰ καταστρέψῃ τὴ χαρά του, ἂν ὄχι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὴν γυναῖκα του ἡ ὁποία ἦταν τόσο μακρυά του. Ἔτσι ὁ Τσάδοκ, ἀφίνοντας τὸ δηλητήριο νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του, σώπαινε.

— Ἔ!... λοιπόν, εἶπε ὁ Σολομῶν, θὰ ὑποστῇ τὴ δοκιμασία τῆς Φωνῆς τοῦ Αἵματος ὁ Μενελίκ. Ἡ δοκιμασία αὐτὴ εἶνε γιὰ ἕνα πατέρα τὸ φρικτότερο μαρτύριο. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅμως νὰ τὸ ὑποστῶ γιατὶ θέλω μιὰ γιὰ πάντα νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ γνησιότητα τοῦ Μενελίκ. Πήγαινε, Τσάδοκ, καὶ ἑτοίμασε τὰ σχετικὰ γιὰ τὴ μελέτη αὐτή, ποὺ θὰ γίνῃ κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Θὰ ἐμφανισθῶ ἀνάμεσά σας ντυμένος σὰν ἕνας κοινὸς ραββῖνος. Ἂν τὸ παιδὶ δὲν μ' ἀναγνωρίσῃ, θὰ τὸ ἀποκηρύξω. Πήγαινε.. Κι' ἂς μ' ἀφήσουν ἥσυχο ὣς τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας. Ἡ ψυχή μου εἶνε πολὺ θλιμμένη...

Κι' ὁ Σολομῶν ἔβγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ βγάνοντας τὸν ὁλοπόρφυρο μανδύα του, τὴ μεταξωτὴ γαλάζια ρόμπα του, τὰ δαχτυλίδια του...

⁂

Οἱ πορφυρὲς ἀχτῖδες τοῦ ἡλίου, ποὺ βασίλευε, μπῆκαν στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίγεται, ἀφίνοντας πέρασμα στὸν πρίγκηπα Μενελίκ.

Κάτω ἀπ' τὸ μεγαλόπρεπο ταβάνι μὲ τὶς εἴκοσι γιγάντιες κολῶνες προχωρεῖ τὸ παιδάκι ποὺ ὁ ἐρχομός του στὴν Ἱερουσαλὴμ τόσο θόρυβο ἔκαμε. Κι' ὅμως παρ' ὅλη τὴν μικρότητά του, τί μεγαλεῖο δὲν ἔχει στὴ στάσι του. Μὲ τί χαριτωμένη σοβαρότητα φέρνει τὸ στέμμα στὸ ξανθόμαλλο κεφάλι του!... Κι' αὐτὴ ἡ κατακόρυφη πτυχὴ στὸ μέτωπο... Σίγουρα ὁ Μενελὶκ εἶνε γυιὸς τοῦ γυιοῦ τοῦ Δαβίδ.

Τὸ βλέμμα τοῦ Μενελὶκ πέφτει ἀμέσως πάνω στὸν ἀπὸ ἐλεφαντοκόκκαλο χρυσοστόλιστο θρόνο, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ λιοντάρια... Πῶς γίνεται λοιπὸν κι' ὁ πατέρας του δὲν εἶνε καθισμένος ἐκεῖ πάνω;

Ὁ μεγάλος θαλαμηπόλος τὸ πλησιάζει.

— Προχώρησε ἄφοβα, πρίγκηψ Μενελίκ, καὶ προσπάθησε νὰ δῇς ποιὸς εἶν' ὁ πατέρας σου ἀνάμεσα σ' ὅλους ὅσοι εἶν' ἐδῶ μέσα. Ὁ βασιλῆᾶς Σολομῶν περιμένει νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃς.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸ παιδὶ σκέπτεται: «Κάποιο παιγνίδι μοῦ παίζει ὁ πατέρας. Νομίζει πὼς θὰ μὲ κάμῃ νὰ τὰ χάσω; Ἡ μητέρα μοῦ τὸν παρέστησε τόσες φορές! Ἁπλούστατα: ὁ πατέρας μου εἶν' ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὰ πιὸ ὡραῖα στολίδια...»

Καὶ προχωρεῖ γελαστός.

Σιγὰ-σιγὰ περνάει μπρὸς ἀπ' τὴν πρώτη σειρά, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ἀξιωματοῦχοι πολυτελέστατα ντυμένοι... «Θυμήσου ἕνα μεγάλο κατακόκκινο μανδύα καὶ ἀπὸ κάτω μιὰ ρόμπα γαλάζια... ἄπειρα δαχτυλίδια στὰ χέρια καὶ περιδέραια στὸ λαιμό...» Λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἔχει τώρα μπροστά του ἔχουν τόσα στολίδια... Ἀλλὰ ὁ Μενελὶκ σκέπτεται: «Ὄχι, ὄχι, ὁ πατέρας μου ὁ βασιλῆᾶς πρέπει νἆνε πιὸ πλούσια στολισμένος...» Καὶ προχωρεῖ...»

Λίγο-λίγο μιὰ ἀλλαγὴ γίνεται μέσα του. Ἡ φλόγα ὅλων αὐτῶν τῶν ματιῶν ποὺ στηλώνονται πάνω του τὸν κάνει ν' ἀγωνιᾷ. Κι' αὐτὴ ἡ ἀπόλυτη σιωπή... εἶνε κι' αὐτὴ ἕνα παιγνίδι; Θυμώνει κατὰ τῶν πράξεων αὐτῶν ἡ μητέρα, ποὺ ἐπιμένει νὰ κρύβεται. Τί σκληρό!... Δὲν ξέρει, λοιπόν, πὼς ἡ μητέρα τοῦ Μενελὶκ εἶνε μακρυά, πολὺ μακρυά; Καὶ πῶς ὁ Μενελὶκ εἶνε μικρὸς κι' ἀδύνατος;

Ὁ Σολομῶν εἶνε βέβαια μέσα στὴν αἴθουσα, χαμένος μέσα στὸ πλῆθος τῶν ραββίνων καὶ τῶν εὐγενῶν τιτλούχων. Σφίγγει μὲ τὶς γροθιές του τὶς πτυχὲς τῆς ρόμπας του γιὰ νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴ τεντώσῃ τὰ χέρια του πρὸς τὸ παιδί του δαγκάνει τὰ χείλια του μ' ὅλες τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ: «Ἐδῶ, παιδί μου, εἶμ' ἐδῶ! Ἔλα κοντά μου νὰ σὲ φιλήσω! Ἔλα νὰ σὲ σφίξω στὰ μπράτσα μου, νὰ σὲ νανουρίσω!»

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Μενελὶκ πρέπει νὰ δοκιμάσῃ νὰ τραβήξῃ ὣς τὸ τέλος... «Θεέ μου! Κι' ἂν ὁ Μενελὶκ γελαστῇ; Θἄχω τὴ δύναμι νὰ τὸν διώξω; Καὶ μάλιστα τώρα ποὺ τὸν εἶδα; Ὦ Γιεχωβᾶ, φώτισε τὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ μου. Κάμε το νὰ μὲ γνωρίσῃ!...»

Κι' ὅλοι κατασυγκινημένοι μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἄθῷο πλάσμα, καταλαβαίνοντας τὸ μαρτύριο τοῦ πατέρα, ποὺ βρίσκεται μεταξύ τους, εὔχονται στὸν Γιεχωβᾶ νὰ τὸ φωτίσῃ. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀμφέβαλλαν δὲν ἀμφιβάλλουν πιά. Κι' ἀκόμα ἐκεῖνοι ποὺ φρόντιζαν νὰ διαδίδεται ἡ συκοφαντία, λυποῦνται τώρα γιατὶ τὄκαμαν μπροστὰ στὰ φοβερὰ ἀποτελέσματά της.

Κ' ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ ΕΙΔΑΝ ΕΝ' ΑΣΤΕΡΙ

Κι' ὅταν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν παρασταθῆ στὴ δοκιμασία παρήλασαν μπροστὰ στὸν πρίγκηπα Μενελίκ, καθισμένο στὰ γόνατα τοῦ πατέρα του, ποὺ εἶχε πάρει θέσι πάνω στὸ λαμπρὸ θρόνο του—ἕνας ὑπηρέτης εἶχε τρέξει νὰ τὸν σκεπάσῃ μὲ τὴν πορφύρα του—ὅταν ὁ Τσάδοκ ποὺ ἐρχόταν τελευταῖος ἔπεσε στὰ γόνατα ἐκλιπαρῶντας συγχώρεσι, πού, ἄλλως τε, ὁ βασιλῆᾶς τοὔδωκε—γιατί, ὅπως εἶπε ὁ Σολομῶν, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ὑπῆρξε πατέρας δὲν μποροῦσε νὰ νοιώσῃ οὔτε τὴ χαρά, οὔτε τὸν πόνο τοῦ πατέρα—τότε ὁ Σολομῶν, ἀφοῦ ἔμεινε μόνος μὲ τὸ Μενελὶκ καὶ τὸν Χαϊτζάρ, ρώτησε μ' ἀπληστία τὸν καλὸ γέρο γιὰ τὴν πολυαγαπημένη του γυναῖκα καὶ γιὰ τὴν αἰτία ποὺ τὴν ἀνάγκαζε νὰ μὴν ἔλθῃ ἡ ἴδια νὰ τὴν δῇ. Τέλος γιὰ ὅ,τι τὴν ἀφωροῦσε.

Κι' ἀφοῦ ὁ Χαϊτζὰρ τοῦ ἐξήγησε ὅλα, ὁ Σολομῶν παραδέχθηκε τὴ σοφία τοῦ γέρου, ποὔδωκε τέτοιες συμβουλές, καθὼς καὶ τὴ γενναιότητα ἐκείνης, ποὺ ἔμενε πίσω, τὴν αὐταπάρνησί της...

Ἀλλὰ συζητῶντας μὲ τὸν Χαϊτζάρ, δὲν ἔπαυε ν' ἀποθαυμάζῃ καὶ τὸν Μενελίκ, νὰ τὸν φιλάῃ καὶ πότε-πότε νὰ τὸν ρωτάῃ...

Τὸ παιδὶ ὅμως ἦταν τόσο κουρασμένο, ποὺ δὲν ἀπαντοῦσε παρὰ μὲ νυσταγμένα γλυκὰ μουρμουρητά.

Καὶ τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ ἀκούστηκαν καλὰ ἀπ' τὸ στόμα του ἦταν:

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΤΕΚΟ
ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 42

Τὸ Νέον Κατάστημα ὑποδημάτων «ΣΤΕΚΟ», τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔκαμε τὰ ἐγκαίνιά του, παρουσιάζει τὰ τελευταῖα Μοδέλλα ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ὑποδημάτων. Μία ἁπλῆ ἐπίσκεψις θὰ σᾶς πείσῃ.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΚΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ...

5ον

ΜΙΑ ἐπιθυμία γεννήθηκε μέσα του νὰ συνδεθῇ μὲ τὶς δόξες αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἐψιθύρισε: «Γειά σου ἀδελφὲ» καὶ προσπέρασε. Ὁ καϋμένος ὁ κομπάρσος θὰ ξεχειλοῦσε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ἢ πίκρα ἂν ἤξερε μὲ τὶ ἐφήμερη αἴγλη τὸν εἶχαν περιβάλλει.

Ἡ γραμματεὺς τῆς «ὑπηρεσίας τῶν δοκιμῶν» ποὺ ὁ Φερδινάνδος ἀσυναίσθητα εἶχε ἐλπίσει πὼς θὰ εὕρισκε μιὰ δεύτερη Χίλντα, ἦταν μιὰ κρύα καὶ ξερακιανὴ γυναῖκα.

—Ὁ κ. Μὰκ Ἄλλιστον εἶναι ἀπησχολημένος. Μόνο τὸ ἀπόγευμα θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς δῇ. Νὰ ὁ ρόλος σας, ἂν θέλετε νὰ τὸν μελετήσετε.

Τοῦ ἔδειξε ἕνα κάθισμα καὶ ξανάπεσε στὴ δουλειά της.

Ὁ Φερδινάνδος κύτταξε τὸ χαρτὶ ποὺ τοῦ εἶχε χώσει στὰ χέρια ἡ γραμματεύς. Ἦταν μιὰ ἐρωτικὴ σκηνὴ γραμμένη σὲ γλῶσσα ποὺ γι' αὐτὸν ἦταν σχεδὸν ἀκατανόητη.

Ἐδιάβασε:

Στέβ.— Ἄκουσε, κοπελλίτσα μου. Γιατὶ νὰ μὴ ταιριάξωμε οἱ δυό μας; Εἶμαι ξετρελλαμένος μαζύ σου.

Λουΐζα.— Πολὺ περίεργα τὸ δείχνεις.

(Γυρίζει τὸ κεφάλι της).

Στέβ.— Καλά. Δὲν ξέρω νὰ λέω λόγια τοῦ ἀέρος. Ἐσὺ ξέρεις ὅμως πὼς σὲ λαχταρῶ.

Λουΐζα.— Καθόλου.

Στέβ.—Ἔλα τώρα μὴ κάνεις νάζια.

Λουΐζα.— Τότε πέστο.

Στέβ.— Νὰ πῶ, τί;

Λουΐζα.— Πὼς μ' ἀγαπᾷς. Ὅλες οἱ γυναῖκες θέλουν νὰ τοὺς τὸ λένε αὐτό.

Στέβ. (ἀγανακτισμένος).— Ἔ, τί, δὲν σοῦ τὸ εἶπα;

Λουΐζα.— Δὲν ἄκουσα.

Στέβ.— Σοῦ εἶπα πὼς εἶμαι ξετρελλαμένος.

Λουΐζα.— Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾷς.

Στέβ.— Μά, μικροῦλα μου, δὲν μπορῶ. Δὲν μοὔρχεται.

Λουΐζα (ἐπίμονα).— Πέστο.

Στέβ.— Σ' ἀ... Σ' ἀ... Ὤ! οὔφ!

(Ἡ Λουΐζα ξεσπάει σὲ γέλοια. Ὁ Στὲβ τὴν ἁρπάζει καὶ τὴν σηκώνει. Ἐκείνη χώνει τὰ χέρια της στὰ μαλλιά του καὶ τοῦ προτείνει τὰ χείλη της. Φιλιοῦνται στὸ στόμα).

Ὁ Φερδινάνδος εἶχε παγώσει ἀπὸ φρίκη... Τέτοια φρίκη, ποὺ ξέχασε τὴ δειλία του. Σηκώθηκε, πλησίασε στὸ γραφεῖο ὅπου ἡ Ξερακιανὴ—ὅπως τὴν εἶχε κιόλας βαπτίσει μέσα του—ἔγραφε σὲ μιὰ γραφομηχανή.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ, τῆς εἶπε. Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει γίνει λάθος.

Ἡ γραμματεὺς τοῦ ἔρριξε, ἀπάνω ἀπ' τὰ γυαλιά της, ἕνα ἐκνευρισμένο βλέμμα.

—Αὐτὸ ἐδῶ, δὲν εἶναι γιὰ μένα, τῆς εἶπε.

—Γιατί; Μὰ ναί, εἶναι γιὰ σᾶς. Δὲν ξέρετε νὰ διαβάζετε; Ἐσεῖς δὲν εἶσθε ὁ Γκρήγουντ;

—Ναί, εἶμαι ὁ Γκρήγουντ. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ παίξω αὐτὸ τὸ ρόλο. Εἶναι ἠλίθιος. Ἐγὼ εἶμαι ρωμαντικὸς τύπος...

—Λυποῦμαι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα. Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ὑπάλληλος ἐδῶ. Θὰ τὰ κανονίσετε μὲ τὸν κύριο Μὰκ Ἄλλιστον.

Ἔβγαλε ἕνα γραμμένο φύλλο ἀπ' τὴ γραφομηχανή της.

—Ὡστόσο θὰ κάνετε καλὰ νὰ μελετήσετε αὐτὸ τὸ ρόλο. Δὲν ξέρει κανεὶς ποτὲ τί γίνεται. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ γευματίσω.

Στὶς τέσσερης καὶ μισὴ τὸ ἀπόγευμα, ὁ Φερδινάνδος βρέθηκε μέσα σ' ἕνα διάκοσμο ἐντελῶς γυμνό: Δὲν ὑπῆρχαν παρὰ ἕνα ντιβάνι σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἕνα τραπέζι μ' ἕνα σερβίτσιο γιὰ κοκτέϊλ. Τὸ κεφάλι του γύριζε λιγάκι. Μὴ τολμῶντας νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ἄλλιστον, δὲν εἶχε φάει. Τὴν προηγούμενη νύχτα δὲν εἶχε κοιμηθῆ καθόλου. Στὶς δύο τὸν εἶχαν πάει στὸν μακιγιὲρ, τοῦ εἶχαν πασαλείψῃ τὸ πρόσωπο μὲ μιὰ σκοῦρα κίτρινη βαφή, τοῦ εἶχαν κολλήσει ἀπάνω στὰ ὡραῖα του μαλλιὰ μιὰ ὀντουλαρισμένη περροῦκα. Εἶχε ἀπορήσει γιὰ τὴν περροῦκα.

—Τὸ γράφει τὸ χαρτί.

Ἕνα λιγδωμένο δάκτυλο τοῦ εἶχε δείξει αὐτὲς τὶς λέξεις σ' ἕνα χαρτὶ ὅπου ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομά του. Ὅταν οἱ μακιγιὲρ τελείωσαν, κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη.

—Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε στὸν ἑαυτό του, μοιάζεις σὰν παληάτσος ἄρρωστος.

Ἀλλὰ ἀμέσως ξαναπῆρε τὸ θάρρος του.

—Αὐτοὶ ξέρουν τί κάνουν, σκέφθηκε.

Στὸ πλατὼ κανόνιζαν τὰ φῶτα καὶ τὶς φωτογραφικὲς μηχανές. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἐγκάρδια ὄψι, ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό του κι' ἀπ' τὸν κόσμο, μπῆκε μαζὺ μὲ μιὰ νέα ποὺ φοροῦσε ἕνα καλοκαιρινὸ φόρεμα μὲ λουλούδια.

—Ἕτοιμα ὅλα; ρώτησε ὁ ἄνθρωπος. Πλησιάστε. Τί περιμένετε; Εἶσθε ὁ Γκρήγουντ; Χαίρω πολύ.

Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

—Ἰδοὺ ἡ μὶς Πέμπερτον, εἶπε πάλι. Εἶναι ἡ παρτεναίρ σας. Βραβεύθηκε σὲ διαγωνισμὸ καλλονῆς. Θὰ τὴν φιλήσετε. Ὑπάρχουν καὶ τυχεροὶ ἄνθρωποι.

Ἡ μὶς Πέμπερτον φούσκωσε σὰν γαλοπούλα.

—Ἕτοιμοι, παιδιά;

—Μιὰ στιγμὴ σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ὁ Φερδινάνδος ποὺ ἡ ἀπελπισία τοῦ ἔδινε θάρρος. Αὐτὸ τὸν ρόλο δὲν τὸ νοιώθω. Εἶναι ρόλος γκάγκστερ, δὲν εἶναι ἔτσι; Ὁ κ. Φοῦλλερ θὰ σᾶς εἶπε ὅτι ὁ τύπος μου εἶναι...

—Γκάγκστερ; Θεέ μου, ὄχι! Εἶναι ὁ τύπος ἑνὸς κοινοῦ Ἀμερικανοῦ ποὺ φλερτάρει μὲ μιὰ χαριτωμένη Ἀμερικανίδα. Μὴν ἀνησυχεῖτε, φίλε μου. Τὸ κείμενο δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἐκεῖνο ποὺ ὑπολογίζεται στὸ ἐπάγγελμά μας εἶναι ἡ προσωπικότης. Τώρα σταθῆτε ἐκεῖ. Ἡ δεσποινὶς ἐδῶ. Λαμπρά. Ὅταν σᾶς πῶ: «ἐμπρός», ἀρχίστε.

Ὁ Φερδινάνδος ἤξερε κιόλας πὼς αὐτὸ ἦταν περιττό. Ἦταν σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσαν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἱερὰ λόγια ἑνὸς Ἰνδοῦ φακίρη καὶ νὰ τοὺς δώσῃ νόημα. Ὡστόσο ἄρχισε:

—Ἄκουσε, κοπέλλα μου, γιατὶ νὰ μὴ ταιριάξωμε οἱ δυό μας; Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα.

Δὲν ἦταν ἀνάγκη οὔτε τὸ πνιγμένο γέλοιο μὲ τὸ ὁποῖον ἡ μὶς Πέμπερτον ὑποδέχθηκε αὐτὴ τὴ φράσι, οὔτε τὸ βλέμμα ποὺ εἶδε νὰ ἀνταλλάσσουν ὁ κ. Μὰκ Ἄλλιστερ καὶ ὁ ὀπερατέρ, γιὰ νὰ καταλάβῃ πόσο ψεύτικα ἀντηχοῦσε. Ἡ μὶς Πέμπερτον δὲν τὸν βοηθοῦσε καθόλου, ἂν καὶ ἡ ἔρρινη φωνή της ταίριαζε στὸ διάλογο περισσότερο ἀπ' τὴν μελετημένη εὐγλωττία τοῦ Φερδινάνδου. Ἡ μὶς Πέμπερτον δὲν εἶχε καθόλου πεῖρα κι' ἦταν ἀπελπιστικὰ ψυχρή. Σὰν ἕνα μικρό, ξύλινο νευρόσπαστο ποὺ τὸ κινοῦν σπάγγοι, γύριζε, σήκωνε τὰ χέρια, τὰ κατέβαζε, ἔκανε σκέρτσα, μονάχα. Ὅταν ὁ Φερδινάνδος τὴν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔνοιωσε τὰ χείλη της στὰ δικά του, τότε βρῆκε πὼς ἔπαιζε μὲ κάποια εἰλικρίνεια. Ἦταν ὅμως ἀρκετὰ βαρειά. Ὁ ἐκνευρισμὸς καὶ ἡ πεῖνα τοὔφεραν ζάλη. Κλονίσθηκε. Ἡ παρτεναίρ του ἔβγαλε μιὰ διαπεραστική φωνή. Κι' ἐκεῖνος τὴν ἄφησε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς.

Ἐπανέλαβαν τὴ σκηνὴ πολλὲς φορές, κάθε φορὰ μὲ μεγαλείτερη νωχέλεια. Ἡ ἀδιαφορία τοῦ σκηνοθέτη ἦταν κολλητική. Ἐνευρίαζε, ἔβγαλε μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ τὴ τσέπη του καὶ τὴν φυλλομέτρησε, πῆγε νὰ τηλεφωνήσῃ καὶ εἶπε νὰ τὸν περιμένουν. Γύρισε πάλι, συνέχισαν, οἱ ὁδηγίες του γινόντουσαν ὅλο καὶ πιὸ σύντομες, πιὸ ἀδιάφορες. Τοὺς ἄφησε νὰ κάνουν ὅπως ἤθελαν.

—Ἀρκεῖ, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Καὶ σηκώθηκε, φανερὰ ἀνακουφισμένος, φανερὰ εὐχαριστημένος. Κτύπησε φιλικὰ τὸν Φερδινάνδο στὸν ὦμο.

—Εὐχαριστῶ, νεαρέ μου. Θὰ σᾶς κρατήσουν ἐνήμερο. Καὶ σᾶς, ὡραία μου.

Ὁ Φερδινάνδος ἄνοιξε τὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν βρῆκε νὰ πῇ οὔτε λέξι κι' ἔφυγε. Στὸ κατώφλι τῆς βαρειᾶς πόρτας τοῦ στούντιο, στάθηκε, ὡστόσο, διστακτικός. Ἔπρεπε νὰ κάνῃ κάτι, νὰ ἐπιβληθῇ, ἂν καὶ ὁ σκηνοθέτης δὲν καταλάβαινε τίποτα. Γύρισε πίσω. Ἄκουσε τὸν Μὰκ Ἄλλιστον ποὺ ἔλεγε:

—Ὁ Φοῦλλερ τὸν ἔστειλε. Ἡ Ἔλαιν τοῦ εἶπε πὼς ἔχει σὲξ ἀππῆλ!

—Κάτι θὰ ξέρῃ ἀπάντησε ὁ ὀπερατέρ.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ γελάσθηκε.

Ὁ Φερδινάνδος βγῆκε σκοντάφτοντας. Ἡ μὶς Πέμπερτον τὸν περίμενε.

—Τὸ αὐτοκίνητό μου ἐπισκευάζεται, τοῦ εἶπε. Θέλετε νὰ μὲ πᾶτε μὲ τὸ δικό σας;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ
Διπλωματούχου Καθηγητρίας (PROFESSORAT)
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.
Λεπτομερὴς κανονισμὸς παρέχεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Ἑρμοῦ 51
ΤΗΛ. 31-926

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ GASTON ΚΑΙ AN. DURVILLE

«Τρώγετε γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς» σημαίνει σήμερα: «Τρώγετε πολὺ γιὰ νὰ δηλητηριάζεσθε»

Η ΠΑΤΑΤΑ

ΠΑΡΑ τὶς θεωρίες τοῦ Μετσνικὼφ, ποὺ θεωροῦσε τὴν πατάτα ὡς ἐχθρὸ τῆς μακροζωΐας, ἐξακολουθοῦμε ἐν τούτοις, ἐντελῶς σύμφωνοι μὲ τοὺς ἄλλους φυσιοθεραπευτὰς, νὰ λογαριάζουμε τὴν πατάτα ὡς μιὰ καλὴ τροφή, πρᾶγμα ποὺ δὲν σημαίνει βέβαια μιὰ πλήρη τροφή. Ἡ πατάτα περιέχει νερὸ, πολλὲς ἀμυλώδεις οὐσίες καὶ ἐλάχιστες ἀζωτοῦχες. Μόνες τους λοιπὸν θὰ ἔτρεφαν ἄσχημα τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ἀνακατεμένες μὲ ἄλλα συστατικὰ ἀποτελοῦν καλὸ φαγητὸ μαλακτικὸ, ξεκούραστο καὶ μὴ τοξικό. Ὑπάρχουν πολλῶν ποικιλιῶν πατάτες, μὲ διάφορα σχήματα καὶ διάφορες ἀποχρώσεις. Οἱ πιὸ γνωστὲς ποὺ βρίσκονται καὶ στὴν Ἑλλάδα εἶνε οἱ πατάτες «Ὀλλανδίας» κίτρινες καὶ στρογγυλές. Ὑπάρχουν καὶ πολλὲς ἄλλες κατάλληλες γιὰ τὴν μαγειρική μας.

Μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο καὶ ἂν μεταχειριστοῦμε τὶς πατάτες, πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε ἐπιμελῶς ὅσες ἔχουν πρασινίσει, ποὺ εἶνε χαλασμένες ἔστω καὶ σ' ἕνα τους μέρος μόνο, ἐπίσης δὲ καὶ ὅσες ἄρχισαν νὰ φυτρώνουν. Τὰ «μάτια» αὐτῶν τῶν τελευταίων περιέχουν τὸ φοβερὸ δηλητήριο ὑδροκυάνιο· πρέπει λοιπὸν χωρὶς ἄλλο νὰ ἀφαιροῦνται.

ΠΑΤΑΤΕΣ Α Λ' ΑΓΓΛΕΖ (κατὰ τὴν ἀγγλικὴ μέθοδο)

Χωρὶς νὰ τὶς καθαρίσωμε τὶς βράζομε στὸ νερὸ εἴτε στὸν ἀτμό. Γιὰ τὸν τελευταῖο τρόπο παίρνομε ἕνα κατσαρόλι καὶ τοποθετοῦμε στὸ βάθος του εἴτε μιὰ σχάρα στηριγμένη σὲ πόδια 2—3 δάκτυλα ὕψος, εἴτε ἕνα καπάκι βαθουλὸ καὶ λίγο στενώτερο ἀπὸ τὴν κατσαρόλα. Γεμίζομε νερὸ ἴσαμε τὸ καπάκι ἢ τὴ σχάρα, βάζομε κατόπιν τὶς πατάτες, σκεπάζομε καὶ στήνομε στὴ φωτιά. Μποροῦμε νὰ τὶς ἁλατίσωμε, ἀλλὰ στὸν ἀληθινὸ ἀγγλικὸ τρόπο βράζομε χωρὶς ἁλάτι.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΣΤΗ ΧΟΒΟΛΗ

Τώρα τὸ χειμῶνα ποὺ ἀνάβουν τὰ τζάκια, στὴν ἐπαρχία κυρίως, τὸ νόστιμο καὶ ὑγιεινότατο αὐτὸ φαγητὸ ποὺ χωνεύεται καὶ ἀπὸ τὰ πιὸ ντελικάτα στομάχια, μπορεῖ νὰ παρασκευασθῇ πολὺ εὔκολα. Παραχώνουμε στὴ ζεστὴ στάχτη μεγάλες πατάτες, φυσικὰ μὲ τὴν φλοῦδα των. Τὶς ἀφίνομε ὡς ποὺ νὰ ξεραθοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ τότε τὶς βγάζομε καὶ τὶς σερβίρομε ζεστὲς μὲ φρέσκο βούτυρο.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑ, ΜΕ ΑΝΘΟΓΑΛΑ, ΜΕ ΑΣΠΡΗ ΣΑΛΤΣΑ

Μαγειρευμένες ἔτσι οἱ πατάτες, ἀποτελοῦν εὔγευστα καὶ ὑγιεινὰ πιάτα.

Τὶς βάζομε σὲ ἁλατισμένο νερὸ, ἔπειτα τὶς ξεφλουδίζομε καὶ τὶς κόβομε φέτες. Τὶς ρίχνομε σ' ἕνα βαθὺ τηγάνι καὶ τὶς περιχύνομε μὲ γάλα ἢ μὲ ἀνθόγαλα πολὺ ζεστά. Ἁλατίζομε κατὰ τὸ γοῦστο καὶ ἀφίνομε νὰ πιοῦν τὸ γάλα, ἀνακατεύοντες μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι ἐπάνω σὲ δυνατὴ φωτιά.

Τὴν τελευταία στιγμὴ προσθέτομε γάλα ἢ ἀνθόγαλα φρέσκο.

Οἱ δυσπεπτικοὶ θὰ ἀποφύγουν τὸ ἀνθόγαλα ποὺ βραδύνει τὴν πέψι.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΣΑΛΑΤΑ

Παίρνομε βραστὲς πατάτες κομμένες σὲ φέτες, τὶς ἁλατίζομε καὶ περιχοῦμε μὲ καλὸ ἐλαιόλαδο. Λάδι δὲν πρέπει νὰ χύνωμε πολὺ, γιατὶ ἡ πατάτα ὅπως εἶνε πορώδης ρουφᾶ μεγάλες ποσότητες καὶ γίνεται ἔτσι δύσπεπτη.

Τὶς σερβίρομε εἴτε ἁπλῶς ἔτσι, εἴτε ἀνάμικτες μὲ ἐλιὲς ξαλατισμένες, φύλλα πράσινης σαλάτας, εἴτε μπιζελάκια.

ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ ΠΑΤΑΤΕΣ

Καλὲς γιὰ γερὰ στομάχια. Καὶ τότε ὅμως φροντίζομε νὰ μὴν παραπιοῦνε λάδι. Αὐτὸ τὸ καταφέρνομε ἀρκετά, ἁπλώνοντες τὶς πατάτες μόλις τὶς βγάλομε ἀπ' τὸ τηγάνι μὲ μιὰ τρυπητὴ κουτάλα, ἐπάνω σὲ κομμάτια χαρτὶ ποὺ ἀπορροφοῦν τὸ παραπανίσιο. Τὸ τηγάνισμα μέσα σὲ λίπος κάνει τὶς πατάτες πάντοτε δύσπεπτες.

ΟΜΕΛΕΤΑ ΜΕ ΠΑΤΑΤΕΣ, ΕΛΗΕΣ ΚΑΙ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ

Ἀνακατεύομε στὰ καλοχτυπημένα αὐγὰ φέτες βραστῆς πατάτας, ἐλιὲς καὶ μανιτάρια.

Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ βραστὲς φακὲς, μπιζέλια καὶ κορφὲς σπαραγγιῶν.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΠΟΥΡΕΣ

Νὰ μὴν ξεχνᾶμε πὼς ἡ πατάτα καθὼς καὶ τ' ἄλλα ἀμυλώδη ὄσπρια εἶνε προτιμότερο νὰ τρώγωνται ὁλόκληρα παρὰ σὲ μορφὴ πολτοῦ, ὁπότε ἡ μαγείρισσα ἔχει τὸν πειρασμὸ νὰ προσθέτῃ ἕνα σωρὸ περιττὰ ἢ βλαβερὰ στοιχεῖα (σάλτσες, αὐγὰ, λίπη, ζουμιά). Ἐπίσης κινδυνεύομε νὰ μὴ μασσοῦμε καλὰ τὴν τροφή, ὁπόταν γίνεται δύσπεπτη· γι' αὐτὸ οἱ δυσπεπτικοὶ θὰ ἀποφεύγουν γενικὰ τοὺς πουρέδες. Ὁ πουρὲς λοιπὸν, καμωμένος μὲ χωρὶς πολλὲς οὐσίες (γάλα, βούτυρο) εἶνε καλὸς γιὰ ποικιλία σ' ὅσους ἔχουν γερὸ στομάχι. Μποροῦμε νὰ τὸν βάλουμε στὸ φοῦρνο γιὰ νὰ τσιγαριστῇ ἀπὸ πάνω (ὀγκρατέν).

ELLHENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν συμφέροντας ὅρους.
Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑπηρεσία Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Ἰαπώνων

Ὅταν εἶναι ἑτοιμοθάνατος ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς τῶν Ἰαπώνων, οἱ παπάδες ἀγγέλλουν σ' ὅλους τοὺς ναοὺς ὅτι βρίσκεται σὲ συνεννοήσεις μὲ τοὺς ἑπτὰ μεγάλους Θεούς, γιὰ νὰ ξαναφρεσκάρῃ τὴν ψυχή του!

Κι' ὅταν πεθάνῃ, βάζουν τὸ νεκρό του ἀπάνω σ' ἕνα κρεββάτι καὶ τὸν σκεπάζουν μ' ἕνα σκέπασμα.

Κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι κρύβουν τὸν διάδοχο τοῦ ἀποθανόντος, τὸν ὁποῖον ἔχουν ἐκλέξει πρὶν ἀκόμα χηρεύσῃ ὁ ἀρχιερατικὸς θρόνος.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα ἀφαιροῦν κρυφὰ τὸν νεκρὸ ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ στὴ θέσι του ξαπλώνουν τὸν διάδοχό του. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τραβοῦν τὸ σκέπασμα, κι' ὁ κόσμος βλέπει νὰ σηκώνεται ὁ ...ἀρχιερεὺς ὄχι μόνο μὲ ξαναφρεσκαρισμένη ψυχή, ἀλλὰ καὶ μὲ ...ξαναφρεσκαρισμένο σῶμα!...

□□□

Ἡ ἀπολίθωσις ἑνὸς ἀνθρώπου

Κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, ἡ γυναῖκα τοῦ Λὼτ μετεβλήθη σὲ στήλη ἅλατος! Τὸ πάθημα ὅμως τοῦ δυστυχισμένου Μπένδ, στὸν ὁποῖον οἱ ἰατροὶ διεπίστωσαν μίαν βαθμιαίαν ἀπολίθωσιν, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιοπερίεργα φαινόμενα. Ἡ περίπτωσις τοῦ Μπένδ εἶναι μοναδική. Ἄρχισε ν' ἀπολιθώνεται ἀπὸ δέκα πέντε χρονῶν παιδὶ καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 56 χρόνων, σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Ζυρίχης, ἀφοῦ ἡ ἀπολίθωσις τοῦ ὀργανισμοῦ του προχώρησε ὥς τὸν ἐγκέφαλό του!

Πρῶτα πρῶτα ἡ ἀπολίθωσις ἄρχισε ἀπ' τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν του, ὕστερα προχώρησε ἀργά, ἀλλὰ σταθερὰ πρὸς τὶς κνῆμες, στοὺς μηροὺς καὶ ἀργότερα στὰ χέρια.

Σὲ ἡλικία πενῆντα χρόνων ἄρχισαν ν' ἀπολιθώνωνται οἱ γοφοί του κι' οἱ πλάτες του, καί, τέλος, ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, προσεβλήθη ἡ σπονδυλική του στήλη, κι' ὅταν τὸ κακὸ ἔφτασε στὸν ἐγκέφαλο, πέθανε!

□□□

ΠΡΕΔΑΡΗΣ - ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ

Ὁ γνωστὸς λυρικὸς βαρύτονος τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος κ. Πρεδάρης, μετὰ διετῆ ἀπουσίαν ἐκ τῆς σκηνῆς, ἐμφανίζεται καὶ πάλιν τὸ Σάββατον 15 Ἰανουαρίου εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» μὲ τὸν «Ριγολέττον», μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας του. Ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἰταλίαν, δι' εὐρυτέρας σπουδάς, τῇ παρακλήσει δὲ πολλῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν του δίδει τὸν «Ριγολέττον» ὡς ἀποχαιρετιστήριον παράστασίν του. Συμπράττουν ἡ ὑψίφωνος κ. Μιρέϊγ Φλερὺ καὶ οἱ κ. κ. Θωμᾶκος καὶ Μουλλᾶς. Τὴν ὀρχήστραν ἐκ 40 ὀργάνων θὰ διευθύνῃ ὁ μαέστρος κ. Καραλίβανος.

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

Ἡ αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία

Γ. ΑΛ., Πάτρας. Τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲ σᾶς ταιριάζει, κύριε. Δὲν ταιριάζει μὲ τὸ χαρακτῆρα σας, μὲ τὶς ἀρχὲς ποὺ λάβατε ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Ἀφοῦ εἶνε μιὰ ὡραία πεταλούδα, ἐπιπολαία καὶ ἀσυλλόγιστη, δὲν πρέπει οὔτε κἂν νὰ τὴ σκέπτεσθε. Ν' αὐτοκτονήσετε;... Μὰ εἶνε μιὰ τρέλλα καὶ ἀνανδρία γιὰ ἕνα παλληκάρι μορφωμένο καὶ ποὺ ἔχει τόσα ἐφόδια γιὰ τὴ ζωή, νὰ πεθάνῃ γιὰ ἕνα ἄτυχον ἔρωτα. Ἀρχίσατε νὰ βγαίνετε λιγάκι, ἐπιχειρῆστε κάποιο μικρὸ ταξεῖδι καὶ μὴ συλλογίζεσθε ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ἡ ἀπώλεια τῆς κοπέλλας αὐτῆς, ποὺ ἦταν ἀναξία σας λόγῳ τῆς ἀνατροφῆς ποὺ τῆς εἶχαν δώσει, ἡ προτίμησί της γιὰ ἕνα ἄλλον, ἦταν ἀσφαλῶς ἡ σωτηρία σας. Πόσα κορίτσια ἄλλα ὑπάρχουν καλά, νοικοκυρεμένα, ποὺ θὰ σᾶς παρηγορήσουν ἀσφαλῶς. Ζητῆστε καὶ θὰ ἀνακαλύψετε τὴν καλὴ συντρόφισσα ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ εὐτυχισμένο καὶ ποὺ θὰ μοιάζῃ τὴ μητερούλα σας, ποὺ θαυμάζετε καὶ ποὺ χάσατε ἐνόσῳ εἴσαστε μικρὸς ἀκόμα.

Μαργ. Χ., Σπάρτην. Μὴν ἔλθετε στὴν Ἀθήνα ὁλομόναχη δίχως λεπτὰ καὶ καμμιὰν ὑποστήριξι. Γιατὶ νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ἐπαρχία καὶ νὰ ζητήσετε στὴν Ἀθήνα «καταφύγιο», ὅπως λέτε; Γιὰ νὰ παρηγορηθῆτε ἀπὸ μιὰν ἄτυχη ἀγάπη; Πῶς ὅμως θὰ ζήσετε ἐδῶ ἔρημη, χωρὶς κανένα συγγενῆ; Στὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ δὲ θὰ ἔχουμε τώρα ποὺ τὴν ἐπαγγελματική μας σχολή, ποὺ θὰ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο Προνοίας. Ἂν ἔχετε ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα ποὺ λέτε, στεῖλτε τα στὸ ὑπουργεῖο στὸν Κον Ρήγαν (τμηματάρχην) ἢ στὸν Κον Ἀρκάδιον (διεύθυνσιν κοινωνικῶν ἱδρυμάτων). Ἅμα στείλετε τὰ πιστοποιητικά σας καὶ μίαν αἴτησιν ποὺ ν' ἀναφέρῃ τὰ προσόντα σας, μπορεῖ κάτι νὰ γίνῃ. Ὄχι ὅμως τώρα, ἀλλὰ τὴν ἄνοιξι. Τὸ σχολικὸ ἔτος ἔχει ἀρχίσει. Ἂν δὲ μπῆτε σὲ ἵδρυμα, δὲ σᾶς συμβουλεύω ποτὲ νὰ ρθῆτε στὴν Ἀθήνα. Θὰ τὸ πληρώσετε πολὺ ἀκριβά. Ἕνα κορίτσι δίχως λεπτὰ καὶ προστάτη εἶνε χαμένο μέσα στὴν πρωτεύουσα, ἀγαπητή μου φίλη. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω, δὲ μπορῶ παρὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ δώσω αὐτὴ τὴν ἀπάντησι.

Μικρὴν Ἀπογοητευμένην, Ἐνταῦθα.— Σήμερα, μὲ τὸ Νέο Χρόνο ποὺ ἀνατέλλει, καὶ ποὺ ξημερώνει γιὰ μᾶς μιὰ καινούργια αὐγή, εὔχομαι σ' ὅλες τὶς φίλες μου, ποὺ παρακολουθοῦν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν αἰσθηματικὴ αὐτὴ ἀλληλογραφία, νὰ ξεχάσουν τὰ περασμένα βάσανα, νὰ ξερριζώσουν ἀπ' τὴν καρδιά τους τὸ κεντρίδι τῆς ζήλειας, ποὺ φαρμακώνει τὶς μέρες τους, καὶ ν' ἀρχίσουν μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀπὸ δρᾶσι. Σὲ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποὺ δὲ συμπλήρωσε τὰ δεκαέξ του χρόνια ἀκόμα καὶ ποὺ εἶναι τόσο ἀπογοητευμένο, εὔχομαι ὁ καινούργιος χρόνος νὰ τοῦ γιατρέψῃ «τὴν ἀγιάτρευτη πληγή του» ὅπως μοῦ γράφει, νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴ χαρά, ποὺ σὰν τὸ διαβατάρικο πουλὶ πέταξε ἀπ' τὴ γαλάζια καμαρούλα του... νὰ ξαναβρῇς στὶς ἀσχολίες σου, στὰ μαθήματα σου τὴν πνευματικὴ γαλήνη ποὺ εἶναι πολύτιμη γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Δὲν εἶναι ἄδικο καὶ κρίμα, ἕνα κορίτσι γερό, ὄμορφο, μὲ γονεῖς ποὺ τὸ λατρεύουν, ἀνεξάρτητο οἰκονομικά, νάχῃ τέτοιες μαῦρες ἰδέες, νὰ σκέπτεται νὰ πεθάνῃ, ὅταν γύρω του ὅλα εἶναι γελαστὰ καὶ χαρούμενα; Δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ χαϊδεμένο κοριτσάκι παρὰ νὰ γυρίσῃ τὰ μάτια του νὰ δῇ πόσα ἀδέλφια του δυστυχισμένα καὶ κακομοιριασμένα, δὲν ἔχουν αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα κομμάτι ψωμί, ἢ κοίτονται μαραμένα στὸ στρῶμα τοῦ πόνου;

Παρακαλῶ τὶς ἀναγνώστριες τῆς στήλης μου Μ. Κ., Ἐλ. Θ. καὶ Μαραμένη Τουλίπα, νὰ διαβάσουν αὐτὴ τὴ στροφὴ ποὺ ἀπευθύνεται καὶ σὲ κεῖνες... Ὅλες μας — ποιὰ λίγο, ποιὰ πολὺ — δοκιμάσαμε τὴν πρώτη αὐτὴ ἀπογοήτευσι, ποὺ μοῦ περιγράφετε μὲ πονεμένα λόγια, ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὴ φαρμακωμένη καρδιά σας.... Μὲ τὸν καινούργιο χρόνο ποὺ ἔρχεται σκεπασμένος μὲ τὴν ἄσπρη του χλαμύδα, ἀλλὰ ποὺ ἔρχεται γελαστὸς καὶ χαρούμενος, εὔχομαι νὰ ξεχάσετε τὶς ἀπογοητεύσεις τῆς περασμένης χρονιᾶς, νὰ τὶς ἀφήσετε πίσω σας, καὶ ν' ἀρχίσετε μιὰ καινούργια ζωὴ γεμάτη δρᾶσι καὶ γεμάτη ἐλπίδες...

Θεοδ. Π. Ἀνταρτικήν, Φλώριναν.— Στὸ περασμένο φύλλο τῆς «Γυναίκας» σᾶς ἔχω γράψει ὅ,τι σκεπτόμουνα. Ἐνήργησα πρὸ πολλοῦ στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας γιὰ τὸ διορισμό σας. Μέσα στοὺς νέους καταλόγους τῶν τόσων δημοδιδασκάλων ποὺ διωρίσθηκαν, ἐλπίζω νἆναι καὶ τ' ὄνομά σας. Ἀκόμη δὲν μπόρεσα νὰ τὸ ἐξακριβώσω. Πάντως ἐλπίζω τὶς γιορτὲς νὰ τὶς περάσετε μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα σας. Κάντε ὑπομονὴ μὲ τὴν πεθερά σας, καὶ μὴ δηλητηριάζετε τὶς ὡραῖες στιγμὲς ποὺ θὰ περάσετε μέσα στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Σιγὰ-σιγὰ ἡ ὑπομονή σας θὰ τὴν ἀφοπλίσῃ καὶ ὁ ἄνδρας σας θὰ σᾶς ἐκτιμήσῃ ἀκόμη πιὸ πολύ... θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, ὅπως τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου σας. Ὅ,τι θέλει ἡ γυναῖκα τὸ θέλει καὶ ὁ Θεός, λέει μιὰ παροιμία. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι σωστή, ἀγαπητή μου δασκαλίτσα... ποὺ μὲ μαύρη τὴν καρδιά, προσπαθεῖς νἆσαι χαρούμενη γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ διδάσκεις καὶ ποὺ δὲν σὲ βλέπουν ποτὲ «κατσουφισμένη καὶ μελαγχολική».

Μαραμένο Λουλοῦδι τῆς Σταμπούλ, Σταμπούλ.— Σοῦ ἔγραψα καὶ ἄλλη φορά, ἀγαπητὴ δυστυχισμένη μου φίλη. Σοῦ γράφω καὶ σήμερα δυὸ λόγια γιὰ νὰ σοῦ πῶ πὼς μόνον ἡ ἐργασία σου, ἡ καθημερινὴ ἀπασχόλησι, θὰ σὲ παρηγορήσῃ, θὰ ζεστάνῃ «τὴν παγωμένη καρδιά σου», θὰ σὲ κάνῃ σιγὰ-σιγὰ νὰ ξεχάσῃς τὸν πόνο σου. Γιατὶ ὅμως ὅλα τὰ κορίτσια νὰ μπλέκωνται σὲ περιπέτειες ποὺ δὲν ἔχουν αὔριο, γιατὶ νὰ πιστεύουν σὲ ὡραῖα ἀλλὰ ψεύτικα λόγια, νὰ ξεγελιοῦνται ἀπὸ χαμόγελα ἐπιτηδευμένα, ν' ἀκολουθοῦν ἀνθρώπους ποὺ δὲν ξέρουν, ἄγνωστους, ποὺ τὰ παρασύρουν στὸν γκρεμό; Γιατὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας ν' ἀποφασίζουν ν' ἀφίνουν τὸ σπίτι τους, τοὺς δικούς τους καὶ νὰ βρίσκωνται μέσα στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς ὁλομόναχα καὶ ἔρημα; Κι' ὕστερα ὅλα τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα θέλουν νὰ πεθάνουν....

Ἀφοῦ μοῦ γράφεις ἀγαπητή μου πὼς ἔχεις θέλησι καὶ γερὸ χαρακτῆρα, πρέπει νὰ ξεχάσῃς τὰ περασμένα, νὰ ξαναφτειάσῃς τὴ ζωή σου σὲ ἄλλες βάσεις, νὰ βγάλῃς τὸν ἄπιστο ποὺ σ' ἐγκατέλειψε ἀπὸ τὴν καρδιά σου. Ἀφοῦ δὲ σ' ἀγαπάει πιά, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν τοῦ γράψῃς καὶ νὰ μὴ θελήσῃς νὰ τὸν ξαναδῇς... Ἡ γυναῖκα πρέπει νἆναι περήφανη καὶ νὰ μὴν κυνηγάῃ ἕναν ἄνδρα ποὺ ἔπαυσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Διαφορετικὰ ἐξευτελίζεται καὶ περιφρονεῖται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπησε περισσότερο ἀπ' τὴ ζωή της... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Δὲν κερδίζει τίποτε... Ἡ ἀγάπη ποὺ κρύωσε, δὲν ξαναζεσταίνεται πιά. Σβύνει ἄδοξα, μᾶς λέει μιὰ Σλαυϊκὴ παροιμία. Ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι σᾶς εἶπα καὶ πρίν. Ἡ ἐργασία σας θὰ σᾶς παρηγορήσῃ, θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ξεχάσετε τὸν πόνο σας, καὶ νὰ ξαναφτειάσετε τὴ ζωή σας σὲ ἄλλες βάσεις.

Δίδα Ε. Μ., Θεσσαλονίκην.— Ἀγαπητή μου, αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶναι δύσκολο ἂν ὄχι ἀδύνατο.... Σὲ συνοικέσια κατ' ἀρχὴν δὲν ἀνακατεύομαι ποτὲ καὶ δὲν θὰ ἀνακατευθῶ... Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον, ὅταν δὲν γνωρίζει κανεὶς τὰ πρόσωπα, νὰ κάνῃ γάμους, ποὺ καταλήγουν τὶς περισσότερες φορὲς σὲ καταστροφές... Γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ μιὰ κοπέλλα στὸ γάμο, πρέπει νὰ πανδρευθῇ μὲ ἕνα παλληκάρι ποὺ ξέρει, ποὺ ἐκτιμοῦν οἱ γονεῖς της ἢ ποὺ ἀγαπάει καὶ δὲν τυφλώνεται ἀπ' τὴν ἀγάπη της. Γάμοι ἀπὸ μακρυὰ καὶ μὲ πρόσωπα ἄγνωστα εἶναι λαχεῖα.... Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ποτὲ δὲν ἐπεχείρησα, οὔτε θὰ ἐπιχειρήσω ποτὲ νὰ κάνω συνοικέσια ποὺ μποροῦν ν' ἀποτύχουν. Εἶναι δὲ καὶ ἕνα ἄλλο ζήτημα πολὺ σπουδαῖο. Τὰ παλληκάρια ποὺ ζοῦνε καὶ σπουδάζουν στὴν Ἀθήνα, δύσκολα ἀποφασίζουν νὰ πᾶνε σὲ ξένη πόλι — ἔστω καὶ μεγάλη — καὶ τὸ κυριώτερο νὰ παντρευθοῦν μὲ κορίτσι ποὺ δὲν ξέρουν. Σᾶς λυπῶ, τὸ ξέρω ἀγαπητή μου φίλη. Αὐτὰ ὅμως τὰ λόγια τὰ γράφω σήμερα καὶ γιὰ δυὸ ἄλλες κοπέλλες ποὺ μὲ παρακαλοῦν νὰ τὶς βοηθήσω νὰ παντρευθοῦν. Μπορῶ νὰ συμβουλεύσω, νὰ ἐνθαρρύνω, νὰ παρηγορήσω τὶς ἀναγνώστριές μου, νὰ τοὺς δώσω μιὰ ἠθικὴ ἐνίσχυσι. Ν' ἀνακατευθῶ ὅμως σὲ ζήτημα συνοικεσίων ὅταν δὲν γνωρίζω τὸν νέον, οὔτε τὴν κοπέλλα, εἶναι πρᾶγμα ἀσυμβίβαστο μὲ τὸν ἀκέραιο χαρακτῆρα μου... Ἅμα διαβάσετε προσεκτικὰ αὐτὲς τὶς γραμμές, θὰ δῆτε πὼς ἔχω δίκηο. Δὲν θέλω ἀργότερα, ἂν γυρίσουν τὰ πράγματα, καμμιὰ ἀναγνώστρια τῆς αἰσθηματικῆς ἀλληλογραφίας, νὰ μὲ ὀνειδίσῃ πὼς δημιούργησα τὴν δυστυχία της ἢ κατέστρεψα τὴ ζωή της.

DIANA

ΕΠΙΠΛΑ
τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας
Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον
Τραπεζαρίαι — Ρυθμὸν — Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεββατοκάμαραι — Κομψότητα — Σαλόνια
Γραμμὴν
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία
ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030
ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ
Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς «Γυναίκας»

Εὐχαριστοῦμε γενικὰ ὅλες τὶς ἀναγνώστριες ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλουν τόσο θερμὲς εὐχές. Ναί, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο σοβαρὸ «δικό σας» περιοδικό. Αὐτὸ πονεῖ στ' ἀλήθεια τὴν γυναῖκα καὶ θέλει νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ βρῇ τὸν σωστό της δρόμο, σὰν μητέρα, σὰν σύζυγος, σὰν ἐργαζομένη, σὰν νέα. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ βάσις τοῦ πολιτισμοῦ μιᾶς χώρας, καὶ ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς γυναίκας μπορεῖτε νὰ βαθμολογήσετε ἕναν πολιτισμό. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ γυναῖκες τὸ δικό τους δημοσιογραφικὸ ὄργανο, ποὺ νὰ δείχνῃ σὰν καθρέφτης τὴν ψυχὴ τὴν γυναικεία μὲ τοὺς πόθους, τὶς ἔγνοιες, τὶς ἐπιθυμίες, τὶς ἀπογοητεύσεις καὶ τὶς ἐλπίδες της. Ἡ «Γυναῖκα» κάνει μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ σταθῇ ἡ πιὸ πιστὴ καὶ καλή σας φίλη, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες. Τὸν λόγο ὅμως τὸν ἔχετε ἐσεῖς. Ἐὰν ἐσεῖς τὴν ὑποστηρίξετε, διαδίδοντάς την κάθε μιὰ στὶς φίλες της, τότε θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς παρουσιάσῃ ἐκπλήξεις καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ γίνῃ ἐφάμιλλη τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν.

Ἤδη, ἡ «Γυναῖκα» ἀρχίζει μὲ τὸ 38 νὰ κάνῃ τὶς μεγαλείτερες θυσίες: Θὰ γίνῃ 32 σελίδες. Θὰ πλουτίσῃ τὴν ὕλη της, θὰ μεγαλώσῃ ποιοτικὰ καὶ ὄχι ἁπλῶς ποσοτικά. Καὶ τώρα περιμένει καὶ ἀπὸ σᾶς νὰ κάμετε τὸ καθῆκον σας.

Στὸν ἀναγνώστη ποὺ μᾶς διαβάζει τακτικά.— Τὰ φροῦτα μπορεῖτε νὰ τὰ τρῶτε ὅπως σᾶς τὰ δίδει ἡ φύσις, ἐὰν εἶσθε ὑγιής. Στὴν Εὐρώπη συνηθίζουν τοὺς χυμοὺς γιατὶ ὑπάρχουν ἀνεπτυγμένες βιομηχανίες καὶ εἰδικὰ καταστήματα, ὅπου μπαίνουν κάθε στιγμὴ καὶ πίνουν ἕνα ποτηράκι μὲ χυμό, ὅπως ἐμεῖς πίνομε ἕνα οὖζο.

Αἰμιλίαν Σ., Χανιά.— Ἔχετε μιὰ λεπτὴ αἰσθαντικότητα καὶ δίνει ἀξία στὸ ποίημά σας, ἀλλὰ δὲν ἔχετε ἀρκετὴ γνῶσι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ τῆς τεχνικῆς τῶν ποιημάτων. Χρειάζεσθε πολλή, πάρα πολλὴ δουλειὰ γιὰ νὰ δώσετε ποιήματα δημοσιεύσιμα.

Χρ. Τζάθα, Ἀθήνας.— Γράψετε, ἀγαπητή, κάτι πιὸ νέο, κάτι πιὸ μελετημένο. Τὸ αὐθόρμητο στοιχεῖο εἶναι ὡραῖο, ὅταν πειθαρχῆται ἀπὸ τὴν γνῶσι, τὶς ἰδέες, τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ γραψίματος.

Η ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ

□□□

Οἱ πριγκηπικοὶ γάμοι τῆς Κυριακῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ

Μετὰ τὴν τελετὴν οἱ ὑψηλοὶ νεόνυμφοι ἐπιβαίνοντες τῆς τελετικῆς ἁμάξης θὰ ἐπανακάμψουν διὰ τῶν ὁδῶν Εὐαγγελιστρίας, Ἑρμοῦ, πλατείας Συντάγματος, Σταδίου, πλατείας Ὁμονοίας, λεωφόρου Πανεπιστημίου, Βασιλίσσης Σοφίας, Ἡρώδου Ἀττικοῦ εἰς τὰ Βασιλικὰ Ἀνάκτορα.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὑψηλῶν νεονύμφων εἰς τὰ Ἀνάκτορα θὰ τελεσθῇ ὁ θρησκευτικὸς γάμος κατὰ τὸ δόγμα τῶν διαμαρτυρομένων.

Τὴν 12.30' τῆς αὐτῆς ἡμέρας οἱ ὑψηλοὶ νεόνυμφοι θέλουσι δεχθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν Τροπαίων τῶν παλαιῶν Ἀνακτόρων τὰ ἐπὶ τοῖς γάμοις αὐτῶν εὐχετήρια τῶν αὐλικῶν, τὴν 12.35' τῶν μελῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ τῶν κυριῶν αὐτῶν, τὴν 12.40' τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν κυριῶν αὐτῶν, τὴν 12.45' τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν Μεγαλοσταύρων τῶν Βασιλικῶν Ταγμάτων, τῶν διατελεσάντων πρωθυπουργῶν, τὴν 12.50' τῶν λοιπῶν προσκεκλημένων, κατὰ τὴν σειρὰν τῆς εἰσόδου των εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναόν.

□□□

Οἱ πίθηκοι τοῦ Καμεροὺν

Σ' ἕνα παρθένο δάσος τοῦ Καμεροὺν, στὴν Ἀφρική, ὑπάρχει κάποιο εἶδος πιθήκων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν κατ' ἀγέλας, καί, σὲ περίπτωσι κινδύνου, χρησιμοποιοῦν ὡς ὅπλα τὰ ξύλα καὶ λιθάρια. Ἀλλοίμονον δὲ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ μπῇ μέσα στὸ δάσος τους, στὸ βασίλειό τους.

Οἱ περιηγηταὶ ἀναφέρουν ὅτι οἱ πίθηκοι αὐτοὶ ἔχουν ὡς ἀρχηγὸ καὶ ἀξιωματικούς, καὶ μὲ τὰ ἔργα τους δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι ὠργανωμένοι πειθαρχικώτατα.

Τελευταίως οἱ ἰθαγενεῖς ἐξεστράτευσαν ἐναντίον αὐτῶν, ἀλλ' ὑπέστησαν κυριολεκτικῶς πανωλεθρίαν ἀπὸ τὸ χαλάζι τῶν λιθαριῶν ποὺ δέχτηκαν ἀπὸ τοὺς πιθήκους, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ ἠμύνθησαν ἡρωϊκά, ἐνήργησαν κατόπιν ἐπίθεσι καὶ ἀναγκάσανε τοὺς ἐχθρούς τους νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πεδίο τῆς μάχης!..

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

Τὰ ἐκλεκτότερα ἀνέκδοτα

Κάποτε ὁ Κλαιρσὶλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς συνεργάτας τοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως Λαμπὶς, ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα μέτριο ἑστιατόριο.

— Ὁ κύριος ἔφαγε καλά; τὸν ρωτᾷ ὁ ξενοδόχος μὲ χαμόγελο.

— Ναί, βέβαια... μουρμουρίζει ὁ Κλαιρσίλ.

— Ἡ μπριζόλα σᾶς ἄρεσε;

— Ὢ! πολύ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ τὴν ἔφαγα αἰσθάνομαι μέσα μου τὴν δύναμι πολλῶν... ἵππων καὶ ἔχω ὄρεξι νὰ τρέξω γκαλόπ...

* * *

Οἱ Σκωτσέζοι εἶναι γνωστοὶ γιὰ τὴν φιλαργυρία τους. Διηγοῦνται λοιπὸν ὅτι ἕνας Σκωτσέζος κουρεὺς εἶπε στὸν μικρὸ ὑπάλληλό του:

— Θὰ σὲ πληρώνω λιγώτερο τὸ καλοκαῖρι ἀπὸ τὸν χειμῶνα.

— Ὡστόσο ὅμως καὶ τὸ καλοκαῖρι ξυρίζονται οἱ πελάτες.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι δὲν θὰ τοὺς βοηθᾷς νὰ φορέσουν τὸ παλτό τους...

* * *

Ἕνας κυνηγὸς ποὺ δὲν ἐσκότωσε οὔτε τσίχλα, γυρίζει στὸ σπίτι του ἀφοῦ ἀγόρασε ἕνα λαγὸ καλοθρεμμένο ἀλλὰ σκοτωμένον ἀπὸ ἡμέρες.

— Ὁρίστε, λέει στὴ γυναῖκα του, τί ἔκαμα σήμερα.

Ἐκείνη μυρίζει τὸν ἀέρα.

— Φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾷ, καλὰ καὶ πρόφθασες νὰ τὸν σκοτώσῃς σήμερα. Ἦταν καιρὸς γιατὶ μυρίζει....

* * *

Ὁ διάσημος Παρισινὸς δικηγόρος Λαμπορὶ ἀφηγεῖται ὅτι πρὶν ἀκόμη γίνει γνωστός, τοῦ συνέβη τὸ ἑξῆς:

Τὸν ἐπεσκέφθη μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸν ρώτησε:

— Ὅταν ἕνα παληόπαιδο μοῦ σπάζει τὸ τζάμι τῆς πόρτας μου μὲ μιὰ πέτρα τί πρέπει νὰ κάμω;

— Εἶναι πολὺ ἁπλό, τῆς ἀπαντᾷ ὁ δικηγόρος. Νὰ ἀξιώσετε ἀπὸ τὸν πατέρα νὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ.

— Ὡραῖα. Τότε δῶστε μου 50 φράγκα γιατὶ τὸ τζάμι μοῦ τὸ ἔσπασε ὁ γυιός σας.

— Τότε κυρία μου μοῦ ὀφείλετε σεῖς 50 φράγκα. Γιατὶ γιὰ κάθε συμβουλὴ παίρνω 100 φράγκα ἀμοιβή!

* * *

Στὸ δικαστήριο συζητεῖται μιὰ ὑπόθεσις διαζυγίου λόγῳ ἀσυμφωνίας χαρακτήρων. Ὁ συνήγορος τοῦ καθενὸς ζητεῖ νὰ δυσφημήσῃ τὸν πελάτην τοῦ συναδέλφου του.

— Ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι βάναυσος, ὀξύθυμος, βίαιος... φωνάζει ὁ συνήγορος τῆς κυρίας.

— Ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι κακή, νευρική, ἰδιότροπη... φωνάζει ὁ συνήγορος τοῦ κυρίου.

— Μὰ σταθῆτε!... παρεμβαίνει ὁ δικαστής. Ποῦ βλέπετε σεῖς τὴν ἀσυμφωνία τῶν χαρακτήρων;

Ἡ ἀγάπη γράφει τὴ ζωή

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 12ης ΣΕΛΙΔΟΣ

Ἡ Λένα ποὺ τὸν κύτταζε μέσα στὰ μάτια στὸ ἄκουσμα τῆς τελευταίας αὐτῆς φράσης, ἄλλαξε ὕφος κι' ἔκανε προσπάθεια νὰ διώξῃ τὶς σκέψεις της.

— Ναί, εἶμαι βλάκας ἀλήθεια, δὲν ξέρω τί μοῦ συμβαίνει.

— Θὰ κουράστηκες, δούλεψες ἄγρια αὐτὸ τὸν καιρό. Ἄφησε νὰ τελειώσω κι' ἐγὼ τὶς ἐξετάσεις καὶ φεύγομε μαζὺ γιὰ λίγες μέρες.

— Καλὰ θὰ δοῦμε, ἐν τῷ μεταξὺ δῶσε μου ἐκεῖνο τὸ σύγγραμμα ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες.

— Θὰ στὸ δώσω, μὰ ἄλλαξε τώρα ὕφος, δὲν σοῦ πάει βρὲ παιδί μου νὰ κάθεσαι ἔτσι σὰν τὴν «φθισιῶσα» Μαργαρίτα Γκωτιέ....

»Ἔλα νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν διάλεξι. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ὁμιλητὴς μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ πὼς εἶναι πολλὰ πράγματα ποὺ μόνο τὸ πείραμα μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ ἀποκαλύψῃ....

»Μιλοῦσε εὔγλωττα, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες.

Ἐκείνη ἔμοιαζε ἀφηρημένη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν διέκοψε ἀπότομα:

— Κώστα θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Ξέρεις θὰ φύγω.

— Θὰ φύγῃς; Γιὰ ποῦ; Βιάζεσαι τόσο νὰ πᾶς στὴν ἐξοχή;

— Ὄχι, δὲν ἐννοῶ αὐτό, ἐννοῶ πὼς θὰ φύγω ἀπὸ σένα.

— Εἶσαι ἀγνώριστη, σὲ βεβαιῶ, γιὰ ποιὸ λόγο μοῦ κάνεις ὅλα αὐτὰ τὰ ἀστεῖα;

— Δὲν κάνω ἀστεῖα, θὰ φύγω. Ἐμεῖς δὲν εἴπαμε πὼς θὰ μείνωμε δυὸ ἐλεύθερα πουλιά; Σήμερα νομίζω πὼς δὲν μποροῦμε νὰ ζοῦμε πιὰ μαζὺ καὶ φεύγω...

— Φεύγεις; Ἔτσι νόμισες λοιπόν...

— Ἄ, παρακαλῶ Κώστα, δὲν εἶναι εὐγενικὸ αὐτὸ ποὺ κάνεις, ἐμεῖς δὲν ἔχομε δεσμά... Ξεχνᾷς τί μοὔλεγες συνεχῶς;

Ἐκείνη εἶχε κάτω τὰ μάτια, ἐνῷ ἐκεῖνος τὴν κύτταζε κατάπληκτος, ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ, νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ κλάψῃ, νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴν χτυπήσῃ... κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε:

— Λένα τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ;

— Ἀπίστευτο, εἶπε ἐκείνη μελαγχολική.

— Μὰ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ βαθειά, εἰλικρινά, θερμά...

— Πρώτη φορὰ μοῦ τὸ λὲς καὶ ἴσως ἀργά.

— Ἀργὰ γιατί;

— Ὑπάρχει κάποιος ἄλλος, ποὺ ξέρει νὰ εἶναι καινούργιος ἄνθρωπος, πνευματικὸς καὶ δυνατός, χωρὶς νὰ περιφρονῇ τὴν στοργὴ καὶ τὸ αἴσθημα. Ἐσὺ ἤσουνα μόνο ἕνας διανοητικὸς τύπος ποὺ πίστεψε πὼς οἱ καινούργιες ἰδέες σημαίνουν στραμπούληγμα τῆς καρδιᾶς ὑποταγὴ τοῦ αἰσθήματος στὴ λογική....

— Σώπα Λένα, σὲ νοιώθω, δὲν θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς ἄλλο, φεύγω ἀμέσως.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἔτρεξε σὰν κυνηγημένος, μὴ ξέροντας ἂν ἔφευγε στ' ἀστεῖα ἢ στὰ σοβαρά, γιὰ πάντα ἢ προσωρινά. Ἁλώνισε ὅλη τὴν Ἀθήνα. Μέσα στὸ νοῦ του γιροντοκοπιοῦνταν οἱ πιὸ παράδοξες ἰδέες.

— Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ, ἔβγαινε ἀπὸ ὅ,τι σκεφτότανε σὰν συμπέρασμα.

Νὰ γύριζε πίσω; Νὰ περνοῦσε περπατῶντας τὴν νύχτα του; Νἄταν ἀλήθεια πὼς πραγματικὰ ὑπάρχει ἄλλος; Κι' ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ Πέτρος ὁ γιατρὸς ποὺ ἐπὶ καιρὸ τὸν ἔβλεπε νὰ τὴν περιτριγυρίζῃ;

Κι' ἂν πήγαινε τώρα νὰ τὴν ἰδῇ ἐκεῖνος καὶ στὴν μοναξιά της, θυμωμένη ἀπὸ τὸ πεισματάρικο καὶ σὰν ἀδιάφορο φευγιό του, ριχνότανε ἀποφασιστικὰ στὴν ἀγκαλιά του;

Ξαναγύρισε πρὸς τὴν Δεξαμενὴ καὶ στάθηκε κοντὰ στὸ σπίτι τους. Νἄβγαινε στὸ παράθυρο νὰ τὴν ἔβλεπε πὼς ἦταν μόνη! Γιατί δὲν βγαίνει; Γιατί δὲν παραφυλᾷ μήπως γυρίσει; Λὲς νὰ μὴν εἶναι μόνη; Μήπως κοιμᾶται ἀδιάφορα; Πρέπει νὰ μπῇ, νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ. Νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἀξίζει νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Βάζει τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα. Διστάζει. Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἄλλη λύσις δὲν χωρεῖ. Διασχίζει τὸν διάδρομο. Ἡ καρδιά του χτυπᾷ, χτυπᾷ. Στὴ γωνίτσα τοῦ γραφείου ὑπάρχει φῶς. Ἀνοίγει... Ἐκείνη τρέχει καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του. Πρώτη φορὰ ποὺ κλαῖνε ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἀγαπήθηκαν. Ἐκείνη τοῦ χαϊδεύει τρυφερὰ τὰ μαλλιά του καὶ ἄφοβα τοῦ λέει:

— Ἀπόψε μέσα στοὺς ἑαυτούς μας πρωτοανακαλύψαμε τὴν ἀγάπη μας...

— Μιὰ ἀπὸ τὶς φάσεις της Λένα, γιατὶ πάντα ἀγαπιόμαστε...

— Πάντα χωρὶς δεσμά;

— Πάντα, πάντα στὰ λόγια, γιατὶ στὴ ζωὴ τὸ εἶδες, ὁ ἔρωτας δούλεψε ὅπως αὐτὸς ἤθελε.

Ὅλη νύχτα δὲν κοιμήθηκαν, κι' ἦταν ἡ ὡραιότερη νύχτα ποὺ γνώρισαν. Ξανάρχισαν νὰ ἐξιστοροῦνε τὴν ἀγάπη τους ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ γνωρίστηκαν, ἀπὸ τὴν πρώτη κοινὴ συγκίνησι... Καὶ τώρα πῶς τὰ ἀνέλυαν ὅλα διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι ἄφιναν νὰ φαίνωνται ἐκεῖνο τὸν καιρό!

— Τώρα βρήκαμε τὸ δρόμο μας, εἶπεν ἐκεῖνος, κατανικῶντας τὶς παληὲς προλήψεις, ξεπεράσαμε καὶ τὶς νέες ποὺ δημιουργήσαμε ἄθελά μας.

Ἔξω πιὰ εἶχε γίνει μέρα.

ΔΙΔΩ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Ἡ Βασιλόπηττα στὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ

Νὰ ἔλθετε νὰ ἰδῆτε τὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ». Θὰ κόψωμε τὴν Βασιλόπηττα γιὰ τὰ κορίτσια μας, μοῦ λέγει ἡ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Δεσποινὶς Δρίτσα, μὲ πολλὴν εὐγένειαν πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

Πράγματι ἐπῆγα στὴν ὁδὸν Νάξου τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Δευτέρας.

Ἕνα ὡραῖο καὶ μεγάλο σπίτι, ἁπλοῦν στὴν ὄψιν, ὁλοκάθαρο ὅμως, μὲ ὡραίας αἰθούσας, γεμάτας ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα καὶ ἄφθονο ἥλιον. Αὐτὸ εἶναι τὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ».

— Καὶ πόσο πληρώνετε ἐνοίκιον, ἐρωτῶ τὴν εὐγενικὴν συνομιλήτριά μου, ὅταν εὑρισκόμην μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς εὐρυχώρους κοιτῶνας ποὺ τὰ κρεββάτια τῶν κοριτσιῶν καλοστρωμένα καὶ καθαρὰ κάμνουν τὴν πιὸ εὐχάριστη ἐντύπωσιν στὸν ἐπισκέπτη.

— Εἶναι ἰδικό μας, μοῦ ἀπαντᾷ μὲ ἀνυπόκριτη ὑπερηφάνεια. Μᾶς κόστισε περὶ τὰ 3 ἑκατομμύρια. Μὲ ἐλάχιστα χρηματικὰ μέσα ἀλλὰ μὲ μεγάλη θέλησι καὶ μὲ τὴν ἀφανῆ ὑποστήριξι πολλῶν εὐγενικῶν κυριῶν ὡς καὶ μὲ τὴν Κρατικὴν βοήθειαν ἐπετύχαμεν μέσα σὲ 19 χρόνια νὰ κτίσωμε αὐτὸ τὸ Σπίτι ποὺ βλέπετε σεῖς τώρα καὶ θαυμάζετε.

Καὶ τότε, κατόπιν παρακλήσεώς μου μοῦ ἀναπτύσσει τὸν σκοπὸν τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ.

Ἐδῶ ὅλα τὰ κορίτσια, τὰ μὴ εὔπορα, ποὺ ἔρχονται νὰ σπουδάσουν εἰς τὰς Ἀθήνας, εὑρίσκουν εἰς τὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ, ἀντὶ μικρᾶς ἀμοιβῆς, τὴν οἰκογενειακὴν στέγην καὶ τὴν μητρικὴν ἐπιτήρησιν ποὺ τοὺς ἔλειπεν.

Ἔχομε ἐπὶ πλέον καὶ δύο Σχολάς, μίαν τῆς Λαϊκῆς Τέχνης καὶ μίαν Ραφῆς Ἀσπρορρούχων, ὅπου τὰ κορίτσια διδάσκονται τὸ κέντημα καὶ τὴν ραπτικήν.

Ἀφίνω τοὺς κοιτῶνας καὶ τὰ ἐργαστήρια διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν διασκεδάσεων.

Ὡραία αἴθουσα, μὲ μίαν σκηνὴν καὶ ἕνα ἐξώστην. Ἡ αὐλαία ἀνοίγει, τὰ κορίτσια τὰ ἐνδιαιτώμενα εἰς τὸ Ἵδρυμα παίζουν διάφορα ἔργα μὲ ὑποθέσεις παρμένας ἀπὸ τὰς Ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας. Ἡ ὡραία ἑορτὴ τελειώνει μὲ τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ μὲ τὸ κόψιμο τῆς πήττας. Ἀπέρχομαι μὲ τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις.

Εὖγε εἰς τὰς καλὰς κυρίας, τάς τε ἱδρυτρίας καὶ ἤδη διοικούσας τὸ ἵδρυμα ὑπὸ τὴν πρόεδρον κ. Σιφναίου διὰ τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον καὶ τὸ ὁποῖον τόσον καλῶς διεξάγουν.

Ε.

□□□

Ἐπιστροφὴ πρὸς τὴν φυσικότητα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ

γεννιέται ἕνας μεγάλος κίνδυνος: Ὅλες οἱ ψεύτικες Γκρέτα Γκάρμπο, ὅλες οἱ ψεύτικες Μαρλέν, εἶναι μὲν ὡραῖες, ἀλλὰ εἶναι καὶ τρομερὰ προσποιητές. Εἶναι τόσο «βιομηχανημένες» ποὺ ἡ ἀληθινή τους προσωπικότητα χάνεται πιὰ κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα. Ὅλη ἡ λάμψι τῆς ζωῆς σβύνει ἐμπρὸς σὲ κάτι ποὺ θυμίζει κέρινες κοῦκλες.

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ 1938

Τί μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε ἀπ' αὐτὴ τὴ γρήγορη ματιὰ ποὺ ρίξαμε στὸ παρελθόν; Ξεκινῶντας ἀπὸ μιὰ χοντροειδῆ ἀνατομία ἡ γυναῖκα ἐπὶ πολὺ διάστημα περιεπλανήθη ἕως ὅτου βρῇ τὴν κατάλληλη ἐκείνη αἰσθητικὴ ποὺ πάει νὰ πετύχῃ σήμερα, μόνο ποὺ σ' αὐτὴν ἐνυπάρχει ὁ κίνδυνος μιᾶς ὁμοιομορφίας. Ὡστόσο ἔχει σήμερα στὸ χέρι ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ τὴν ὁδηγήσουν πρὸς τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν θηλυκότητα.

Ἡ «Ὀμορφιὰ τοῦ 1938» θὰ εἶναι ἡ ἀνάπτυξις ἀπὸ κάθε γυναῖκα τῆς προσωπικότητάς της, τοῦ τύπου της, τῆς φυσικότητός της. Συγχέουν πολλὲς φορὲς τὴν ἁπλότητα μὲ τὴν ἀμέλεια. Ἡ ἁπλότητα εἶναι τὸ ὕψιστο ἀποτέλεσμα τῆς τέχνης. Γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς γνώστης ὅλων τῶν μυστικῶν μιᾶς τέχνης γιὰ νὰ βρῇ τὸ λεπτὸ σημεῖο καὶ μέσῳ αὐτοῦ νὰ φθάσῃ στὴν ἁπλότητα. Εὔκολο πρᾶγμα νὰ κερδίζῃ κανεὶς ἕνα ἐπιπόλαιο θεατρικὸ ὕφος, ἀλλὰ ἡ γοητεία τῆς φυσικότητας εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ὀμορφιᾶς. Ἡ φυσικότητα θὰ εἶναι ἡ ὀμορφιὰ τοῦ 1938 καὶ γι' αὐτὴν πρέπει κάθε γυναῖκα νὰ κάνῃ τὸ πᾶν.

Ἀκόμη καὶ ἡ διακόσμησις τῶν σπιτιῶν ἀκολουθεῖ τὸν ἴδιο δρόμο. Τὰ κυβιστικὰ καὶ τὰ γεωμετρικὰ ντεκὸρ δίνουν τὴν θέσι τους σ' ἕνα στὺλ καθαροῦ «ροκοκὸ» καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε πὼς τὸ ροκοκὸ ἄνθισε στὸν 18ο αἰῶνα, τὸν κατ' ἐξοχὴν αἰῶνα τῆς θηλυκότητας.

Φαίνεται πὼς ἡ γυναῖκα βρίσκει τὸν δρόμο της. Ζωντανή, σπορτίβ, περιποιημένη καὶ κομψή, βαδίζει πρὸς μιὰ ἰσορροπημένη καὶ ἔξυπνη ὀμορφιά. Σύνθημα κάθε γυναίκας πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἁπλότητα, ἡ ζωντάνια, ἡ προσωπικότητα.